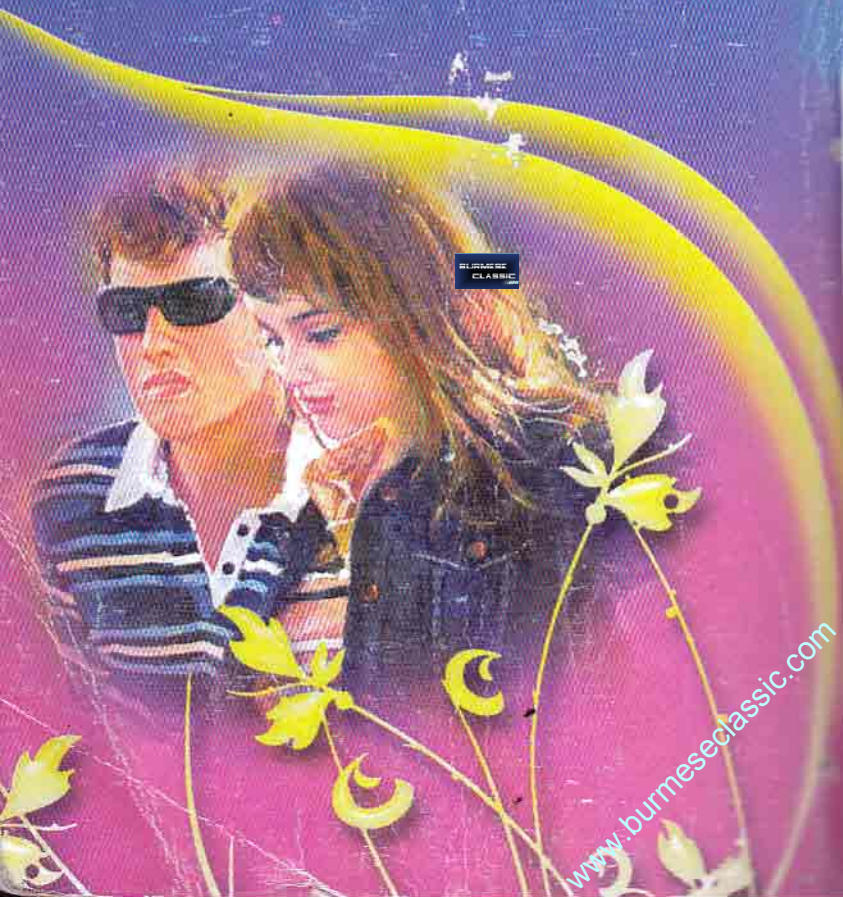

လမင်းမိုမို

ကံကြမ္မာ စေ့ညွှန်ရာ

လမင်းမိမိ

ကံကြမ္မာစေ့ညွန့်ရာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၈၀၂၁၁၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၁၃၁၁၀၈

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လွင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒုတိယအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကော်မရှင်
တိုင်ရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု ဗဟိုကော်မရှင်
အမျိုးသမီးအဖွဲ့အစည်း တည်ထောင်ရေး

ဒုတိယအရေး
ဒုတိယအရေး
ဒုတိယအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့အားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

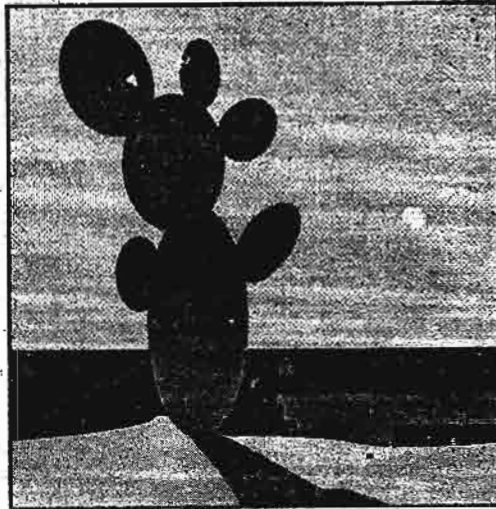
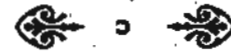
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းရုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီဝိ ဖွဲ့ပြီးတိုးတက်သော၊ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်နံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရောကျက်စီးပွားရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဓါတ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝတ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားများ လက္ခဏာများ မပျောက်လျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြင့်တင်ရေး

BURMESE
CLASSIC

တီးလုံးသံကလေး ပြည်လာတဲ့ ဖုန်းလေးကို မိုးဂေါင်က ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းပေါ်က ခေါ်သူအမည်က ရဲလင်းဆွေ။ မိုးဂေါင်က တစ်ချက်ပြီးရင်း ဖုန်းကိုချက်ချင်း မဖွင့်ဘဲ ခဏဆက်ကိုင်ကာ စဉ်းစားနေလိုက်ပါသည်။

ခုချိန်မှာ ဒီကောင့်ဆီက ကြားရမယ့်စကားဟာ ဘာဆိုတာ မုန်းနိုင်နေတာပဲ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ သူပြောမယ့်စကားဟာ ဒါကလွဲလို့ ဖြစ်နိုင်စရာ တခြားမရှိပါဘူးလေ။ အဲဒီ “ဒါ” ကြီးကိုပဲ မကြားချင်တာ။ ပြောဆိုဖြေရှင်းနေရမှာကို ဝန်လေးတာ။ ဒါပေမဲ့ အခုမကိုင်လည်း တော်ကြာထပ်ဆက်မယ့်သူ၊ မရမချင်း ဖုန်းခေါ်နေမည့်သူမျိုး ဖြစ်တာမို့ ရှောင်လည်း တစ်ခဏပဲရှောင်လှဲ။

မိုးဂေါင်က ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းရင်း ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“အေး ... ရဲကြီး ပြော”

“ဟေ့ကောင် မိုးဂေါင်”

“အေး ... ပြော”

“မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်ဆို”

“အေး”

“ဟာ ... မင်းကလည်းကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်ကွာ၊ မင်းအသက်အရွယ်က လင်မယားပြဿနာတက်ရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းရမယ့် အရွယ်လား၊ ကလေး ကလားကွာ”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းရမယ့်အရွယ်ရယ်လို့ ရှိလို့လား”

“ဟာ ... ညားကာစတို့ မနူးမနပ်တို့တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ပြဿနာတက်လိုက် မိန်းမကဆင်းလိုက်၊ ပြဿနာတက်လိုက်၊ ယောက်ျားကဆင်းလိုက်ပေါ့၊ မင်းတို့ ငါတို့ဆိုတာက ရင်ကျက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရောက်နေကြပြီလေ၊ ကလေးကျင့် ကလေးကြံ ကြံလို့လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ အပိုတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ မိုးဂေါင်ရာ”

“ရဲကြီး ... ငါတို့အိမ်ထောင်သက် ဆယ်ငါးနှစ်အတွင်း ငါ အိမ်ပေါ်က ခုလိုဆင်းလာတာမျိုး မင်း ကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးဘူးဗလ၊ အဲဒါကြောင့် ...”

“ငါ အပျော်ဆင်းလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မူလကျီသွန်နီလုပ်ပြီး ဆင်းလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နီလင်းဆွေ၊ ပြီးသွားပြီကွ၊ ငါနဲ့ ရိုးရဲ့ ဇာတ်လမ်းက လုံးဝပြီးဆုံးသွားပြီ၊ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ သူ့ဆီ ဒီရက်ပိုင်းပဲ ကွာရှင်းစာချုပ် ပို့လိုက်မှာ၊ ငါရှေ့နေကို စီစဉ်ခိုင်းထားပြီးပြီ”

“မိုးဂေါင် ... မင်း ... ရိုးကို ဒီလောက် အပြတ်ပြောစရာလားကွာ”

“ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ရဲလင်းဆွေရာ”

“လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားဆိုတာ ရှိတာပဲ မိုးဂေါင်၊ တစ်ခါတလေ ...”

“ငါတို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကတောက်ကဆတ် ပြဿနာမျိုးမဖြစ်ကြပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာကွစရာ ကွာစရာ ရှိလို့လဲကွ”

ရဲလင်းဆွေ အသံက စိတ်မရှည်သံ ဒေါသသံပေါက်လာပါသည်။

“အကြောင်းကြောင်းပေါ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... မိုးဂေါင်၊ ရိုးလို မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမမျိုးကို မင်း ပစ်ပစ်ခါခါ မဆုံးဖြတ်သင့်ပါဘူးကွာ၊ သူ့မှာ မင်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ ဘာအပြစ်ရှိလဲ ပြောပါ။ ငါတို့ ခက်ခက်တို့ ရအောင်ဝိုင်းနားချ ပြုပြင်ပေးပါ့မယ် မိုးဂေါင်ရာ”

“မင်းတို့ ပြုပြင်ပေးလို့ ရတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“မင်း စကားကုန် မပြောပါနဲ့ မိုးဂေါင်ရာ”

“ရဲကြီး ... မင်းတို့က ဘေးလူပါ။ ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်တာဖြစ်ရင် ကာယကံရှင် ငါက အရင်ဖြေရှင်းပြီးပြီပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကွာ၊ ရိုးနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာက ငါ့အတွက် အဖြေပဲ၊ ထွက်ပေါက်ပဲ၊ အချိန်သိပ်မနှောင်းခင် နောက်ကျမကုန်ခင် ဒီလိုပဲ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်လိုက်တာပဲ ...

ခုကိစ္စမှာ ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကောင်း ဆန်မိမယ်၊ ငါ အတ္တကြီးရာလည်း ရောက်ချင်ရောက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် ဖြေရှင်းနည်းက ဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငါ့ကိုယ့်ပါ ရဲကြီး”

ရဲလင်းဆွေက ဘာဆက်ပြောရမည် မသိသလို ခဏတဖြုတ် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြဿနာက ဘာလဲ၊ မင်း ဒီနည်းနဲ့ဖြေရှင်းလိုက်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာကို ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ငါ ပြောမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းထဲကနေတော့ မပြောချင်ဘူး၊ ငါ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီး မင်းကိုရော မြတ်ထူးကိုရော ရှင်းပြမှာပါ၊ ဒါလည်း မင်းတို့က သိပ်သိချင်နေလို့သာ ရှင်းပြရမှာ၊ ငါတကယ်တော့ သိပ်ပြောချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး ရဲကြီး ...

ငါပြောပြတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကိုလည်း မင်းတို့က မိုင်လုံတယ် ထင်ချင်မှထင်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာ မှားသွားတယ် ထင်ချင်ထင်မယ်၊ တစ်ယောက်အတွက် မှန်တဲ့ကိစ္စတိုင်းဟာ နောက်တစ်ယောက်အတွက် မမှန်နိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်အတွက် မှားယွင်းနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ တစ်ယောက်အတွက်ကျတော့ မှန်ကန်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမယ် ...

ငါ့အဖို့ကတော့ ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်လိုအပ်ချက်နဲ့ ကိုယ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သင့်ပြီထင်တာ တစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်လိုက်တာပဲ ရဲလင်းဆွေ”

“အပြောင်းအလဲ ! ”

“ဟုတ်တယ်”

“အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုမှာ အပြောင်းအလဲဆိုတာ လိုအပ်လား ! မင်း ဘာလဲ၊ မင်း ရိုးကို သစ္စာဖောက်ပြီးနောက် တစ်ယောက် တွေ့နေတာလား”

“သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်လည်း မတွေ့သေးပါဘူး”

“မင်းစကားက ဘယ်လိုလဲ မိုးဂေါင်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့”

“နောက်မှ တွေ့မှာပေါ့၊ ရှာရမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... မိုးဂေါင်”

မိုးဂေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“ရဲကြီး ... ငါ့မှာလည်း ငါ့ခံစားချက်နဲ့ငါ ရှိပါတယ်၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်၊ ငါ အလုပ်ရှိတွေ့ မလုပ်ဘူးကွာ၊ ငါ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေပဲ လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါက လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ကိုလုပ်တယ်”

တစ်ဖက်က ရဲလင်းဆွေရဲ့ သက်ပြင်းချသံလည်း သိသိသာသာ ပေါ်လာပါသည်။

“အင်း ... ငါသိတယ် မိုးဂေါင်၊ မင်းက လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် လုပ်ကိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဘေးက ဘယ်သူဘာပြောပြော မင်းလုပ်ချင်တာကို လုပ်ကိုလုပ်တယ်၊ ဖျက်လို့လည်း မရတော့ဘူး၊ ဟိုဘက်ဒီဘက်လည်း ဖျက်ကြည့်တော့ဘူး၊ တစ်ယူသန်တယ်၊ တစ်စွတ်ထိုးတယ်၊ ဒီအကျင့်တွေ အားလုံးကို သိတဲ့သူမို့လို့ ငါ ခုလို အရမ်း စိတ်ပူပြီး ကြားကြားချင်း ဆက်လိုက်တာပါ ...

ငါက မင်းသူငယ်ချင်း၊ ရိုးက ခက်ခက်သူငယ်ချင်း၊ အားလုံးဟာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မြတ်ထူးလည်း ဒါကိုကြားသေးပုံမရဘူး၊ ကြားရင် အံ့သြတုန်လှုပ်ပြီး လက်သင့်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်လို့ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းချင်းတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး လူမှုရေး စီးပွားရေးတွေ ပြေလည်သာယာတာကိုပဲ မြင်ချင်ပြီး မပြေလည်တာ ပြိုကွဲဆုံးရှုံးတာတွေကို မမြင်ချင်တာဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေရဲ့ ဆန္ဒပဲပေါ့ကွာ ...

ငါ ခုလေးတင် ကြားတယ်၊ ငါ့ဆီ ခုပဲ ခက်ခက်လှမ်းဖုန်းဆက်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတာ၊ ခက်ခက်က အခု ရိုးအိမ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရိုးလည်း ပြောပြရင်း ငိုနေတယ်တဲ့၊ ဒါကိုကြားတော့ စိတ်မကောင်းတာနဲ့ ငါ့ချက်ချင်း

ဆက်လိုက်တာပါ။ မင်းက မင်းကောင်းတယ် မှန်တယ် ထင်တာကိုပဲ လုပ်သွားမှာ။ သူများအကြညာဏ်ကို လက်သင့်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သိနေပေမယ့် မနေနိုင်လွန်းလို့ လက်မခံနိုင်လွန်းလို့ ငါလှမ်းဆက်တာပါ ...

မင်း ပြန်စဉ်းစားပါဦး မိုးဂေါင်ရာ၊ ကံ ... မင်း ငါတို့ကိုတွေ့မယ့်အချိန် ပြီးမှပြန်ချိန်းလိုက်၊ ဒါပဲ မိုးဂေါင်”
“အေး”

မိုးဂေါင်က ဖုန်းကို ခလုတ်လေးနှိပ်၍ လိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချထားလိုက်ပါသည်။

“မိဖြူရေ ... ဟင်းရည်အိုးကို မီးဖိုပေါ် ခဏတင်လိုက်၊ နည်းနည်းနွေးအောင် နွေးလိုက် သမီး၊ ဟို ကြက်သားနှင့် ထားတာလေးတွေက သုပ်မှာနော်၊ အန်တီခက်ခက်က ဆီပြန်ဟင်း မကြိုက်ဘူး သိတယ်မှလား၊ ခရမ်းချဉ်သီးလေး ဂေါ်ဖီလေး လိုးထားလိုက် မာမီ လာသုပ်မယ်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရာက မီးဖိုဘက်ကို လှမ်းအော်ညွှန်ကြားနေတဲ့ “ရွှေနှယ်ရိုး”ကို ခက်ခက်က စိတ်မသက်မသာကြည့်ရင်း ...

“ထားလိုက်စမ်းပါ ရိုးရယ်၊ ဟင်းရည်လည်း ပူပူအေးအေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အရေးလည်းမကြီးဘူး၊ ဆီပြန်ဟင်းမကြိုက်တာကလည်း မကြိုက်တာပဲ၊ သူတို့သားအဖတွေကတော့ ဆီပြန်အနှစ်လေးနဲ့ နယ်စားရတာ ကြိုက်ကြတော့ ချက်နေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ်ပါရောပြီး စားလိုက်ရတာပါပဲ ဟယ် ...

အဆီအနှစ်တွေချန်ပြီး ဒီလိုပဲ အသားတုံးလေး ခပ်စားလိုက်တာပေါ့၊ နင်ဘာတွေပူနေတာလဲ ရိုး၊ အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာ သပ်သပ်သုပ်ပေးမနေနဲ့”

“ကျွေးချင်းကျွေး ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကြိုက်တာပဲ ကျွေးချင်တာပေါ့”

“ကိုယ့်မှာဖြင့် ကိုယ့်သွေးကနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာများ သူများစားဖို့ သောက်ဖို့ ဇာချ၊မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“ဘာထူးလဲ ခက်ခက်ရယ်၊ သူရှိရင်လည်း သူ့ဖို့ဖွယ်ဖွယ် ရာရာတွေ လုပ်ပေးနေရတာပဲ၊ သူက ငါဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်လည်း ဟင်းကြေးမများပဲ ကြက်ဥကြော် ထမင်းပေါ်ပဲ ပြီး ဖြစ်သလို စားတတ်ပေမယ့် တိုလီမိုလီ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေကိုလည်း သိပ်ခဲတွင်းတွေ တတ်တာ၊ အကြော်

အသုပ်လေးတွေ ကြိုက်တတ်တာ၊ သူ့ကို အမြဲတမ်းနေ့စဉ် နဲ့အမျှ လုပ်ပေးနေရတာပဲ ...

ဒါတွေလုပ်ရတာ ငါ့အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး ခက်ခက်ရယ်၊ အခု သူ မရှိတော့လေ ဒါတွေလုပ်မပေး ရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

ရိုးရဲ့အသံလေးက တိမ်သွားပါသည်။ ခုနကတော့ ခက်ခက်ကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်ကျမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ် ချိန်လုံးတော့ ငိုနေတာ မဟုတ်ပါ။ ပြောရရင် ရိုးက စိတ်ခိုင်ပါ သည်။ ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ့်ဆန္ဒ အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာဖြေသိမ့်ပြီး ဖြစ် လာတာအပေါ် ရောင့်ရဲနှစ်သိမ့်လိုက်နိုင်စွမ်းမျိုး တကူးတက မကြိုးစားရဘဲ ဝီစထဲပါလာသလိုရှိတဲ့ ရွှေ့နွယ်ရိုးကို ငြိမ်းချမ်းတဲ့ သဘောကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးအဖြစ် မိသားစု၊ ဆွေမျိုး၊ သူ ငယ်ချင်းတွေက သတ်မှတ်ခဲ့ကြတာပဲ။

ရွှေ့နွယ်ရိုးက လူချစ်လူခင် ပေါပါသည်။ တမင် တကာ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ သည်းခံမှု၊ ခွင့်လွှတ်တတ်မှု၊ အနွံအတာခံမှု၊ ဓမ္မမယူတတ်မှု၊ လိုက်လျောတတ်မှု စသည်တို့က ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို တစ်သမတ် ဖြန့်ကျက်လွှမ်းခြုံထားတတ်လေ

ရာ သိပ်ချစ် သိပ်ခင်သူတွေ ပေါသလို ဗိုလ်ကျသူတွေလည်း ပေါ ခဲ့တာပင်။

တစ်ယောက်က ခေါက်ဆွဲသုပ်စားမယ်၊ တစ်ယောက် က မုန့်ဟင်းခါးစားမယ် ဖြစ်နေလျှင် ရိုးက သူများစားမည့်အစား အသောက်ကိုပဲ အလျှော့ပေး အတူလိုက်စားတတ်တာမျိုးက အသေး အဖွဲ ဖြစ်တော့သည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒထက် သူများဆန္ဒကို ဦးစားပေး ပြီး လိုက်လျောတတ်သူ။ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့သူလို သူတို့အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတာ။

အဲဒါကြောင့်လည်း “ကို”က ချစ်ခဲ့တာပေါ့။

ရိုး သိပါသည်။ မိုးဂေါင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ မာကျော ကြိုင်ခိုင်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း ကျပါးလှကာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ တို့ အရလုပ်ယူရမှဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးရှိသူ။ အတိုက်အခံကို သူ စာ မလိုလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မျက်စိတွင် ရွှေ့နွယ်ရိုးဟာ ချစ်ခင်ကြင်နာစရာလေး ဖြစ်ခဲ့တာ။

ရိုးရဲ့ရှေ့မှာ သူက ရည်းစားနှစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူး သည်။ ပထမတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်လအကြာမှာပြတ်ကာ ဒုတိယ တစ်ယောက်နဲ့ ရက်နှစ်ဆယ်အကြာမှာ ပြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို ရိုးက မလှမ်းမကမ်းကနေ တိတ်တဆိတ်ခိုးကြည့် ခဲ့နေခဲ့သူပေါ့။

ရုပ်ဖြူလက်ရှည် စတစ်ကော်လာကိုပဲ အမြဲဝတ်ကာ လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်ပေါ်ထိ ခေါက်တင်ထားလျက် အောက်က လျှော်ပါများထားတဲ့ ကချင်ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုဝတ်တတ်တာ မိုးဂေါင်ရဲ့စတိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကချင်ပုဆိုးတွေထဲ အရောင်အဆင်း မတိမ်းမယိမ်း။ ရိုး စိတ်ထင် အလွန်ဆုံး သုံးထည်ထက်ပိုမည် မထင်ပါ။

ရိုးတို့တက္ကသိုလ်တက်စခေတ်က ကချင်လွယ်အိတ်တွေကို ကိုင်းတိုအောင်ထုံးပြီး ယောက်ျားလေးတွေ လွယ်ကြတဲ့ ခေတ်။ မိုးဂေါင်ရဲ့ ယောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်တဲ့ ကချင်လွယ်အိတ်နက် ပြာလေးကို ရိုး ခုထိမြင်ယောင်မိတုန်း။ ဖြူဆွတ်တဲ့အသားအရေ၊ နက်မှောင်တဲ့မျက်ခုံးထူ၊ မျက်တောင်ထူတို့ကြောင့် ထင်းနေတဲ့ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ တစ်မူထူးခြားသည်။

အဲဒီထူးခြားရှင်းသန့်နေတဲ့ရုပ်နှင့် အမြဲတင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာထားတို့ကြောင့်ပဲ နွမ်းပါးမှန်း သိသာလှတဲ့ မိုးဂေါင်ကို ကောင်မလေးတွေက စိတ်ဝင်စားကြတာ။ အထာပေးကြတာ။ မိုးဂေါင်ရဲ့ ပထမရည်းစား ပွင့်ဖြူဟာ ကိုယ့်ကား ကိုယ်တိုင်မောင်း တက်တဲ့ကျောင်းသူ။ အဲဒီခေတ်က ကားမောင်းတက်တဲ့ ကျောင်း သားတောင်မှ ရှားပါးသေးရာ ကားမောင်းတက်တဲ့ ကျောင်းသူ ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါ။

တကယ်တော့ ပွင့်ဖြူက အထာပေး အရေးပေးလို့ လည်း မိုးဂေါင်နှင့် ပွင့်ဖြူ နီးစပ်တဲ့ဖြစ်သွားတာပါ။ သူတို့ပြတ် ကြတဲ့နေ့ကတော့ ကျောင်းကံတင်းထဲမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ။ ကံတင်းက စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်နေတဲ့ သူတို့ ခုံတွဲ အခြေအနေ တင်းမာနေတာကို ဘေးစားပွဲတွေပင် ရိပ်မိကာ မသိမသာ စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်နေကြပါသည်။

အဲဒီထဲမှာ ရိုးတို့ ခက်ခက်တို့လည်း အပါအဝင်။

“ကင်းနဲ့ ကွင်းနဲ့ တင်းမာနေတယ်ဟေ့”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချက်ပေးကြသည်။ သူတို့ရဲ့နယ်မြေ တက္ကသိုလ်မှာ မိုးဂေါင်က “ကင်း”၊ ပွင့်ဖြူက “ကွင်း” တွဲ ရထားတာပါ။ ပထမပိုင်း စုပုပ်တင်းမာနေပြီး တစ်စထက်တစ်စ ရန်ထောင်ပေါက်ကွဲလာတဲ့ သူတို့ခုံတွဲဟာ ဘေးဘက်ကို ပင် ဂရုမစိုက်တော့တာ။

ပွင့်ဖြူကလည်း သူဌေးသမီး မာနအိုး။ မိုးဂေါင်က တော့ ဆင်းရဲသား မာနအိုးပေါ့လေ။ အကဲခတ်နေတုန်းပင် ပွင့်ဖြူက ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်စွာရပ်ကာ ရှေ့ကအအေးဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး အအေးတွေနှင့် မိုးဂေါင်မျက်နှာကို ပက်လိုက်ပါ သည်။

“ဟယ်”

ကင်တင်းထဲ တီးတိုးသံတွေ စုပေါင်းတော့ အသံ အုပ်အုပ် ထွက်လာသည်။ မိုးဂေါင်ကို သနားအားနာစွာ မကြည့်ရဲ မကြည့်ရက် ဖြစ်နေကြဆဲမှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးဂေါင်က သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ ပွင့်ဖြူ မျက်နှာကို လက်ဖက်ရည်နှင့် ပက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ”

ဒီတစ်ခါအသံက အကျယ်ကြီး။

တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ ပွင့်ဖြူရဲ့ ဇာဖြူဖြူလွလွ အင်္ကျီလေးဟာ လက်ဖက်ရည်ညှိရောင်တွေ စွန်းထင်းပေကျံကုန်ကာ တစ်မျက်နှာလုံးလည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြောင်အမ်းနေတဲ့ ပွင့်ဖြူကို ထားရစ်ပြီး မိုးဂေါင်ကအရင် ကင်တင်းထဲက ထွက်ခွာသွားပါသည်။

“ကြောက်စရာကြီးဟယ်၊ ငါ့ကိုသာ သူလာကြိုက်ရင်တော့ ငါ ဘယ်တော့မှ သူ့ကို ပြန်ကြိုက်ရဲမှာ” မဟုတ်ဘူး”

အဲဒီတုန်းက ခက်ခက် ညည်းတွားခဲ့တဲ့စကား ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ရိုးဟာ တစ်ချိန်မှာ မိုးဂေါင်ရဲ့ချစ်သူ၊ မိုးဂေါင်ရဲ့ဇနီးမယား ဖြစ်လာရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လုံးစ ထင်မှတ်ခဲ့မိ။ သို့ပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မိုးဂေါင်ကို နှစ်လိုသဘောကျမှုက ရိုးရဲ့ရင်ထဲ အမြဲပဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီ ပွင့်ဖြူကလည်း မေ့ကံမာလွန်းပါတယ်ဟာ၊ ယောက်ျားလေးတွေကိုလည်း မတူမတန်သလို သိပ်လုပ်တာ၊ မိန်းကလေးချင်းတောင် သူက ဘဝင်မြင့်ပြီး အားလုံးကို ခေါ်ချင်ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီလိုပြန်လုပ် ဝံ့တဲ့သူမျိုးလည်း ပေါ်လာပါမှပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားဆိုပြီး ဇော်ကားချင်တိုင်း ဇော်ကား၊ ကျောချင်တိုင်း ကျောနေသမျှ ယောက်ျားလေးတွေက ငဲ့ခံနေရမှာလား”

ရိုးဟာ အဲဒီကတည်းက မိန်းကလေးချင်းဘက်ကပင် ဖပါမိဘဲ မိုးဂေါင် လုပ်ရပ်ကိုသာ အားပေးသဘောကျပြီး သူ့ဘက်က ရပ်တည်မိခဲ့တာပင်။ နောင်သောအခါ မိုးဂေါင်က ရိုးကိုချစ်ရေးဆိုလာတော့ ဘယ်သောအခါ ကာလတည်းက ရင်ထဲအသင့် ချီနှင့်သည်မသိတဲ့ အချစ်ဖူးငုံဟာ ဘွားခနဲ ဂွားစွင့်ပွင့်လန်းကာ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့တာ။

“မာမိ ... ကြက်သားသုပ်လို့ ရပါပြီ၊ လိုးတာတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“အေး ... အေး၊ လာ ... ခက်ခက်၊ ထမင်းစားခန်းသွားကြရအောင်”

အိမ်မှာ အိမ်အလုပ် ကူလုပ်ဖို့ ရောက်လာသမျှ မိန်းကလေးငယ်တွေကို ရိုး အသက်သုံးဆယ်ကျော်လာကတည်းက “မာမီ” “ဒက်ဒီ” ခေါ်ဖို့ သင်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ အသက်က လေးဆယ်မို့ ဆယ်ငါးနှစ် ဆယ်ခြောက်နှစ်ရွယ် ဒီမိန်းကလေးတွေရဲ့ အဖေ အမေ ဖြစ်နိုင်တဲ့အရွယ်လည်း ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ကိုယ့်မှာက ကိုယ့်ကို ဖေဖေ မေမေ၊ ဒက်ဒီ မာမီ စသဖြင့် တိတိတာတာခေါ်မည့် ရင်သွေးသားသမီးမှ မရှိခဲ့ပဲလေ။ အိမ်ထောင်ကျကာစကတော့ သားလေးတစ်ယောက် သမီးလေးတစ်ယောက် ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးမျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ မိသားစုသိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကို အင်မတန်မှ အလိုရှိတဲ့ ကိုကလေး ...

“ရိုး ... ကိုယ်တို့ကလေးခြောက်ယောက်လောက် ယူကြရအောင်နော်”

“အမယ်လေး ... ဘုရားရေ၊ ညာညာတာတာ စာစာနာနာလည်း ပြောပါကိုရယ်၊ ဗိုက်ပူကြီးကို ကိုးလလွယ်ထားရမှာက ရိုးပါနော်၊ ခြောက်ယောက်တဲ့ ... စိတ်ကူးကလည်း လောဘကြီး ကြီးနိုင်လွန်းတယ်”

“ကိုယ့်အကြောင်း ရိုး အသိဆုံးပဲလေ၊ ကိုယ် မိသားစုအကြီးကြီးတစ်ခု ပိုင်ချင်တယ် ရိုး၊ ရိုး မွေးနိုင်သလောက် သာမွေး၊ ဒီမယား၊ ဒီသားသမီးတွေကို မတောင့်မတ

မကြောင့်မကြ ပြည်ပြည်စုံစုံရှိအောင် ထားနိုင်ဖို့က ကိုယ့်တာဝန်၊ ကိုယ် ကြိုးစားမယ်၊ ကိုယ့်မိသားစု ချမ်းချမ်းသာသာ နေရအောင် ကိုယ် အလုပ်လုပ်ပါ့မယ် ရိုး ဘာမှ မပူနဲ့”

မိုးဂေါင်ဟာ သူ့စကားနှင့်အညီလည်း ကြိုးစားရန်ကန် ရှာဖွေခဲ့ပြီး စီးပွားတစ်ရပ်ရပ် တက်လာခဲ့ပါသည်။ ရိုး သူ့ကို လက်ထပ်စဉ်က သူဟာ သူများပွဲရုံက ဝန်ထမ်း၊ လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်လေးငှားရမ်းနေပြီး ဘဝကိုစုစုရတာပါ။ ခုခါမှာတော့ ခြံနဲ့တိုက်တွေ၊ ပွဲရုံတွေ၊ ကွန်ဒိုမီနီယမ်အခန်းပိုတွေ၊ ကားတွေ၊ ရိုးမှာလည်း စိန်ရွှေရတနာတွေ ညွတ်သီးလျက်သား။

သို့ပေမယ့် သူ ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့ ရင်သွေးလေးတွေတော့ ရမလာခဲ့ပါ။

“ရိုး ... နင့်ထမင်းကလည်း နည်းလှချည်လား၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လဟာ၊ ပုံမှန်တော့စားမှပေါ့”

“ငါ မျိုချလို့ကို မရလို့ပါ ခက်ခက်ရယ်”

ရိုးက ထမင်းလုတ်ကို မနည်းဖိမျိုချရင်း မျက်ရည်လည်လာတာမို့ ဇွန်းကိုချပြီး ခေါင်းမော၍ မျက်တောင်ကလေးပုတ်ခတ်နေပါသည်။

“ရိုး”

“ခက်ခက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ နင် ဝဲအောင်စား၊ နင်တို့ပါ ဒီလိုကူးဆက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲကြရမှာစိုးလို့ ငါ လှမ်းမပြောခဲ့တာပေါ့”

“ဒီနေ့ ငါ့ဟာငါ လာလည်ချင်လို့ ရောက်လာခဲ့မိပေလို့၊ အဲသလို နင်မပြောဘဲနေတော့ ငါတို့မသိရတော့ အချိန်မီ ကူညီစရာရှိတာ ကူညီမရဘူးပေါ့၊ နင် လှမ်းအသိပေးရမှာပေါ့”

“အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုဟာ ဘေးလူတွေအကူအညီနဲ့ ပြန်ပြီးရင်ကြားစေသွားနိုင်လည်း ခဏပါဟာ၊ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ စိတ်အခြေအနေ ဆန္ဒတွေကသာ အဓိကပါ၊ အခု လူငယ်မှ ငါ့ကိုမှပေါင်းချင်တော့ပဲ”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်တုလဲ၊ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်ငါးနှစ် ပဲပြည့်ပြီးမှ ကြီးကြီးမားမား ဘာပြဿနာမှလဲ မရှိဘဲ ဘာကြောင့် သူက မပေါင်းချင်ရတာလဲ”

“.....”

ရိုးက နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ပြီး ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်နေပါသည်။

“သူ မောက်ပြန်ပြီး အသစ်တွေ့နေလို့လား”

“ငါ အတိအကျ မသိပေမယ့် အဲသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်၊ နင်တို့ ကိုရဲတို့လည်း သူနဲ့ခင်မင်ပေါင်းသင်းနေကြတာပဲ၊ သူ့အကြောင်း သိကြတာပဲ၊ သူဟာ သူ့တစ်ကိုယ်ရည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်တဲ့လူလဲဆိုတာ အားလုံးအသိပဲလေ၊ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လောက်စရာလည်း ငါလည်းမတွေ့ဘူး၊ သူများပြောသလည်း မကြားဘူး”

“ဒါဖြင့် နင်အမေနဲ့များ တစ်ခုခုဖြစ်သလား”

ရိုးရဲ့အမေနှင့် မိုးဂေါင် အကြားမှာ မကျေညက်နိုင်တဲ့ အဖေအကြိတ် အစိုင်အခဲတွေရှိမှန်းကို အားလုံးသိကြပါသည်။ လက်ထပ်မယ်ဆိုကတည်းက သဘောမတူခဲ့တာ။ သဘောမတူတာကိုလည်း ရိုးရဲ့အမေက အတိအလင်း ကြေညာခဲ့သည်။ လုံးဝမပေးစားနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း မိုးဂေါင်ကို တိုက်ရိုက်ပြောခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ရိုးတို့မိသားစုရဲ့ အခြေအနေ ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် မိုးကောင်းရဲ့အနေအထားဟာ ရိုးတို့ဘက်က “သဘောမတူနိုင်ဘူး” ပြောဖို့ အလွန်မရှိပါ။ ရိုးတို့မိသားစုက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြည့်စုံကြွယ်ဝခဲ့သူတွေ၊ ရိုးအဖေက ဌာနဆိုင်ရာမှာ တာဝန်ကြီးကြီး ယူရတဲ့ အရာရှိကြီး၊ ရိုးအမေက တက္ကသိုလ်က ကထိကမှ ခပ်စောစော အငြိမ်းစားယူထားသူ။

မိုးဂေါင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေရတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်။ ဘာမှသဘောတူစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒီလူကိုပဲ ရိုးက မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရိုးရဲ့ ချစ်မေတ္တာကို သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့က ချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုချင်လို့ မိုးဂေါင်ရဲ့ လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းတို့မှာ ကံကောင်းစေဖို့ ကူညီပေးခဲ့တာလို့ ခက်ခက်က အမြဲပြောခဲ့သည်။

ရိုးရဲ့ ကံကြမ္မာပင်။

မိုးဂေါင်ရဲ့ ကြိုးစားလုံ့လလည်း ပါခဲ့တာပေါ့။ မိုးဂေါင်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘုန်းကြီးငါးပါးကိုပဲ ဆွမ်းကပ်ပြီး ဘယ်သူ့မှမဖိတ်ဘဲ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတို့အိမ်ထောင်ဟာ နတ်ဖက်သလိုပင်။ စီးပွားလည်း တရိပ်ရိပ်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့တာ။ မိုးဂေါင် စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေလေးနည်းနည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဝန်းချေးငှားပေးလိုက်တဲ့ ငွေတချို့တို့နဲ့ ရန်ကုန်နဲ့အညာ၊ ရန်ကုန်နဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် သွားချည်လာလှည့် အပင်ပန်းခံ ကုန်ကူး၊ ပွဲစားလုပ်ရင်းက အကြွေးတွေနှင့် ပွဲရုံငွေကလေး ထောင်လိုက်တဲ့ မိုးဂေါင်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် စွမ်းဆောင်ရည်ဟာ ချီးကျူးဖို့တော့ တကယ်ကောင်းခဲ့ပါသည်။

ဘယ်တန်းအောင်တဲ့ ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကတည်းက ပွဲရုံတစ်ခုမှာ အချိန်ပိုင်း ဝင်လုပ်ခဲ့ရာက ဘွဲ့ရတဲ့အသက်

နှစ်ဆယ်အရွယ်ကျတော့ အချိန်ပြည့်ဝန်ထမ်းဖြစ်ကာ အကွက်စေ့လာဘဲမြင်မှုတွေကြောင့် ပိုင်ရှင်ပြီးရင် သူပဲဆိုတဲ့အထိ နေရာရခဲ့တာမို့ အဆက်အသွယ် အခွင့်အလမ်းတွေ ယုံကြည်မှုတွေကိုလည်း ရထားပြီးဖြစ်လို့ ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ရိုးရဲ့ ဖခင်နှင့် ပြန်ပြီးအဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ပါသည်။ ရိုးရဲ့ ဖခင်ဟာ မိုးဂေါင်ကို ကွယ်ရာကနေ တစေ့တစောင်း အမြဲမျက်ခြည်မပြတ် ရှိနေပြီး မိုးဂေါင်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လာကာ သူကပဲ စတင်ဆက်သွယ်လာတာဖြစ်သည်။

“ငါတို့အိမ်ရိပ် နင်းစရာမလိုဘူး” ဆိုတဲ့အထိ ယတိပြတ်ပြောခဲ့တဲ့ ရိုးရဲ့ အမေကတော့ သုံးလေးနှစ်လောက်ကြာမှ တဖြည်းဖြည်း တစစ မခေါ်ချင်ခေါ်ချင် အသိအမှတ်ပြန်ပြုလာတာ။ နောင်အခါ မိုးဂေါင် တရိပ်ရိပ်စီးပွားဖြစ်လာတော့ မိုးဂေါင်လူတော် တစ်ယောက်ဖြစ်တာကို ရိုးအမေက အသိအမှတ်ပြုသော်လည်း...

“ညည်းယောက်ျားက သူ့ကိုယ်သူလည်း အဟုတ်ထင် သလား မပြောနဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေရတဲ့ဘဝက နေ မယုံနိုင်စရာ တိုးတက်ကြီးပွားလာတော့ အောက်ခြေကလည်း လွတ်သလား မမေးနဲ့၊ ဘဝင်လေဟင်နေတာ၊ သူလုပ်တာပဲ အကောင်း၊ သူထင်တာပဲအမှန် ဝတ်ယူသန့်”

ရိုးအမေဟာ မိုးဂေါင်ကို လက်သင့်ခံလိုက်ရတဲ့တိုင်ကြည့်မရပါ။ မိုးဂေါင်ကလည်း ယောက်ကွမကို မရှိမသေ စော်ကားမော်ကား မရှိတဲ့တိုင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်မလာ။ ယောက္ခထီး၊ ရိုးရဲ့မောင်ငယ် ယောက်ဖလေးတို့ အပေါ် ရင်းနှီးသလောက် ယောက္ခမကို မရင်းနှီးပါ။ ခပ်တန်းတန်း ရှိကြပြီကို သိထား၍ ခက်ခက်က မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အထူးအထွေတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ မေမေက ကွယ်ရာဆိုရင် သူ့ကို အတင်းပြောနေတာပဲ၊ သူကလည်း ငါ့အမေမို့သာ ဘာမှမပြောဘဲမရိုင်းချင်လို့ နှုတ်ပိတ်နေပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ မကျေနပ်မကြည်သာတာ ရှိတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်မှာတော့ မေမေတို့မှ မရှိတာ၊ ဘာပြဿနာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘူး ခက်ခက်ရယ်”

ရိုးရဲ့မောင်လေးတို့ လင်မယားက စင်ကာပူမှာ အခြေချ သွားရောက်နေထိုင်ကြရာမှ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်က ကလေးစီးဖွားပါသည်။ မောင်လေးက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်၊ ယောက်မက သုံးဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကာ ဒီကလေးဟာ ရိုးမိဘတွေအတွက် မြေးဦးပါ။

မမွေးခင်ကတည်း ယောက်မရဲ့အမေကတော့ ကြိုသွားနှင့်ကာ သမီးကို အဖော်ပြု နေထိုင်ပေးခဲ့ပေမယ့် ရိုးရဲ့အဖေနှင့် အမေကတော့ အခု ကလေးတစ်လကျော်မှပဲ ရောက်ဖြစ်ကြမှာဖြစ်ကာ စာစ်လခွဲ နှစ်လတော့ နေကြမည် ခန့်မှန်းရပါသည်။ ခုမှ သွားတာ ဆယ်ရက်နှစ်ပတ်လောက် ရှိပါသေးသည်။

“ငါဖြင့် အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ၊ စဉ်းစားလို့ မရပါလား ရိုးရယ်”

“သူ့မျက်နှာ မသာယာတာတော့ တစ်လလောက်ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ရှုပ်စရာရှိရင် အထစ်အငေါ့ အဆုံးအရှုံး တစ်ခုခုရှိရင် ဒီလိုပဲ ငါ့ကိုလည်း ဖွင့်မပြောဘဲ မျက်နှာမကောင်းဘဲသာ ဖြစ်နေကျ၊ စိတ်တွေ ရှုပ်ပြီး ဒီစီးနေသလို ဖြစ်နေကျ၊ ငါလည်း အလုပ်ကိစ္စလို့ ပဲတော့ ထင်နေမိတာပဲ၊ တခြားတော့ ဘာအမှားအယွင်းမှလည်း ငါ့ စဉ်းစားမိပါဘူး ခက်ခက်ရယ်”

ရိုးက တစ်ရှူးဘူးမှ တစ်ရှူးလေး ဖြတ်ယူကာ မျက်နှာကို ပွတ်သွတ်နေပါသည်။ ခက်ခက်က ရိုး လက်ဖျားလေးတို့ ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“တော်တော့၊ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ ကိုရဲတို့ ကိုမြတ်ထူးတို့လည်း သူ့ကို မေးကြမှာပဲ၊ အဲဒီကျ သိရမှာပေါ့၊ ဘာ

အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့လင်မယား မကွဲစေရဘူး၊ အသက်တွေလည်း လေးဆယ်ရှိလာပြီ၊ ဘာပင်သောကမှလဲ ရှိရတာမဟုတ်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုက ဘာဖြစ်လို့ ပြိုကွဲရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ရိုးက ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်လိုက်ရင်း ..

“ငါတော့ မထင်ဘူး ခက်ခက်ရယ်၊ ကိုက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်း မပြင်တော့တဲ့လူမျိုး၊ ငါတို့ကွဲရမှာ ထင်ပါရဲ့ဟာ”

“ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲနဲ့ သူက မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး ပြောတာနဲ့ပဲ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပြီး ကွဲပေးစရာလား”

“သူ့ဘက်မှာတော့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ခက်ခက်ရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေတာ၊ သူတစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလား”

“ခက်ခက်ရယ်၊ လမ်းခွဲကြပါစို့လို့ ပြောပြီး သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ကွန်ဒိုခန်းအလွတ်မှာ သွားနေနေတဲ့သူကို ငါက ကွဲမပေးဘူးဆိုပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ကို မပေါင်းချင်တဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တရားဥပဒေအရ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ ကွဲကွာမပေးဘူးဆိုတာမျိုးသာ ညစ်လို့ရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ် အတင်းလိုက်ပေါင်းရမှာလဲ ခက်ခက်၊ အဓိကက စိတ်ပါဟာ ...

ကိုယ့်ကို မပေါင်းချင်တော့တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကို ဘာဥပဒေ ဘာစာရွက်နဲ့မှ ချုပ်ကိုင်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ ‘ကို’က ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မပေါင်းသင်းချင်တော့ပါဘူး ဆိုတာ တကယ်သေချာရင် ငါ အသာတကြည် လက်မှတ်ထိုး ကွာရှင်းပေးလိုက်မှာပါ”

ခက်ခက်က ဘာမှ ဆက်မပြောတတ်ဘဲ ဝိုင်နေပါသည် မိုးဂေါင် လုပ်ပုံကို မခံချင်စိတ်နှင့်သာ အလွယ်တကူ ကွဲမပေးဖို့ ပြောမိပေမယ့် ရွှေ့နွယ်ရိုး ပြောတာ အမှန်ပင်။ ကိုယ့်ထံမှာ ဘာစိတ်မှ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ညစ်လို့ရရုံ သက်သက် ထစ်ထားရစ်ထားလည်းပဲ ကိုယ်ပဲ ရေရှည်စိတ်ဆင်းရဲရုံအပြင် ဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်။

နှစ်ဦးအကြား ပဋိပက္ခပြဿနာတွေ ပိုမိုများပြားပြီး ပိုမိုအမှန်းပွားရုံအပြင် ဘာအကျိုးမှ မရှိနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒါကြောင့် တစ်ဖက်က ကွဲချင်တိုင်း ကိုယ်က အသာတကြည် ထျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ဆိုတာကလည်း ...။

“တိတိ ... တိတိတိ”

“မာမိ ... မုန်းလာနေပါတယ်”

မိဖြူက အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက ကော့ဒ်လက်စံဖုန်းလေးကို ရှိးထံ ယူလာပေးပါသည်။ ရှိးက မျက်ရည်သုတ် လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း ...

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို”

ရှိးသည် ထိတ်ခနဲ ရင်ထဲတုန်လှုပ်ပြီး အလိုလိုသိတဲ့ အာရုံတစ်မျိုးနှင့် ...

“ကို ! ... ကိုလား”

“ကိုယ်ပါ ရှိး”

“ကို”

“အိမ်မှာ ခက်ခက် ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို”

ရှိးသည် ခုနမျက်ရည်ကျနေသလို မဟုတ်ဘဲ ပန်းလေးပါ တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါကာ အသံမထွက်ဘဲ ခိုက်ခိုက်တုန်တုန် ငိုချလိုက်ပါသည်။ ခက်ခက်က မျက်ရည်တွေလည်လာကာ ရှိးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို အတင်းဆုပ်ထားမိသည်။

“ရှိး နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်း ... ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် ကို”

“စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်အောင် မနေနဲ့နော် ရှိး၊ မှန်မှန်အိပ် မှန်မှန်စားပါ။ သိပ်စိတ်မထိ ခိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ရှိးမှာ တစ်ခုခု နစ်နာ ထိခိုက်ရတယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်း စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို ဆက်ပြီးမပေါင်းသင်းတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား (ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပစ်သွားတာပင်)ပါတယ်ဆိုမှ ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက် မနစ်နာဘဲတော့ ကျန်ခဲ့ပါ့မလား ကိုရယ်။

“ကိုယ့်အပြုအမူက ခိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းကောင်း ကြမ်းတမ်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်သာ ကိုယ် ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ ရှိးကိုတော့ နားကျင်စေလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူး ရှိး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီကိစ္စအတွက် ခံစားရပါတယ်၊ ရှိးနဲ့လမ်းခွဲတာဟာ ရှိးကိုမချစ်နိုင်တော့လို့ မုန်းလို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းမျိုးတွေ လုံးဝမပါဘူး၊ ဒါကို ဟိုနေ့ကလည်း ကိုယ် ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ရှိး နားလည်ယုံကြည်ပါ ...

ရက်စက်ရာကျတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ရိုး ခွင့်လွှတ်
ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ကို မုန်းလိုက်နိုင်တယ်။ နာကြည်းနိုင်
တယ်။ နောက် ... လိုအပ်လို့ ပြောရမှာတစ်ခုက ရိုးအခု
နေတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်၊ ကား၊ စိန်ရွှေလက်ဝတ်လက်စားတွေ
ရိုးရဲ့ဘဲနဲ့အကောင်အထည် ဒါတွေအားလုံး ရိုးအတွက် ထား
ခဲ့ပါတယ် ...

ကိုယ့်အပြုအမူက တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူသန် တစ်
ကိုယ်ကောင်းဆန်ရာလည်း ကျခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် ရိုး
မှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ခွင့်လွှတ်ဖို့ အတော်ခက်ပါတယ် ရိုး။ ဒါကြောင့် ရိုးစိတ်
ကို ရိုး ဖြေသိမ့်ပေးပါ။ လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေမယ့်
ရိုးက မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် ဇနီးကောင်း ဇနီးမြတ်
တစ်ဦးပါ”

ကိုရယ် ...။ ရှင် လုပ်သွားပုံ အပြစ်မကြီးအောင်
ရိုးက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဖြေသိမ့်ကျန်ရစ်ပေးရမယ်ပေါ့နော်။ ရှင်ချွန်
ရစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တဲ့လား ကိုရယ်။

မိုးဂေါင်က သူ့ရှေ့က တဝေါဝေါ ဆူညံသံပေးကာ
ခုတ်မောင်းသွားတဲ့ ရထားကြီးကို ငေးမောကြည့်နေလိုက်မိသည်။
သူ ရောက်နေတာက ရန်ကုန်မြို့ထဲက မြို့ပတ်ဘူတာငယ်တစ်ခု
မှာဖြစ်သည်။ သွပ်မိုးတန်းလျားရှည်ကြီးမှာ ဘေးအကာအရံမရှိ။
ခုတ်တန်းငယ်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုမှာ မိုးဂေါင် ထိုင်နေပါသည်။

မနီးမနားတစ်ဝိုက်မှာ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး မုန့်သည်
တချို့။ ကွမ်းရာဆိုင်။ လူတွေကတော့ အသွားလား အပြန်လား
မသိတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ သူထိုင်နေတဲ့
ဟောင်းနွမ်းနေသော သစ်သားခုတ်တန်းလျားရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ
အဘွားအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေပါသည်။

ရှက်သားအင်္ကျီဖြူ အနွမ်းအကြေ၊ ယောက်ရောင်ထား
နှင့် နွမ်းလျနေပုံရတဲ့ အဘွားအိုက ဘာတွေမှန်းမသိ တည့်ထား

တဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကိုပိုက်လျက် မိုးဂေါင်ဘက် တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။ မိုးဂေါင်က ခါးကိုင်းကာ တံတောင် ဆစ်တွေကို ဒူးပေါ်ပြန်ထောက်ရင်း စီးကရက်ထွန်လိပ် ရှိုက်ဖွာရင်း ဟိုငေးဒီငေး ငေးနေပါသည်။

“သားရေ”

ဘေးက ကတုန်ကယင် ခေါ်သံကြောင့် မိုးဂေါင်က လန့်သွားပြီး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဘေးကအဘွားကြီး က ...

“အမေလေ ... ထမင်းမစားရသေးဘူး သားရယ်၊ ပိုက်ဆံ ကလည်း မပါတော့ဘူး၊ အမေက ဟိုးရွှေပေါက်အထိ ပြန်ရမှာ၊ နေကလည်း မကောင်းတော့ ဆေးလေးလည်း ဝယ်သောက်ချင်တယ်၊ အဲဒါ အမေကို ကူညီပါလား သားရယ်”

မိုးဂေါင်က အဘွားအိုကို စိတ်မကောင်းစွာ ဆက် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲထိခိုက်ကာ ကိုယ့်ဒဏ်ရာနှင့် တိုက် ဆိုင်တော့ မျက်ရည်တောင် လည်မလို ဖြစ်လာမိပါသည်။ ဒီ အဘွားအို ပြောစကား ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်ဘူးဖြစ်စေ သူ မှာ ငွေလိုနေတယ် ဆိုတာတော့ ငြင်းမရ။ မှားစရာမရှိ။

“အမေ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်လိုလဲ”

“အမေလေ ထမင်းဝယ်စားမှာနဲ့ ရထားစီးမှာနဲ့ ဆေးဝယ် ရမှာနဲ့ ဟို ... ထောင့်ငါးရာလောက် လှူနိုင်ရင် ...”

မိုးဂေါင်က ခေါင်းတစ်ချက်နှစ်ချက်ဆတ်ကာ သူ့ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူအိတ်ကတ်ထဲက တစ်ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ငါးရွက်ကို ရေတွက်ကာ အဘွား အိုထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော ... အမေ၊ ငါးထောင် ကန်တော့ပါတယ်၊ မွန်းလွဲ နေပြီ၊ ဆာနေရောပေါ့၊ မြန်မြန်သွားဝယ်စားလိုက်တော့၊ ပိုက်ဆံကို သေချာဆုပ်ကိုင်သွားနော် အမေ၊ လမ်းမှာကျ ပျောက်ဦးမယ်”

“သာဓုကွယ် ... သာဓု ... သာဓု၊ ငါးသားကြီး လိုရာဆန္ဒ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပါစေ”

လိုရာဆန္ဒ ...။

မိုးဂေါင်က အဆက်မပြတ် ဆုပေးစကားတွေ ဆက် ရွတ်ကာ တလှုပ်လှုပ် ထွက်ခွာသွားသော အဘွားအိုကို လိုက် ငေးကြည့်နေမိရင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ ဆုပေးကို ရွတ်ကြည့်နေမိ သည်။ လိုရာဆန္ဒ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပါစေတဲ့။ ပြည့် ချင်ပါတယ်လေ။ ပြည့်ရမယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိုးဂေါင်ဟာ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ မကောင်းမှုရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးလို့ပင်။ ကောင်းမှုကိုသာပြုဖူးသူအတွက် ကုသိုလ်ဆိုတာ ရှိရမှာပေါ့။ သူ့ဘဝမှာ မကောင်းတာတစ်ခု ရှားရှားပါးပါးမြဲ ဖူးတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ဇနီးသည်ရိုးကို ထားရစ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

အဲဒီတစ်ခါဟာလည်း ကိုယ့်အစွဲအလမ်းနဲ့ကိုယ် လုပ်ရတာဖြစ်ပြီး အဲဒီတစ်ခုကလွဲရင် သူဟာ ဘယ်သူတစ်ဦးတန် ယောက်ကိုမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဝေဒနာ မပေးခဲ့ဖူးတာပါ။ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကောင်းအောင်ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သူ တစ်ယောက် ပါ။ သူလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ တစ်ခုသော လိုအပ်ဆန္ဒကလေးကိုတော့ ပြည့်ဝအောင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဖြစ်ဖြစ် လောကပါလနတ်မင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကြမ္မာရဲ့အစွဲ သခင်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ဆည်းပေးသင့်တယ်လို့ ထင်ပါသည်။

အဘွားအိုကို သူ ရုတ်တရက် ရင်ထဲထိခိုက်သနား သွားမိတာကတော့ အခြေအနေရယ်၊ အချိန်အခါရယ်၊ နေရာအေ ရယ် တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့လို့ပင်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ဘူတ ရှင်ငယ်လေးတစ်ခုရဲ့ ရထားသံလမ်းနဲ့ဘေး မျက်စိသူငယ်နှစ် ဦး ဆာနေခဲ့တဲ့ ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးရဲ့ ပုံရိပ်ဟာ သူ့ဘဝမှာ သူ မှတ်မိသလောက် အစောဆုံးပုံရိပ်ပဲဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံစုတ်ကလေးနဲ့တမျှော်တခေါ် ရထားသံလမ်း ရှည်ကြီးတို့ရဲ့ မြင်ကွင်းဟာ သူ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွား။ အိပ်မက်များစွာမှာလည်း ပါခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ ကျွဲကယ်ရဲ့မဲ့ သလို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ကျရောက်တာ၊ အခက်အခဲ အနှောင့် အယှက် ကြုံတွေ့ရတာတို့ ရှိခဲ့ရင် ခုလိုပဲ ဘူတာရုံငယ်လေး တစ် ခုခုမှာ လာထိုင်နေတတ်တဲ့အကျင့် သူ့မှာရှိခဲ့ပါသည်။

ခုလည်းပဲ သူ့စိတ်တွေ လေနေလို့။

သူ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်လိုက်အံ့ပြီး သူ့လုပ်ရပ်ဟာ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ရက်စက်ရာကျခဲ့ပြီလားလို့ တွေးမိကာ ရင်ထဲတင်းကျပ်ပိတ်ဆို့နေသမျှကို သူ ဖြေဖျောက်လို့ မရသေးပါ။ သူ့ရဲ့စိတ်အစွဲတစ်ခုမှာ ဒီရထားသံလမ်းနဲ့ဘေး သူရောက်လာခဲ့ ပြီးရင် သူ့ရဲ့အခက်အခဲ ပြဿနာတို့အတွက် ပြေလည်ရာ ပြေ လည်ကြောင်း လမ်းစတစ်ခုခုတော့ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်ရယ် လို့ပင်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်။

ကိုယ်နဲ့ကြီးနေတဲ့ ဖိုသီဖတ်သီ ဖရိုဖရဲ ဝတ်စုံတစ်စုံ ဘို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဟာ ခြံပတ်ဘူတာရုံငယ်တစ်ခုမှာ ဗိုက်တွေဆာပြီး ငိုမဲ့မဲ့ ရပ်နေခဲ့ ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်တို့ကို သူဦးနှောက်ထဲ

ခုထိစွဲခဲ့ခြင်း မှတ်မိပါသည်။ အဲဒီရဲ့ရှေ့က အဖြစ်အပျက်တို့ကို တော့ ရေးတေးတေးပင်ဖြစ်၍ “အဖေ” ဆိုတာဟာလည်း သူ့အာရုံထဲ ရေးတေးတေး ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကနေမှ စပြီးမှတ်မိနေရခြင်းမှာ အဲဒီတုန်းက သူ့စိတ်ထဲ အားကိုးရာမဲ့ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားချက်တွေက အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာနုလွန်းပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို အကြီးအကျယ်ဆုံး ဖိစီးခဲ့တာမို့ ဖြစ်မည်လို့ မိုးဂေါင်ထင်ပါသည်။

နုပုပ်လှတဲ့ သူ့နှလုံးသားလေးမှာ ဒဏ်ရာဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ဖိစီးရိုက်ပုတ်ခံခဲ့ရတာမို့ သူ မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသမျှလူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ရပ်တည်ခဲ့ရတာမို့ သူ့စိတ်ဟာ အမြဲပင်ပန်း လေးနက်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ငယ်ပင် ငယ်သေးပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်စေ့မသွားနိုင်ဘဲ အာရုံထဲ စွဲမြဲနေတာ။

အဖြစ်အပျက်တိုင်းဟာ ရွံ့ပျော့ပျော့ထဲ တစ်လုံးချင်း စိမ့်ပြေပြေ ပစ်ပေါက်သွင်းခဲ့သော ကျောက်တုံးတွေအလား ထင်းထင်းနက်နက် ဇွက်ခနဲ ဇွက်ခနဲ နစ်ကာမြုပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့

တာချည်းပင်။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီးဖျောက်ဖျက်မရ။ ခုထိလည်း နစ်ဝင်နေတုန်း။

ဒေါ်မြိုင်က “အဲဒီတုန်းက နင်က သုံးနှစ်သား” ဆိုလို့သာ အဲဒီအသက်နဲ့ ပေါင်းတွက်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။ တကယ်တမ်းမှာ သူ့ ဒီလောက်သိနေ မှတ်မိနေပြီဆိုတော့ သူဟာ သုံးနှစ်ခွဲလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ။ လေးနှစ်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ။ လေးနှစ်ခွဲလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ။ ဘယ်သူကများ သူ့မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို အတိအကျ သိကြတာမို့လဲ။

အဲဒီတုန်းက သုံးနှစ်လို့ တွက်လို့သာ အခု သူ့အသက်က လေးဆယ်လို့ သတ်မှတ်ထားရတာ။ အဲဒီတုန်းက ဆေးနှစ်သားဆိုရင် အခု သူက လေးဆယ်တစ်နှစ်ပေါ့။ သူ့အသက် အယ်လောက်လဲရယ်လို့ အတိအကျ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့တာ။ သူများတကာတွေလို မွေးနေ့ပွဲကျင်းပဖို့ဝေးလို့ မွေးနေ့အမှန်ကို အင် မသိခဲ့တာ။ ယုတ်ဆွအဆုံး သူ့ကိုယ်သူ ဘာနေဖွားရယ်လို့ အင် မသိခဲ့ရတာ။

သူ့နာမည် “မိုးဂေါင်” ဆိုတဲ့အတွက် (မိရိုးဖလာ ဆေးတမ်းစဉ်လာအရ နေ့သင့် နာမ်သင့် အမည်မှည့်ခဲ့မှာပဲလို့သာ သိကြည့်လိုက်ပြီး) ကြာသပတေးသားလို့ ယူဆထားလိုက်ရတာ ဆွေ၊ သူ့ဘဝဟာ ဘာကြောင့် အဲသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

“သား ... ဟိုခုံမှာထိုင်နေ၊ ကြားလား”

“အဖေကရော”

“အဖေ ဟိုးဘက်မှာ ဆေးလိပ်သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“သားလည်း လိုက်မယ်”

“မလိုက်နဲ့၊ ဒီခုံမှာ ထိုင်နေခဲ့၊ အဖေ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အဖေ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

ဒါဟာ အဖေနဲ့သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အပြန်အလှန်ပြောစကားတွေပင်။ ဒီရဲ့ရှေ့က ဘာတွေပြောဆိုဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတွေ သူ မမှတ်မိပါ။ ဒီနေရာကနေသာ ဖြတ်၍မှတ်မိနေသည်မှာ ဒီနေရာမှာ သူ့ဘဝစပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ခဲ့လို့။

ဆေးလိပ်သွားဝယ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖေဟာ သူ့ထံ ပြန်ရောက်မလာခဲ့တော့။ အဖေဟာ သူ့ကိုပစ်သွားခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းဖြတ်ကူးရင်း ကားပဲတိုက်သေသွားခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် ခြေချော်လက်ချော် ပြုတ်ပျက်ကျရင်း ရထားပဲကြိတ်သေသွားသလား ဘာကိုမှ သူ ရေရေရာရာ မသိနိုင်ပါ။

သူထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းကို လူတွေလာဝင်ထိုင်လိုက်ကြ။ ထ၊ထွက်သွားလိုက်ကြ။ ခုံတန်းမှာ လူလေးယောက်လောက် ဖြစ်လာတဲ့အခါ မိုးခေါင်က ထ၊ပြီးဖယ်ပေးလိုက်ကာ ရှေ့နားထွက်ရပ်စောင့်နေပါသည်။ တစ်နာရီနဲ့လည်း အဖေပေါ်မလာ။

နှစ်နာရီနဲ့လည်း အဖေပေါ်မလာ။ ကြာတော့ သူ ဗိုက်အရမ်းဆာကာ စတင်ငိုကြွေးပါသည်။

ပထမတော့ မီးပေါ်မျက်ရည်ဥကြီးတွေ စီးလိမ့်ကျရုံ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ ဝမ်းအနည်းကြီးနည်း၊ အကြောက်ကြီးကြောက်လာပြီး အသံထွက်အောင်ပင် ရှိုက်ကြီးတင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ကလေး၊ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့လာလဲ”

“... .. အီး ... ဟီး ဟီး”

“အမေနဲ့လာတာလား၊ မင်းအမေရော”

“ဟင့်အင်း”

“အဖေနဲ့လား”

“အင်း ... အီး ... ဟီး”

“ဒါဖြင့် အဖေ ဘယ်သွားလဲ”

“အီး ... ဟီး ... အ ... အဖေ ... ဆေးလိပ်သွားဝယ်တာ”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးရင်းက သူ့နားမှာ လူတွေ ပတ်ချာလည်ကာ အံ့ခဲ့လာသည်။ သူလည်း ပိုပိုပြီး ကြောက်ရွံ့အားငယ်လာခဲ့ပါသည်။ လူတွေဟာ သူ့ကို ရဲစမ်းပဲ ပိုအပ်ရမလိုလို၊ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်

ဝေဖန်ငြင်းခုံနေကြဆဲ ဒေါ်မြိုင် ရောက်လာတာပင်။ အဲဒီတုန်းက ဒီမိန်းမကြီးဟာ “ဒေါ်မြိုင်” ပဲရယ်လို့လည်း မိုးဂေါင် သိခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

ဒေါ်မြိုင်က မုန့်ကြာစေ့ သာကူဖန်း ခေါင်းပေါ်ရွက် ရောင်းရင်း လူအုပ်အုပ်ထဲ တိုးဝှေ့စပ်စုရင်း သူ့ကို မြင်သွားခဲ့တာပါ။

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး၊ နင် မိုးဂေါင် မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြိုင်ကိုလည်း သူ မသိ။ သူ မိုးဂေါင် ဟုတ်မဟုတ်လည်း သူ့ဟာသူ ဝေဝေဝါပင်။ မိုးဂေါင်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့် သူ သိပ်ကြီးမကျွမ်းဝင်ပါ။ သူ့ကျွမ်းဝင်သည်မှာ အဖေကခေါ်တဲ့ “သား” တို့ “လူလေး” တို့ စတဲ့နာမည်စားတွေပင်။

“နင် အောင်မိုးသား မဟုတ်လား”

“အိ ... ဟီး ဟီး”

သူ မဖြေတတ်၍ ငိုပဲငိုနေခဲ့သည်။

“နင့်အဖေရော”

“သူ့အဖေက ဆေးလိပ်သွားဝယ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ဒီနားထားသွားတာတဲ့၊ ပြန်ပေါ်မလာတာ။ ကျွန်တော် ဒီရောက်တာပဲ နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက ထွက်သွားတာဆိုတော့ သုံးနာရီ လေးနာရီ ရှိလောက်ပြီ”

ရေခဲရည်သည်က ဝင်ပြောပါသည်။

“ကျုပ်တို့ရုပ်ကွက်ထဲကပါ၊ သူ့အဖေ အောင်မိုးလေး၊ အောင်မိုးမလဲနော်၊ ဘာလို့ကြာနေပါလိမ့်၊ ကားပဲတိုက်ပလား မသိဘူး”

“အဒေါ်တို့ ရုပ်ကွက်ထဲကဆိုရင် အဒေါ်ပဲ ခေါ်သွားပေးလိုက်တော့ပေါ့၊ သူ့အိမ်ကို ပြန်အပ်လိုက်ပေါ့”

“သူ့အိမ်ဆိုတာကလည်း သူ့အဖေကလွဲရင် ဘယ်သူမှမှ မရှိတာ၊ ခုနေ ပိတ်ထားမှာပေါ့၊ သူ့အမေမှမရှိတာ၊ သူလေးငါးဆယ်လသားကတည်းက ဆုံးနှင့်ပေါ့၊ ကိုယ်တွေ ဟောရောင်ပြီး သေတာ၊ သူတို့က အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုပဲ”

“သူ့အဖေက ဘာလုပ်လဲ”

“သိပါဘူး၊ ပျံကျပါပဲ၊ အလုပ်လည်း မယ်မယ့်ရရ မရှိလှပါဘူး၊ ကြုံရာကျပန်းပေါ့၊ အရက်လေးက တမြဲမြပါလိုက်သေးတယ်၊ ကလေးတောင် ဝအောင်လင်အောင် စားရရဲ့လားမသိပါဘူး၊ ကြည့်ပါလား ကြိုလို့နေတာ၊ သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှိနေပြီဟာ၊ ညက်စိကလေး ဖြစ်နေတာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့အဖေက မကျွေးနိုင် မမွေးနိုင်လို့များ ပန်းသွားသလား”

“ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာ၊ မပြောတတ်ဘူး၊ လက်ကြော
မှ မတင်းတာ”

“ဟာ ... ဒီအရွယ်လေး ဒီလိုရက်ရက်စက်စက် စွန့်သွား
လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မဖြစ်ဘူးဆိုတာက စကားမရှိတာ၊ အခု စွန့်သွားပြီပဲ”

“လမ်းများ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံနေလားမှ မသိတာဗျာ”

“ဒီနားနဲ့ ဟိုနား ဘာအန္တရာယ်ကြုံရမှာလဲ၊ တမင်ပြန်ကို
မလာတာနေမှာ”

“ကလေးက သနားပါတယ်ဗျာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုဝေဖန်ကြ စုတ်သတ်
ကြ သူ့ခြေကလေး လက်ကလေးတွေ ကိုင်တွယ်ကြည့်ကြနှင့်။
မိုးဂေါင်သည် ဆာလောင်နေသောဝမ်းကို ဒေါ်မြိုင်ရဲ့ သာယာနှစ်ပန်း
ကန်နှင့် ဖြည့်ရကာ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ သေချာမသိတဲ့
ဒေါ်မြိုင် ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးခေါ်ရာနောက်ကို ပါလာခဲ့ရပါသည်။

“အောင်မိုးက အိမ်ရှင် ကိုကြွက်ကို အိမ်ဆက်မငှားတော့
ဘူး တောကိုပြောင်းမှာဆိုပြီး အိမ်ပြန်အပ်သွားတာတဲ့”

ဒေါ်မြိုင် ယောက်ျား ဘကြီးစိန်ထံက ထပ်မံကြားရ
တဲ့ သတင်းစကား ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြိုင် သူ့ရင်ဘတ်သူ ဗြန်းခနဲ
ရိုက်ချလိုက်တဲ့ သဏ္ဌာန်ကိုပါ မိုးဂေါင် မှတ်မိနေပါသေးသည်။

အဲဒီနောက်တော့ မိုးဂေါင်သည် သူ့ထက်အများကြီးကြီးတဲ့ ဒေါ်မြိုင်
ကလေး လေးယောက်တို့၏နှိပ်စက်ခံ အနိုင်ကျင့်ခံ ဗိုလ်ကျခံကလေး
ပေါက်စနလေးအဖြစ် ပြေးစရာခြေမရှိ ဒုပဒေါပေခံခဲ့ရသည်။

အိမ်နီးပါးချင်းထဲကလည်း ဘယ်သူကမှ တာဝန်ယူ
ခေါ်မမွေးနိုင်ကာ ဒေါ်မြိုင်နှင့် သားသမီးတစ်စုရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုတို့
ကိုတော့ စောင်းမြောင်းတစ်မျိုး မေးငေါတစ်မျိုး အတင်းပြောမည့်
သူတွေ ပြည့်လို့ပင်။ အဲဒီအတင်းစကားတို့ဟာ တစ်ယောက်စကား
တစ်ယောက်နား တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ကူးလျက် အနီးအနား ရပ်
ကွက်သုံးလေးခုတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးနား
သို့ ပေါက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဖအေပစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ကလေး ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ဘုန်းတော်ကြီးက အမိန့်စကား ပါးလိုက်လျှင်
မိုးဂေါင်သည် ဒေါ်မြိုင် ကမန်းကတန်း ဝယ်ဆင်ပေးတဲ့ အပေါစား
ဝတ်စုံသစ်နှင့် ဒေါ်မြိုင်လက်တစ်ဖက် ဘကြီးစိန်လက်တစ်ဖက်ကို
အလယ်ကတွဲကာ တင့်တင့်တယ်တယ် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကလေး
ဘုန်းကြီးထံ ရောက်ရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မိုးဂေါင်ဟာ ဒေါ်မြိုင်တို့အိမ်မှာ
သောင်တင်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူတို့သတ်မှတ်တဲ့
အသက်အားဖြင့် ဆိုလျှင်တော့ ငါးနှစ်ပေါ့။

“ဟဲ့ ... ကလေးက နဖူးရေခွေးရေလည်း ကောင်း၊ ရုပ်ရည်လေးကလည်း တိုးတက်ထွန်းပေါက်မယ့် ဥပမာရပါ။ အနုညာတတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလေး ခွေးတိုးဝက်ဝင် ဟိုလူအနိုင်ကျင့် ဒီလူအနိုင်ကျင့် ခံနေရတယ် ကြားနေလို့ ငါခေါ်ကြည့်တာ၊ နင်တို့ စာလေး ဘာလေး သင်မပေးဘူးလား၊ ကျောင်းမထားဘူးလား။”

“ငယ်သေးတယ် ဘုရား”

“ဘယ်က ငယ်ရမှာလဲ၊ ကောင်လေး ပါးစပ်ဟ၊စမ်း၊ဟော ... သွားတွေဒီလောက်ရှိရင် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်ရှိပြီပေါ့၊ နင့်တို့ဆီပဲ ကြာနေပြီဆို”

“နှစ်နှစ်ပါ ဘုရား၊ ငါးနှစ်ထဲတော့ ရှိပါပြီ၊ အိမ်က ကလေးတွေတုန်းကလည်း ခြောက်နှစ်ကျမှပဲ”

ဒေါ်မြိုင်က ကောင်းအောင် လှည့်ပြောနေတာပင်။

တကယ်တော့ သူတို့မေ့လျော့နေတာပါ။ မေ့လျော့နေတာလည်း အပြစ်မဟုတ်။ သူတို့မိသားစုဟာလည်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် အနိုင်နိုင် တက်ညီလက်ညီ ကျောင်းနေရတာ မဟုတ်လား။ ဒေါ်မြိုင်သားအကြီးဆုံး သံခဲပင် အခု ဆယ့်လေးနှစ်မှာ ခုနှစ်တန်းကျက ထွက်ပြီး အနီးနားက ချည်စက်တစ်ခုမှာ တော့က်တိုမယ်ရ ဝင်လုပ်နေပြီ။

“နင်တို့လည်း ဝမ်းရေတောင် အနိုင်နိုင်ပဲ ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ကျွေးမွေးထားတာပဲ တော်လှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးပုံစံက ဉာဏ်ထက်ထက်နဲ့ ဒီတိုင်းထားရင် ဟိုချောင်တိုး ဒီချောင်တိုးနဲ့ ပြီးသွားမှာပဲ၊ ကျောင်းလေး ဘာလေးထားပေးဖို့သင့်တယ်၊ ထွန်းပေါက်မယ့် ကလေးဆိုရင် အလဟဿဖြစ်သွားမှာ နှမြောစရာကြီးဟဲ့၊ ကျောင်းထားကြည့်တာပေါ့၊ စာဘက် မထူးချွန်တော့လည်း တစ်မျိုးကြည့်လုပ်တာပေါ့လေ၊ ငါ သတင်းကြားကြားနေလို့ ခေါ်ကြည့်တာ ...

ဟဲ့ ... မောင်ရင်လေး၊ မင်း စာသင်မလား၊ ကျောင်းနေမလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရားလို့ပြော”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“တကယ်နေချင်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“စာကြိုစားမှာလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“တင်ပါ့ ... အဲ ... မိုးဂေါင် တင်ပါ့ဘုရား”

“မိုးဂေါင် ... နာမည်ကလည်း ကောင်းပါ။ မင်းနာမည်ကို ခကျွေးနဲ့မခေါင်ရဘူး။ ဂဏန်းနဲ့ဂေါင်ရမယ် ကြားလား။ အသံထွက်ကလည်း မိုးဂေါင်လို့ ထွက်နေတာပဲဟာ။ ထွက်တဲ့အတိုင်းပဲပေါင်း။ မိုးခေါင်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး။ မိုးခေါင်ရင် ရေရှားတယ်။ ရေရှားတယ် ဆိုကတည်းက မကောင်းတော့ဘူး။ မင်း ငါ့ကျောင်းမှာ နေမလား”

မိုးဂေါင်က ဒေါ်မြိုင်ထက်စာလျှင် မျှမျှတတ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပိုရှိတဲ့ ဘကြီးစိန်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘကြီးစိန်က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၍ ...

“တင်ပါဘုရား”

“အေး၊ မောင်စိန်တို့ မမြိုင်တို့လည်း တာဝန်ကြီးတယ်။ ကျွေးမွေးပြီးသမျှက ကုသိုလ်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုစာစပြီး ငါခေါ်မွေးစားထားမယ်။ ငါလည်း တောက်တိုမယ်နို့ခိုင်းလို့ရတယ်။ ဒီကောင် ပါရမီပါရင် ဆယ်တန်းအောင်ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ပညာသင်ပေးသွားမယ်။ ပါရမီမပါတော့လည်း တစ်ခုခုတော့ ကြည့်ရှုနေရာချပေးရမှာပေါ့။ ဟဲ့ကောင်လေးမင်း လိမ်လိမ်မာမာနေမလား”

“တင်ပါဘုရား ... ဟို ... ဟို ...”

“ဘာတုန်း ... ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်ရမှာလား ဘုရား”

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းက မဝတ်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မဝတ်ချင် မဝတ်နဲ့ပေါ့ကွ”

ဒီလိုနှင့် မိုးဂေါင်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးပညာသာမိထံ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းလည်းအပ်လိုက်ရကာ ဘုန်းဘုန်းစားသောက်တဲ့ ပန်းကန် ဇွန်း၊ ရေခွေးဓာတ်ဘူး၊ ပန်းကန်လုံးတို့ ဆေးပေးရခြင်း၊ ညကျ ဘုန်းဘုန်းကို နင်းနှိပ်ဝတ်ဖြည့်ရခြင်းက လွဲ၍ မိုးဂေါင်မှာ တခြားတာဝန်မရှိပါ။ စာကျက်လိုက် ဆော့တစားလိုက်နှင့်။ အားလုံးက မိုးဂေါင်ကို ဘုန်းကြီးရဲ့မွေးစားသားလို့ သတ်မှတ်ကြသည်။

ဘုန်းဘုန်းကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်တွယ်တာသည်။ သူကလည်း ဘုန်းဘုန်းကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြည်ညိုသည်။ မိုးဂေါင်ဘွဲ့မရခင်တစ်နှစ်က ဘုန်းဘုန်း ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းဘုန်း၏ကတည်းက မိုးဂေါင်လည်း အပြင်ထွက်၍ အဆောင်လေးငှာနေသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ခဲ့သူမို့ များလှသော်လည်း မြို့ခြံစားလောက်တဲ့ဝင်ငွေ သူ့မှာရှိပါသည်။

ခုတော့ အဲဒီရပ်ကွက်ကလေး အနီးတစ်ဝိုက်က သူ့အတော်များများဟာ မိုးဂေါင်ရဲ့ပွဲရုံမှာ၊ ဆန်စက်မှာ၊ ဆီစက်မှာ၊ နောက်ဆုံးတိုးချဲ့ထားတဲ့ ပရိဘောဂစက်ရုံမှာ အများအပြား အလုပ်ဝင်နေကြပါသည်။ အလုပ်လာတောင်းသူတိုင်းကို တစ်နေ့

ရာရာတော့ ကြိဖန်ပေးထားလိုက်သည်။ ဒေါ်မြင့်သား အငယ် ကိုမောင်စိုးရော သမီးအငယ် မမအုန်းရဲ့ယောက်ျား ကိုမြသီးရော မိုးဂေါင် အလုပ်ခွင်တွေမှာပင်။

ဘုန်းဘုန်း မရှိတော့ပေမယ့် ကိုယ့်နှစ်ရှည်လများ နေထိုင်ကြီးပြင်း၍ ဆွမ်းထမင်း ဆွမ်းဟင်း ဝင်စားခဲ့ရတဲ့ ကျောင်း ကို ခုထိ မိုးဂေါင်က လိုတယ်လှ။ ဒါနဲ့ထောက်ပံ့နေတဲ့ ဒါယိကာ လူရင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကိုယ့်ဘဝကို မီးရထား လမ်းဘေးမှာ ငိုနေရတာကစပြီး မှတ်မိရတဲ့ မိုးဂေါင်ဟာ သူ့ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် စိတ်ရှုပ်ထွေး စိတ်ပင်ပန်းစရာကြံ တိုင်း ရထားလမ်းတစ်ခုခုနဲ့ဘေး ရောက်အောင်သွားကာ ခဏထိုင် ပြီး ဖြေသိမ့်ပါသည်။

ဘာမှမသိနားမလည်သေးတဲ့ သုံးနှစ်သားအရွယ် ကလေးမှာ ရထားလမ်းနဲ့ဘေး အဖေ ပျောက်သွားတာတောင် သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ နည်းလမ်းနှင့် ကြိဖန်ရပ်တည် ရှင်သန်ခွင့် ရှိခဲ့သေးတာပဲ။ ဒီလောက်ထိတောင် ဖြစ်လာနိုင်သေးတာပဲ။ အခု ကိုယ့်မှာ အစွမ်းအစတွေ သတ္တိတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် နှင့် ဘာအခက်အခဲ ဘာပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် တနည်းနည်းနဲ့တော့ ပြေလည်ကျော်လွှားသွားနိုင်ရမှာပေါ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေး ဆောက်တည်ရမိ။

ကဲ ... အခုလည်း ...။

အခုလည်းပဲ မိုးဂေါင်စိတ်တွေ ဆုတ်နှစ်နေသလိုရှိ သည်။ သူ့ တကယ်ချစ်ခင် ဖြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ချစ်ဇနီး ရိုးကို သူ တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် တစ်ဖက်သတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ထားရစ် ခဲ့မိတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးဂေါင် ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ဝေဒနာဒဏ်ရာကြီးကို ဖြစ်ပါစေ၊ ခပ် မြန်မြန် အနာကျက်အောင် ခွဲစိတ်လှီးထုတ် ဆေးခါးကြီးသောက် ချပြီး ဓာတ်ကြမ်းတိုက် ကုပစ်မယ့် လူစားမျိုးပါ။

ကိုယ်က ဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်ပြီဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် လုပ်သူပါ။ သူ လိုလားတောင့်တချက်တွေထဲမှာ အကြီးမားဆုံး လိုအင်ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ရိုးကို စတေးရသလိုဖြစ် သွားတာကိုတော့ သူ့ရင်ထဲ တန့်န့် တသိမ့်သိမ့်နှင့် စာနာခြင်း ကြီးစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အဲဒီအတွက် သူက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကို နောက်ပြန်ဆုတ်မှာတော့ မဟုတ်။

“ဦး”

ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် မိုးဂေါင်က တစ်ဖက်လှည့်ငေး နေတဲ့ ဦးခေါင်းကို အသံလာရာဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက် ပါသည်။ ခေါ်လိုက်သူကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်ရပါသည်။ ခြေ သလုံးတစ်ဝက်လောက် ဂျင်းဘောင်းဘီစာ၊ လေးနှင့် မိန်းကလေး

ငယ်တစ်ယောက်။ ဘေးလွယ်တဲ့အိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုလေးလွယ်လျက်သား။ ပြောဆိုထားတဲ့ ဆံပင်ညိုညိုကလေးတွေနှင့် ရုပ်ကလေးက ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ်။ ထိုရုပ်ကလေးက စူပုတ်ပုတ် ဖြစ်နေကာ ...

“ဦး ... ဟို ... လက်မှတ်က ဘယ်နားဝယ်ရတာလဲ”

“ဘာလက်မှတ်လဲ၊ ရထားလက်မှတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဟိုမှာ”

မိုးဂေါင်က လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဟုတ်၊ ကျေးဇူးပဲ”

ကောင်မလေးက ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားဆဲ နောက်ကနေ တဖုတ်ဖုတ်ခြေသံနှင့်အတူ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာပါသည်။

“လှိုင်း ... လှိုင်း ... နေဦး”

“လိုက်မလာနဲ့”

ကောင်မလေးက လှည့်အော်လိုက်လျှင် ကောင်လေးက ကောင်မလေးရှေ့ကို ကျော်တက်ပြီး ရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံး အသက်နှစ်ဆယ် ပတ်လည်လောက် မတိမ်းမယိမ်းတွေ့။ မိုးဂေါင်က မသိမသာ စူးစမ်းလှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။

“လှိုင်းကလည်းကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အလကားနေရင်း စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“နင်လည်း နင်ဟာနင်သွား၊ ငါလည်း ငါဟာငါ သွားမယ်”

“လာပါ၊ ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ လှိုင်းရာ”

“မလိုက်ဘူး”

ဪ ... စုံတွဲကလေးကိုးလို့ မိုးဂေါင် နားလည်သိုက်ရကာ မသဲမကွဲ တစ်ချက်ပြီးမိပါသည်။ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်လာကြတာ။

“ဒါဖြင့် ငါလည်း နင်သွားသလိုပဲ သွားမယ်”

“ငါ ခြုံပတ်ရထား၊ စီးသွားမှာ”

“ငါလည်း စီးမယ်”

“ဟွန်း”

စူပုပ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး နောက်မှ ကောင်ကလေးက ဇွတ်လိုက်ချသွားတာကို လှမ်းကြည့်ရင်းက မိုးဂေါင်လည်း ပြန်ဖို့နေရာက ထ၊သည်။

“ဟိုမှာလာပြီ”

ရဲလင်းဆွေက ပြောလိုက်၍ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ပလက်ဖောင်းနံဘေး ကပ်ရပ်လိုက်တဲ့ ရိုးရဲကားကို မိုးဂေါင်က လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်မှာ ရိုးရဲနံဘေးမှာ ခက်ခက် ပါလာပါသည်။

“မိုးဂေါင် ငါ သက်သေလက်မှတ် မထိုးဘူးနော်”

“မင်းတို့ကို သက်သေထိုးဖို့ ခေါ်လာတာလေ၊ မင်းမထိုးရင် မြတ်ထူး ထိုးပေးကွာနော်”

“ငါလည်း မထိုးချင်ဘူး မိုးဂေါင်ရာ”

မိုးဂေါင်က နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ပွတ်ရင်း သူ့ထံ ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေပါသည်။ ခဏနေမှ သက်ပြင်းနှိတ်ရင်း ...

“သက်သေလက်မှတ်ထိုးရုံနဲ့ ဒီကွာရှင်းခြင်းကို မင်းတို့ပါ အားပေးအားမြှောက်ပြုရာ မကျသွားပါဘူးကွာ၊ ဒါထုံးစံ အရ ငါတို့နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းတာကို မင်းတို့လည်း သိပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ၊ ခက်ခက်တောင် ရိုးဘက်က သက်သေအဖြစ် ထိုးပေးမှာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ရိုးက အပြစ်မှမရှိတာ၊ မင်း ကွဲချင်လို့သာ သူကွဲရတာ၊ မင်းက စကွဲချင်တဲ့သူ ဆက်မပေါင်းချင်တဲ့သူလေ၊ ဒီတော့ ငါတို့က မင်းဘက်က သက်သေလုပ်ရတာ အလိုတူအလိုပါလိုပဲကွာ”

“မဆိုင်ပါဘူး ရဲကြီးရာ၊ ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါ့ပါ၊ မင်းတို့ ဘယ်သူမှ ဒီကိစ္စကို မကျေနပ်ကြတာလည်း ရိုးလည်းသိနေတာပဲ”

မြတ်ထူးက နောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေရာက ရှေ့ကို ခြင်းရင်း ...

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ဒီကိစ္စက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရှေ့နေရှေ့မှာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာလဲ၊ ချက်ချင်း လက်မှတ်ထိုးကွဲဖို့ လိုလို့လား၊ မင်းတို့ချင်း စိတ်အခန့်မသင့်ဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ ရိုးကိုမကျေနပ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာရှိတယ်၊ မပေါင်း

ချင်ဘူး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အခါ မင်း အခု အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး ကွန်ဒိုမှာ သွားနေတယ် ...

သတ်သတ်စီနေနေတာပဲ။ အခုလည်း ပေါင်းသင်းနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ခွဲခွာပြီး နေနေကြတာပဲလေ။ ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ လက်မှတ်ထိုးပြီး စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ကွဲဖို့ လိုနေပြီမို့လို့လား။ ငါ နားမလည်ဘူး။ ဒီတိုင်း ခွဲခွာပြီးတော့ ဘယ်နှနစ်နေနေ နေလို့ရတာပဲ။

“လက်မှတ်ထိုးတာရယ် မထိုးတာရယ် မထူးပါဘူးကွာ။ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တော့လည်း တရားဝင် ကွဲသွားတာပေါ့။”

“အဲဒါကို ပြောတာလေ။ ကွဲဖို့လိုတာလား။ တရားဝင်ထိုးဖို့လိုတာလား။ လက်မှတ်မထိုးရသေးသရွေ့ မင်းတို့စိတ်ပြောင်းရင် စိတ်ပြေရင် အချိန်မရွေး ပြန်ပေါင်းလိုက်တယ်ရတယ်လေကွာ။”

မိုးဂေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ “ငါက အမှန်တိုင်း ပြောရရင် တရားဝင် ကွာရှင်းခဲ့တယ်။ ဒါကို ရိုးကိုပြောပြတော့၊ ရိုးက အဲဒါဆိုရင်စာစာချုပ်နဲ့ ရှေ့နေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးကွဲဖို့ကိစ္စကို အမြန်

လုပ်မယ်တဲ့။ သူ့အဖေအမေ နိုင်ငံခြားက ပြန်မလာခင် ပြီးစီးအောင်တဲ့။ သူ့အဖေအမေ ပြန်လာရင် ဒီကိစ္စက တအုံ့နွေးနွေးနဲ့ ပြဿနာကြီးလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီရက်ကတော့ ရိုး ရွေးတာမို့လို့ မြန်သွားတာပါ။”

ရဲလင်းဆွေရော မြတ်ထူးရော မိုးဂေါင်ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေထဲမှာ မကျေနပ်တာရော နားမလည်နိုင်တာရော စိတ်ဆင်းရဲတာရော ရောနှောရှုပ်ထွေးနေသည်။ ခေါင်းမာလှတဲ့ မိုးဂေါင်ကို ဘာမှသိပ်မပြောချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အရိပ်အရောင်တို့ ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

“မဆင်းသေးဘူးလား။”

“ရှေ့နေကို ချိန်းထားတဲ့အချိန် နာရီဝက်လောက် စောနေသေးလို့၊ ခဏနေမှတက်မယ်၊ ဒုတိယထပ်မှာ။”

“ဟော ... ရိုးနဲ့ ခက်ခက် ဆင်းလာတယ်။”

ကားကိုသော့ပိတ်ကာ ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေသော ရွှေနွယ်ရိုးနှင့် ခက်ခက်ကို မိုးဂေါင် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ရိုး ပိန်သွယ် ကိုယ်ရည်စစ်သွားတာ သိသာလှသည်။ အသက်လေးဆယ်မို့ ဝချင်၊ ဝချင်နှင့် ဝ၊ ဖို့တာစုစု ပြုပြီဖြစ်တဲ့ ရိုး၊ မနည်းအစားလျှော့နေတာ။ ခုတော့ အစားလျှော့ဖို့မလိုဘဲ စိတ်တိရိက်ဆင်းရဲမှုကြောင့် ကိုယ်ရည်စစ်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ကိုယ်ရည်စစ်သွားတော့ ရိုးက ပိုပြီးကြည့်ကောင်းလာသည်။ နဂိုတည်းက အရပ်မြင့်သူမို့ သွယ်သွားတော့ ကြော့ရှင်းလာသလို ထင်ရသည်။

“ဒီကိုလာနေတာ၊ ဟေ့ကောင် ... မင်းလည်း ဆင်းတော့လေ”

ရိုးနှင့် ခက်ခက်က မိုးဂေါင်တို့ ကားအနား လျှောက်လာနေပြီမို့ မိုးဂေါင်က ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါသည်။ အနားရောက်လာတဲ့ ခက်ခက်နှင့် ရိုး နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆီးကြိုပြီးပြလိုက်လျှင် ရိုးက ခပ်နွမ်းနွမ်း အပြုံးကလေးနှင့် တုံ့ပြန်ပေမယ့် ခက်ခက်က လုံးဝမပြုံးပါ။

“ရိုး ... နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်”

ရိုးက လက်ပတ်နာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နည်းနည်း စောနေသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ရိုး၊ ကိုယ်က တမင်စောစောကြိုထွက်လာလိုက်တာ၊ ခဏလောက် စောင့်လိုက်တာပေါ့”

“ရိုးလည်း တမင်ပဲ နည်းနည်းစောပြီး ထွက်လာတာ၊ တမင်တကွာတော့ လှမ်းခေါ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပေမယ့် တကယ်

လို့များ ကိုလည်း စောပြီးရောက်လာရင် စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ရိုး ... ငါ ကိုရဲတို့နဲ့ ကားပေါ်မှာ စောင့်နေလိုက်မယ်”

“နင် နေလို့လည်း ရပါတယ် ခက်ခက်ရယ်၊ နင်တို့သိလို့ ရပါတယ်”

“ပြောပါ ... နင်တို့ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးပါ၊ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပိုပြောလို့ရတာပေါ့၊ ငါတို့ကတော့ ခုမသိလည်း မကြာခင် နောက်တော့ သိရမှာပါပဲ”

ခက်ခက်က ရဲလင်းဆွေနှင့် မြတ်ထူး ရှိနေတဲ့ မိုးဂေါင်ရဲ့ကားပေါ်ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်း မဟုတ်ပါ။ သူတို့က ကားထဲမှာ။ မိုးဂေါင်နှင့် ရွှေရွယ်ရိုးမှာ ကားခေါင်းရဲ့ ရှေ့နားလောက်မှာပင်။ ကားထဲကလူတွေအဖို့ လှမ်းမြင်နေရနိုင်ပေမယ့် (ပါးစပ်လှုပ်တာကိုပင် မြင်နိုင်တာဖြစ်သည်) စကားသံကိုတော့ မကြားနိုင်ပါ။

“ကိုလည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမှာပါ၊ ရိုးကြောင့် ပိုပြီးမကျဉ်းကျပ်စေချင်ဘူး၊ ရိုး အခုပြောမယ့်စကားက ကိုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမယ်ဆိုရင်တော့ ဗွေမပူပါနဲ့ လို့ ကြိုပြီးပြောချင်ပါတယ်”

“ရိုး ...၊ ရိုး ကိုယ့်ကို ဘာစကားမဆို ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကသာ အလွန်ရှိခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် ရိုး ဘာပြောပြော ကိုယ်စွေယူစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။”

ရိုးက မျက်လွှာကလေးချကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတာကို ထိန်းချုပ်ရင်း ...

“ပထမတော့ ဘာမှမထူးတဲ့အတူတူ ဘာမှမေးမနေ ပြောမနေတော့ဘူးလို့ စဉ်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုး မအောင်နိုင်တော့ဘူး ကို၊ ကို အပြင်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဘာဇာတ်လမ်းမှ ရှိမနေဘူးဆိုတာလည်း အားလုံးဝိုင်းစုံစမ်းပြီး ရိုးကို အသိပေးကြလို့ သိရတယ်၊ အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခုရှိလို့ အသစ်တွေ့လို့ဆိုရင် ရိုး ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး ...

အခုက ထားသွားခံရတာတောင် ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ထားသွားခံရမှန်း မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ ရိုးမှာ အကြောင်းရင်းကို သိပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာက တကယ်တော့ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းရင်းက ဘာဖြစ်ဖြစ် ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ် ...

ရိုး သိချင်ရုံ သက်သက်ပါ၊ ရိုးမှာ မေးပိုင်ခွင့်ရှိသလို၊ ကိုမှာလည်း ဖြေရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်လို့ ရိုး ထင်တယ်၊ လက်မှတ်ကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ထိုးပေးမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်မထိုးခင် လင်ယောက်ျားရဲ့စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံရတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို ကိုယ်သိပါရစေ”

ရိုးရဲ့အသံကလေးက ဘယ်လိုပင် ထိန်းပစေ တုန်ယင်နေပါသည်။ မိုးဂေါင် ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ရိုးရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူမဆုပ်ကိုင်မိအောင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်ပို့ပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တင်းတင်းချိတ်ဆက် ဆုပ်တွဲထားမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရိုးမှာ မေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ သိပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကိုယ်လည်း ပြောပြရမယ်၊ ဒါကို နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားနာနေလို့ ဒီနေ့ထိ ပွင့်မပြောမိတာပါ”

ရိုးကစိတ်ကို တင်းထားသလို လက်နှစ်ဖက်တင်းစင်းပိတ်ပြီး မိုးဂေါင်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ကြည့်နေပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မတည်မငြိမ် လှုပ်ရှားနေမှာမလွဲပါ။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရိုး”

“.....”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ကြီးမားပြင်းထန်ခဲ့တဲ့ အစွဲအလမ်း တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ့်ဘဝကို အစကအဆုံး ကကြီးကနေ အ၊အထိသိတဲ့ ရိုးကိုလည်း ကိုယ်ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်အမေအကြောင်းကို ကိုယ်မမှတ်မိဘူး။ သေပြီလို့ပဲ ယူဆခဲ့ရတယ်။ အဖေက ကိုယ့်ကိုပစ်ပဲသွားတာလား အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်ကိုထားသွားတဲ့ နေရာဆီ ပြန်မရောက်လာနိုင်တာလား မသိရဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ကိုယ်က မိဘမဲ့၊ မိဘမဲ့ရုံမကဘူး ဆွေမျိုး မောင်နှမသားချင်း ဘာမှမရှိခဲ့ရတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်”

“.....”

“ဘယ်လိုမျိုးရိုး ဆက်နွယ်ကနေ လူဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကို လုံးဝမသိခဲ့ရဘူး။ ကိုယ့်အထက်က မျိုးဆက်ကို တစ်ယောက်တလေတောင် မသိဘူး။ ဘယ်ကဘယ်လို လူဖြစ်လာတယ်ဆိုတာတောင် မသိဘဲ လောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီး ရပ်တည်နေရတဲ့ မျိုးဆက်ပျက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်လိုလူမျိုး တခြားမှာရှိမယ်လို့တောင် ကိုယ် မထင်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ မခေါ်ပြောမပတ်သက်ရင်သာရှိမယ် တော်စပ်တဲ့သူ တစ်ယောက်

ယောက်တော့ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း အသိုင်းအဝိုင်း ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားအဖြစ် သတ်မှတ်စရာ တော်စပ်စရာ ရှိကြမှာပါ”

မိုးဂေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ထုတ်ပြီး ရိုးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်အတွက် သွေးသားတော်စပ် ပတ်သက်သူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့အထက်မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ညွှန်ပြဖို့တောင် တစ်ယောက်တလေ မရှိတော့၊ ကိုယ့်အဖို့ ကိုယ်ကဆင်းသက်တဲ့ မျိုးဆက်ဆိုတာကလွဲရင် တခြားမရှိနိုင်ဘူး။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဆိုတာကို ကိုယ်ကနေပဲ ပြန်ကောက်ယူပြီး စ၊ရမှာဖြစ်တယ် ရိုး”

ရွှေနွယ်ရိုးရဲ့ မျက်လုံးကလေးများမှာ လျှို့ဝှက်၍ နားလည်ရခက်သော အရိပ်အငွေ့တချို့ ခပ်ပါးပါးဖြတ်ပြေးသွားရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မိုးဂေါင်ကိုစိုက်၍ ကြည့်နေပါသည်။

“မိသားစုကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ကို ကိုယ်ဘယ်လောက် ရူးသွပ်တယ် ဆိုတာလည်း ရိုးအသိပဲ၊ ရိုးကိုလည်း ကိုယ်ပြောဖူးခဲ့တာ ရိုး မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပြောခဲ့သလို သားတွေ သမီးတွေ အများကြီး မဟုတ်တောင် မရှိမဖြစ်

မျိုးဆက်အဖြစ်နဲ့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်တော့ ကိုယ့်အတွက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား ရိုး”

မိုးဂေါင်ရဲ့အသံဟာ ပုံမှန်ထက် နူးညွတ်ပျော့ပျောင်းနေပါသည်။ ရိုး သိခွင့်ရဖို့သာ ရှင်းပြနေရပေမယ့် ရိုးရဲ့စိတ်မှာ ထိခိုက်နစ်နာသွားတာကို သူ လုံးဝမလိုလားပါ။ ဒါကြောင့်လည်း လေသံထဲမှာ ပျောင်းပျော့မော့နှစ်သိမ့်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးတွေ စိမ့်ဝင်နေတာဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ရိုးကို ချစ်လို့ ဖြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရိုး ယုံပါလို့ အထူးအထွေ ပြောနေဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ် ရိုး”

ရိုးက တန်လှုပ်နေသော အမူအရာကို ထိန်းချုပ်ပြီး မိုးဂေါင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရိုးတို့အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက် ကလေးမရခဲ့တာထက် ခုလိုလမ်းခွဲဖို့အတွက် အဓိကအကြောင်းရပ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကို”

ရိုးရဲ့အသံတွေရော နှုတ်ခမ်းလေးတွေပါ တုန်ထနေသည်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ရိုး၊ ကိုယ်တစ်ကိုယ်တော်လည်း ဆန်ပါတယ်၊ အတ္တလည်းကြီးတယ်လို့ပဲ ရိုး”

ပါ။ ကိုယ် ... ကိုယ့်ရဲ့သားကလေး သမီးကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို အရူးအမူး လိုအပ်တယ်၊ ကိုယ့်အသက်လည်း အခု လေးဆယ်ပြည့်ပြီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ရင်သွေးကလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့လည်း ကိုယ့်မှာအချိန်လုံလောက်အောင် ချန်ရဦးမယ်”

“နေစမ်းပါဦး ကို”

ရိုးအသံကလေးက တုန်ယင်ရာမှ မာကျောလာသည်။

“ကို ဆိုလိုတာက ကိုက အခု ရိုးနဲ့ကွာရှင်းပြီးရင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုမလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မိုးဂေါင်က မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရိုး”

“ရိုး မေးတာကို ဖြေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရိုး”

ရိုးက မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့သြနေတဲ့ ရုပ်ကလေးနှင့် မရယ်ချင်ပဲ ဖျစ်ညှစ်ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ နာကျင်သလို ချယ်မောနေတဲ့ ရိုးရဲ့ရယ်သံဟာ ညည်းတွားသံတစ်ခုနဲ့ပဲ တူနေတာ မျက်ရည်တွေပါ မျက်လုံးထဲ ပြည့်အိုင်လာပါသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုက ရိုးကို ကလေးမမွေးတဲ့မိန်းမမို့ စွန့်ခွာပြီး နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ ကိုတို့ ကလေး

မွေးပေးနိုင်မယ် မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူမယ်ပေါ့၊ အဲသလို ပေါ့နော်”

“ရိုး ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“နေ့စမ်းပါဦး ကိုမိုးဂေါင်ရယ်၊ နားမလည်တာလေးကို တော့ မေးစမ်းပါရစေ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မမှာ ကလေးမရခဲ့တာ ဟာ ကျွန်မကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ဆိုရင်တော့ ရနိုင်မယ်ပေါ့၊ ရှင်ကို အဲသလို အပိုင်ယူဆ စေလိုက်နိုင်တာက ဘယ်က သက်သေသက္ကာယကြောင့် ပါလိမ့်၊ ဟင် ...၊ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် စစ်ဆေး ကြည့်ခဲ့တာလား”

မိုးဂေါင်က တုန်လှုပ်ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ရိုးကို ကြင် ကြင်နာနာပင် ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ တကယ်တော့ သူ မပြောရက်ပါ။ လူတစ်ဖက်သားရဲ့ အားနည်းချ် ၁ ချို့ယွင်းချက် ကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ကြီး ထောက်မပြလိုပါ။ အခုလောက် အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် ရိုးငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီး အသာ တကြည် နားလည်ပေးလိုက်မည်လို့ မျှော်လင့်ထားပါသည်။

သူ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီးစမ်းသပ်စစ်ဆေး ပြီး ဖြစ်တာကို ခုချိန်ထိ အသိမပေးဘဲ ရိုးသူ့အပေါ် ဖုံးထားနေ သေးတဲ့အတွက် ရှေ့ဆက်ပြောဖို့ မိုးဂေါင် ခက်ခဲနေပါသည်။

“ဖြေလေ”

“.....”

“ကျွန်မ မေးနေတာ ဖြေလေ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် စစ်ဆေးပြီး ပြီလား”

“မစစ်ဆေးရသေးပါဘူး”

“မစစ်ပဲနဲ့ ရှင်ဘာကို သေချာနေတာလဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံကြရရင် ရှင်ရော ကျွန်မရော အိမ်ထောင်သက် သုံး လေးနှစ်ကျော်လာကတည်းက ဘာများအများအယွင်းရှိခဲ့ သလဲဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်ကြဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့ကြတယ်၊ ရှင်း ရှင်းပြောရရင် ပုထုဇဉ်လူသားတွေစီစီ အတ္တကြီးကြီးနဲ့ ချို့ယွင်းသူဟာ ကိုယ် မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ထင်ချင်ခဲ့ကြတယ်၊ ရှင်ဒါကို ငြင်းမလား”

“မငြင်းပဲဘူး ရိုး”

“ငြင်းလို့ မရဘူးလေ၊ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ရှိလာတော့ မင်း အရင်စစ် ရှင်အရင်စစ်နဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လွဲချခဲ့ကြတာလည်း ငြင်းလို့မရဘူး၊ ဒီပြဿနာဟာ ရှင် အပေါ် ပိုပြီးဖိစီးနေခဲ့တာ၊ ရှင်မှာပဲ ရှေးကြီးခွင့်ကျယ်ဖြစ် နေခဲ့တာ”

“ကိုယ်ဝန်ခံပြီးပြီပဲ ရိုးရယ်၊ ကိုယ်ဟာ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင် ကြွက်၊ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်ကလွဲရင် ကိုယ်နဲ့ သွေးတော်သားစပ်တဲ့သူဆိုတာ နောက်တစ်ယောက်လောက် တောင် မရှိဘူး၊ ကိုယ့်မျိုးဆက်ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ်၊ ကိုယ် လိုအပ်တယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ် ရူးသွပ်နေတာ ဝန်ခံပြီးပြီ”

“ရှင် တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တာပဲနော်၊ ရှင် ကို ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် လိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို လက် ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်ကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ ဒီချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ၊ သဘာဝအလျောက် သာ ကိုယ့်ရင်သွေးဆိုတာ လိုချင်တာမျိုးရှိပေမယ့် ကုသိုလ် ကံမကောင်းလို့ သူ့ဟာနဲ့သူ မရခဲ့တော့လည်း ပြီးတာပဲ ပေါ့၊ မူလ အရင်းခံက ရှင်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်လေ”

“ရိုး ... ကိုယ် ရိုးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ပလီပလာ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ကိုမိုးဂေါင်ရယ်၊ ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင်ပဲ သိပ်ချစ်တဲ့သူပါ၊ တကယ်ကို အတ္တကြီးသူ သူ၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လား ... ဟင်၊ ခုမှ ကလေးမရလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် လမ်းခွဲဖို့ စဉ်းစားရက်တယ်ဆိုတာ ရှင် အတ္တကြီးလွန်းတာ

“ရိုး ... ကိုယ်တောင်းပန်နေပါတယ် ရိုး”

ရိုးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ကာနေ သည်။

“ရှင် ... ရှင် ... အပြင်မှာ အသစ်တွေလို့ ရိုးထက် ချစ် ရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ဆုံစည်းမိလို့ ရိုးကို ထားရစ်ခဲ့တော့မယ် ဆိုရင်တောင် ရိုး ခုထက်ပြောတာပါ တယ်၊ ခွင့်လည်းလွှတ်နိုင်တယ်”

“ကိုယ့်ကို အတ္တကြီးတယ် ပြောလည်းပြော၊ ကိုယ်ကြီးပြင်း ခဲ့ရတဲ့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ဘဝနဲ့ ရိုး ကြီးပြင်းလျှောက် လှမ်းခဲ့ရတဲ့ဘဝ မတူပါဘူး၊ ရိုး၊ ရိုး ကိုယ့်ကိုဘယ်တော့မှ ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ဘာမှမသိနားမလည်သေးတဲ့ အရွယ်ကတည်းကစပြီး ရှိခဲ့တဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒက ချမ်းသာ ကြီးပွားဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပညာတွေ သိပ်တတ်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ရဖို့လည်း မဟုတ် ဘူး၊ အဖေရယ် အမေရယ် သားသမီးတွေရယ် စုံလင်လင် ပါဝင်တဲ့ မိသားစုတစ်ခု ကိုယ့်မှာရှိဖို့ပါ ရိုး။ ဒါကိုပဲ အရူးအမူး စွဲလမ်းကြီးပြင်းလာတာပါ၊ ရိုး ကိုယ့်ကိုနား လည်ပေးပါ ရိုး”

ရိုးက နာနာကျင်ကျင် ခေါင်းဖမ်းခါနေပြီးလျှင် ...

“နားမလည်နိုင်ဆုံးကတော့ ရိုးတို့မှာ သားသမီးရမလာတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှာ အဲဒါ ရိုး ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်လို့ ရှင် တစ်ယူ သန်မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုပဲ ဘယ်လို မှ နားမလည်နိုင်ဘူး ကို”

“ရိုး”

“.....”

“ကိုယ် မပြောချင်ပေမယ့် ပြောပါရစေ”

“ဟဟ ဟဟ ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြစမ်းပါ ကို၊ ရိုးလက် သင့်ခံနိုင်အောင် ပြောစမ်းပါ”

“ရိုး လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလံလောက်က အိုဂျီ ဒေါ်စုထားမွန်နဲ့ သွားပြီး စစ်ဆေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိရတယ်”

ရိုးက အလန့်တကြား တုန်လှုပ်သွားကာ မိုးဂေါင် ကို ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် ပြန်သိရတာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲလောက် မှာပါ။ အဲဒီတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ အကူသူနာပြုက ကိုယ့်ဝန် ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးပဲ၊ ရိုးကို သူသိတယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး ကလေးရနိုင် မရနိုင် ချွတ်ယွင်းချက် မရှိ လာစစ်ဆေးတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ရိုးရိုးပဲ သိထား

ပြီး စကားလည်း မစပ်မိတာနဲ့ ကိုယ် မသိခဲ့ဘူးပေါ့၊ ပြီး ခဲ့တဲ့နှစ်ကုန် ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် နှစ်တိုင်းလုပ်နေကြ နှစ်ပတ်လည် မိတ်ဆုံစားပွဲကျမှ အိမ်ထောင်ရှိသူတွေလည်း လင်စုံမယားဖက် တက်ရောက်ကြတော့ အဲဒီ သူနာပြုနဲ့ပါ ဆုံဖြစ်တယ် ...

အဲဒီပွဲတုန်းက ရိုး နေမကောင်းလို့ မဖက်ခဲ့ဘူးလေ။

ရိုး မပါဘူးလား မေးကြရင်း စကားစပ်ပြီး ဆရာဇနီးကို မြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး သူက ပြောပြလိုက်မှ ရိုးသွားစစ်ဆေး ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိလိုက်တယ်”

ရိုးက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်မိပါ

သည်။

“ကိုယ်ကလည်း အရမ်းစစ်စေချင်တာကို ရိုးလည်း သွား စစ်ခဲ့ရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောပြပါလိမ့်လို့ ကိုယ် နားမလည်ဘူး၊ ရိုး သွားစစ်ဆေးတဲ့ အချိန်တုန်းက ကိုယ် သစ်ကိစ္စနဲ့ ဗန်းမော်ဘက် ခရီးထွက်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မရှိခဲ့ပေမယ့် ပြန်လာရင်တော့ ပုံမှန်အတိုင်းဆို အသိ ပေး ပြောရမှာပေါ့ ...

နှစ်ပတ်လည် မိတ်ဆုံစားပွဲပြီးလို့ လေးငါးရက်နေမှ ရိုးကို ကိုယ်မေးခဲ့တယ်လေ၊ ရိုးမှတ်မိမှာပါ၊ ရိုးသိတင်း

ကျွတ်လလောက်က ‘.....’ဆေးခန်းကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုလို့၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေက ရိုးကိုတွေ့တယ်၊ ရိုး ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူနဲ့ သွားပြတာလဲလို့ ကိုယ် မေးကြည့်တယ်၊ ရိုး ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုဖြေခဲ့လဲ”

ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စ၊ တွေ ခန်းခြောက်ရပ်စံသွားခဲ့ပါပြီ။ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ရိုးက မျက်လွှာပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ရိုး.....’ဆေးခန်းကို မသွားပါဘူးတဲ့၊ လုံးဝ ဘူးခံငြင်းခဲ့တယ်”

ရိုးက သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကလေးသာ မသိမသာ ညိတ်ဆတ်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရိုး ကိုအပေါ် ဖုံးကွယ်ခဲ့တယ်၊ မသွားဘူးလို့လည်း ညာခဲ့တယ်”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ရိုး၊ ကိုယ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ရိုးရဲ့ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အပေါ် ရိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ် ဝမ်းနည်းမယ်၊ လူမသိစေချင်ပဲ အထူးသဖြင့် ကိုယ် မသိစေချင်ပဲ ဖုံးထားမယ်၊ အဲသလို မဟုတ်လား”

ရိုးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်ရင်း ...
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဟာ ရိုးမှ ထူးပြီးမရိုးသားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မိမှာပါ၊ ကိုယ့်ရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ကို ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့ပြီး ကိုယ်ဝန်ခံချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရိုးက ငြိမ်သက်နေသည်။

“မကြာခင်ပဲ ရိုးရဲ့ယောက်မ စင်ကာပူမှာ ကလေးမီးဖွားတယ်လေ၊ အဲဒီ သတင်းကြားတော့လည်း ကိုယ် ဝမ်းနည်းအားကျခဲ့ရတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ပဲပြီး တွန်းအားပေးခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကတော့ ရိုးရဲ့အမေ ပြောခဲ့တာ”

ရိုးက အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“မေမေက ဘာတဲ့လဲ”

“ရိုးအမေနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ဆုံတယ်၊ သူတို့ နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် နှစ်ရက်လောက် အလိုပဲ၊ အဲဒီဧည့်ခံပွဲမှာ ကိုယ် ရှိနေတာကို ရိုးအမေ မမြင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက် ကျောပေးထားတယ်၊ ကိုယ်ကသာ မြင်တာ၊ မြင်ဆို စားပွဲချင်းကပ်ကပ်လေးပဲ ကျောချင်းဆိုင်မတတ် ထိုင်နေကြတာပါ ...

သူ့မိတ်ဆွေကို စင်ကာပူ ခဏသွားလည်မယ့် အကြောင်း၊ သားကမွေးတဲ့မြေကို သွားကြည့်မယ့်အကြောင်း ပြောပြနေတာပါ၊ သူ့မိတ်ဆွေက နမီးတယ်၊ သမီးကြီး

ရွှေ့နယ်ရိုးကကော မြေးဘယ်နှယောက်ရပြီလဲတဲ့။ ရိုးအမေ
က သမီးကြီးတို့ လင်မယားက ကလေးမရဘူးတဲ့ ပြော
တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီမိတ်ဆွေက အိမ်ထောင်သက်လည်း
ကြာလှပြီပဲတဲ့။ သွားစစ်ဆေးကြည့်ကြပါလားတဲ့”

ရိုးက မျက်လွှာကိုပင့်ကာ မိုးဂေါင်ကို စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

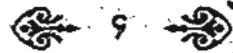
“ရိုးအမေက ဘာပြောလဲ သိလား”

“.....”

“သမက်က ကလေးမရနိုင်တာတဲ့”

“.....”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ဝမ်းနည်းထိခိုက်မှု၊ မခံ
ချင်မှု၊ ဒေါသတွေ ဝေဒနာတွေကို ကိုယ်မျှသိပ်ပြီး ပြန်ခံ
တယ်။ ရိုးကိုလည်း မပြောပြခဲ့ဘူး။ ခုလည်းပဲ ရိုး ဇွတ်မေး
လို့သာ မပြောချင်ပဲ ကိုယ် ပြောရတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ရိုး
အမေက သူ့သမီးရဲ့အားနည်းချက်ကို ကိုယ့်အားနည်းချက်
အဖြစ် ဗလောင်းဗလဲလုပ် ပြောရတာလဲ။ ကိုယ့်ရင်ဆွေးကို
ကိုယ်ပိုပြီး ရူးသွပ်တောင့်တလာအောင် ဒီစကားကလည်း
မီးလောင်ရာ ငလမင့်ခဲ့တယ်”

ဟိုတယ်ရှေ့ကဖြတ်၍ ပတ်ကာ ကားပါကင်ဆီ
ဆောင်းဝင်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာပင် မိန်းကလေးတွေ
မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ်
ဒီခိုင်းစုံ ဆိုက်စုံလို့ ပြောရအောင်ကို ပျားပန်းစတ်နေသည်။

“တွေ့ပြီလား၊ ဒီလိုပွဲမျိုးတွေလောက် မိန်းမများတဲ့ပွဲ မရှိ
တော့ဘူး”

မြတ်ထူး စကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ပြုံးသာနေ
ဆိုက်မိသည်။

မျက်စိရှေ့တွေ့နေတဲ့ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေး
ဆွဟာ ဆယ်ကျော်သက် နှစ်ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေ။ သူ
တော်ငါ အလှအယက် အပြိုင်အဆိုင် ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်စားပြင်
ဆင်ထားကြသည်။ အတွန့်တွေ အတုတ်တွေ အပြောင်တွေ

အလက်တွေ အကွဲတွေ အဟိုက်တွေနှင့် လွန်ကဲလွန်းနေတဲ့ သူတွေက များသည်။ ဒီလို အဆင်အယင် အသွပ်အပြင်မျိုးတွေကို တကယ်တော့ မိုးဂေါင် မျက်စိထဲ မဝင်လှပါ။

“ငါတော့ ယောက်ျားတောင် သိပ်မတွေ့ဘူး မြတ်ထူးရာ”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ၊ အထဲကျတော့ မင်း တွေ့မှာပေါ့၊ ဒီမို့မျိုးက ယောက်ျားရော မိန်းမရော အခြောက်တွေရော လူစုံရောက်တဲ့ ငွေမျိုးပေါ့၊ အပြင်မှာ လမ်းသလားမနေလို့ မင်း မမြင်တာပါ”

ဒီပွဲဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နာမည်ကျော် အထင်ကရ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာသုံးယောက်ရဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲ။ စပွန်ဆာလုပ်သူက “.....”အလှကုန်နှင့် “.....”ရတနာဆိုင်။ ကျင်းပတဲ့နေရာက ဆီဒီးနားဟိုတယ်မှာ။ မြတ်ထူးရဲ့ညီမတစ်ဝမ်းကွဲက ဒီပွဲမှာပါဝင် ပြသမည့် နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာဖြစ်ကာ သူ့ထံမှလက်မှတ်ကို မြတ်ထူးက ရယူထားတာဖြစ်သည်။

ရဲလင်းဆွေကို ခေါ်သေးပေမယ့် ခက်ခက်က မထည့်လိုဆိုပြီး ခမျာ မလိုက်လာရပါ။ မြတ်ထူးကတော့ လူဖျိုကြီးနဲ့ သူ့မှာ တားမြစ်ချုပ်ချယ်မည့်သူ မရှိ။ မိုးဂေါင်ကတော့ သိတဲ့အတိုင်း ခုနောက်ပိုင်းမှာ မိန်းမတွေများများရှိတဲ့ နေရာတွေထိ တာဝန်တစ်ခုလို သွားလာဝင်ထွက်နေဖြစ်သူ ဖြစ်သည်။

“မင်းညီမကို သွားတွေ့ရမှာလား”

“ငါညီမနဲ့ ခုနေ သွားတွေ့လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့မော်လီဒယ်တွေကို ဝတ်ဆင်ခြယ်သပေးနေတာနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေမှာ၊ ပွဲပြီးမှပဲ တွေ့ရင်တွေ့ရမယ်၊ မတွေ့လည်းကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ ငါတို့ဟာငါတို့ ထိုင်ခုံလက်မှတ်နဲ့ ဝင်ထိုင်နေလိုက်မှာပေါ့”

အေးစိမ့်နေတဲ့ ဟိုတယ်ထဲမှာ မိုးဂေါင် အိုက်စပ်စပ် လိုလို ချွေးပြန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။ ဟိုနားလည်း ကောင်မလေးတွေ၊ ဒီနားလည်း ကောင်မလေးတွေ။ တဟီးဟီး ထဟားဟား တစ်ခပ်ခပ်နှင့် အလကားနေရင်း မြူးပျံ့ပျော်ရွှင်နေကြသလိုပင်။

မိုးဂေါင်ဟာ အလကားနေရင်း ရယ်မောဟားတိုက် မြူးထူးပျော်ရွှင်နေတဲ့ Type မျိုး မဟုတ်တဲ့အပြင် အသလိုလူမျိုးတွေနှင့်လည်း တစ်ထိုင်တည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ခက်ခဲတဲ့သူမျိုးပင်။ သူ့ပုံစံက အမြဲတမ်း အတည်အတံ အလေးအနက် ဆန်တတ်သည်။ သူ့မှာ အမြဲတမ်း အာရုံတစ်ခုခု အတွေးတစ်ခုခုတော့ ရှိနေတတ်ကာ စိတ်ကလည်း ပေါ့ရှပ်ပြီး လွင့်ပျံ့နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

ငယ်ကတည်းက သူ့ရဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲဂရုတစိုက် အာရုံစိုက်ပြီး အမြဲသတိဝီရိယနှင့် နေတတ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကြီး မနေတတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ မိုးဂေါင်ဟာ ခွတီးခွကျလို့ မဆိုသာရုံတမယ် မလွတ်လပ် မပေါ့ပါးတဲ့ လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟား ဟား ... မင်းက အဘိုးကြီးညဉ့် ဝင်နေပြီ”

“မင်းနဲ့ ငါ ခွယ်တူပါ ဖြတ်ထူးရာ”

“ခွယ်တူပေမယ့် ငါက အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်တော့ မင်းထက်တော့ အတွေးအမြင် နုပျိုတယ်ကွ”

“ငါက မနုပျိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တာ ပါ”

“တူတူပဲ ဟေ့ကောင်၊ လှည့်ပြောမနေနဲ့”

ထကယ်တော့ ဒီပွဲမျိုးကို ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် တည်း လာတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ အကြောင်ကြောင်လို လို ရှက်ဗာက်တက် ဖြစ်ချင်စရာလိုလို ဖြစ်နေတာ အမှန်ပင်။ ဒီမှာပြမည့် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေကို ကိုယ်လည်း ဝတ်ဆင်သုံးစွဲနိုင်တာ မဟုတ်။ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ဇနီးမယားကို ခေါ်လာပြရတာ မျိုးလည်းမဟုတ်။ ဘာကြောင့် လာတယ်လို့ အကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ ခပ်ခက်ခက်။

မိန်းကလေးတိုင်းက ဒီလူကြီးနှစ်ယောက် တမင်သက်သက် မျက်စိအစာ လာကျွေးတာလို ယူဆမည်ပင်။ နာဘူးကြီးတွေလိုလည်း ထင်ရင်ထင်မည်ပင်။

“ဒီမှာကွ ... ထိုင်”

ခုံနေရာက အစွန်ဘက် နှစ်ခုံဖြစ်သည်။ မိုးဂေါင်က လမ်းဘက်ကပ်နေသည့် နေရာကို ညွှန်ပြရင်း ...

“ငါ ဒီမှာထိုင်မယ်”

“ထိုင်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့စိတ်ထဲ ထထွက်ချင်စိတ်ပေါက်ရင် ခပ်သွက်သွက် ထထွက်သွားနိုင်အောင်ပင်။ ဖိတ်ကြားထားတဲ့ စဉ်သည် တွေနေရာမို့ ရှေ့နားကျကျ ဒုတိယလှိုင်းမှာရှိသည်။ Cat walk လျှောက်လမ်းရဲ့ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာတော့ အနုပညာသည်တချို့ကို တွေ့ရသည်။

ပျင်းရိလောက်အောင် ထိုင်စောင့်နေရဆဲ အချိန်တွေ အတွင်း မိုးဂေါင်သည် မျက်နှာပူတူတူ ရှက်တက်ထက် ဖြစ်နေမိသည်။

“ခွတ်”

ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် တီးတိုးစကား ပြောဆိုနေကြသော ခန်းမတစ်ခုလုံးထဲ လုံးထွေးကာ အုတ်အုတ်ကြီးကြက်ကြက်

အသံအရောအနှောကြီး ဖြစ်လိုနေတာမို့ သူ့နားထဲ ရွတ်ရွတ်ဆိုတဲ့ အသံမျိုး ကြားသလိုလို ရှိသော်လည်း သူ့ကိုခေါ်နေတယ် မထင်မှတ်မိ။

ခန်းမရဲ့မျက်နှာကြက်တွေ စင်ရဲ့အပြင်အဆင်တွေကိုပဲ လျှောက်ငေးနေမိတဲ့ မိုးဂေါင်ကို နံဘေးလူသွားလမ်းရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ထိုင်နံတန်းမှာ အစွန်နေရာက ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်ဆန့်တန်း လှုပ်ယမ်းကာ ...

“ရွတ် ... ရွတ်”

ဒီတစ်ခါတော့ လက်လှမ်းငှေ့ယမ်း လှုပ်တာလည်း ပါ။ လူချင်းကလည်း မျက်စောင်းထိုး စားလွယ်စုတ်ပဲ ရှိတာမို့ မိုးဂေါင် မျက်လုံးထောင့်က ရိပ်ခနဲမြင်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဦး”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ရယ်ပြနေသည်။ မိုးဂေါင်သည် လူကြီးပီပီ ငါးစုံ နောက်တာလား ခွာထဲ ခလိုလား စသဖြင့် မလုံမခြုံ လျှောက်တွေးနေကာ ပြန်မပြီးပြန်သိလည်းမသိဘဲနဲ့ ဘာအတွက် လာရယ်ပြနေပါလိမ့်လို့ သဘောထားကာ အကဲခတ်နေလိုက်မိသည်။

“အဟားဟား ... ဦး မမှတ်မိဘူးမှလား”

ခန်းမထဲမှာ သိပ်လည်း မလင်းချင်းလှတာမို့ သူ့မျက်နှာကလေးကို မြင်တော့ မြင်ရပေမယ့် အရမ်းလည်း သံသယကွဲမဟုတ်။ မှိန်ဟုပ်တုပ်ထဲ မြင်ရတာ။

“ဟင် ... မမှတ်မိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မိုးဂေါင် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ မမှတ်မိဘူး၊ ဆော့ရီးပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ မီးတို့က ဖျတ်ခနဲလေးတစ်ချက်လောက်ပဲ မြင်ဖူးတာဥစ္စာ”

“ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲ”

“ဦး စဉ်းစားကြည့်လိုက်၊ ဦးရဲ့မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလားလို့၊ ဟင်းဟင်းဟင်း၊ မီးလည်း ဦး ဝင်လာကတည်းက လှမ်းတွေ့တာ၊ ဒီဦးကို ငါမြင်ဖူးပါတယ် ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲလို့ မနည်းစဉ်းစားယူရတာ၊ ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားမှ ဪ ... အဲဒီတုန်းကကိုးလို့ မှတ်မိသွားတာ၊ ဦးလည်း စဉ်းစားလိုက်ဦး သိလား၊ စဉ်းစားလို့မရဘူး ပန်းပေးပြီဆိုရင် ပြော”

သူ့စကားကြောင့် မိုးဂေါင် ပြုံးတုံ့တဲ့ ဖြစ်ရပါသည်။ သူ့ဘယ်သူလဲ စဉ်းစားကြည့်ရဦးမယ်။ စဉ်းစားမရဘူး၊ ပန်းပေးပြီဆိုရင် ပန်းပေးပြီလို့ ပြောရဦးမည်တဲ့။ ဘေးကနေ နားစွင့်နေတဲ့ မြတ်ထူးက ပြုံးစိစိနှင့် ...

“ဘယ်ကဟာလေးလဲကွ”

“မသိဘူးကွ၊ မမှတ်မိဘူး”

“ကြည့်ကျက်လုပ်နော်၊ ရောမချလိုက်နဲ့၊ ဒါမျိုးလေးတွေက လူကြီးကို သူတို့ကတောင် အကြောင်ရိုက်ချင် ရိုက်ဦးမှာ၊ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးရင် ကွယ်ရာမှာ ဟားနေမှာ”

“အေးကွ ... ငါတို့နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ဟားချင် လောင်ချင်စရာဖြစ်အောင် ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ မဆီမဆိုင် ဒီနေရာမျိုး ရောက်နေမိတာကိုး”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ရောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်လွတ် လပ်ခွင့်နဲ့ကိုယ်”

“ကောင်မလေးက နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်ပြန်

ကာ ...

“ဦး သိပြီလား”

မိုးဂေါင်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“ပန်းပေးလား”

“.....”

“သဲလွန်စ၊ တစ်ခု ပေးမယ်၊ မီးနာမည်က လှိုင်းတဲ့၊ က ... ဆက်စဉ်းစား၊ ဘယ်မှာဆုံဖူးလဲ”

မိုးဂေါင်က ပြီးလိုက်ရပါသည်။ လှိုင်းဆိုတဲ့ နာမည် အလည်း အာရုံထဲမှာ ရှိကိုရှိမနေပါ။ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး ခင်ပါရဲ့။ အသိအကျွမ်းထဲမှာ မရှိခဲ့ဖူးတာတော့ သေချာလှသည်။ သူ့ ဒီလောက်လည်း မှတ်ဉာဏ်မတုံးသေးပါ။ လှိုင်းဆိုတဲ့ အသိ သူ့မှာရှိကိုမရှိ။

အဲဒီကောင်မလေးရဲ့နံဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အဲဒီအရွယ် အသက် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်ဟာလည်း လှိုင်း နှစ်ယောက် ဘယ်က ဖောတီအိုဗာတွေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေ ခဲ့သိမိမိဆိုတဲ့ စူးစမ်းသော အကြည့်များနှင့် လှည့်တကြည့်ကြည့် ချစ်နေကြပါသည်။

“ဦး မသိဘူးလား”

မိုးဂေါင်က ပြီးကာ ခေါင်းသာယမ်းပြလိုက်သည်။

“အာ ... ဦးကလည်း အရမ်းမေ့တတ်တာပဲ၊ နောက်ထပ် သဲလွန်စတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ ဒီတစ်ခါမှ ဦး မမှတ်မိရင် တော့ တော်ပြီ၊ မီးလည်း နှုတ်ဆက်ဖို့ ထပ်မကြိုးစားတော့ ဘူး၊ သဲလွန်စက ဘူတာရုံလေးတစ်ခု၊ ကဲ ...”

လူသွားလမ်းကိုဖြတ်ကာ ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက်လမ်း ပြောနေတာမို့ အနီးအနားက လူတချို့လည်း ကြားနေနိုင်

ကာ တချို့က လှိုင်းကိုလည်းကြည့် မိုးဂေါင်ကိုလည်းကြည့်
မိုးဂေါင်က မျက်နှာထားရဲခက်သလိုဖြစ်နေရာက ဖျတ်ခနဲ အသံ
မှာ အသိတစ်ခု လင်းလက်လျှပ်ပြက်သွားပါသည်။

သိပြီ ...။

“သိပြီလား”

“အင်း ... အင်း ...။ သိပြီ”

“တကယ်သိလို့လား၊ ရောချနေတာများလား”

“တကယ်သိတာပါ။ မင်း လက်မှတ်ဝယ်ရမယ့်နေရာက
မေးတာ မဟုတ်လား၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း
တယ်လေ”

“လာမေးတုန်းက မပါပါဘူး၊ နောက်က သူ့ဟာသူလို
လာတာကို”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မှတ်မိပြီ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဦးတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဒီမှာသူငယ်ချင်းပါတယ်”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ မေးပုံကြောင့် ရယ်ဟဟ ဖြစ်ရသေးသည်။
“ဒီလိုပဲ၊ ဖိတ်စာရလို့လာကြည့်တာပါ”

“ဖိတ်တဲ့လူကလည်း ဦးတို့ကိုဖိတ်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊
ဒီမှာပြမယ့် ဝတ်စုံတွေ ဒီခိုင်းတွေ ဦးတို့လည်း ဘာမှသုံး
လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ ... နော်၊ ဟော ... ပွဲစတော့မယ်၊
ကြည့်တော့ ... ကြည့်တော့”

တကယ်စကားများမယ့် သာလိကာမလေးပဲ။ မှတ်
မိပြီ။ အဲဒီနေ့က ဒီကောင်မလေး လက်မှတ်ရုံတက် လျှောက်သွား
တာ နောက်ကကောင်လေးတစ်ယောက် လိုက်လာသည်။ စိတ်
ချီး စိတ်ကောက်လာကြတာလိုလို ဘာလိုလို။ နာမည်ကိုတော့
မမှတ်ချင်း ခေါ်ပြောတာကို သူ သေသေချာချာ မသိမှတ်လိုက်မိ
ပါ။ အဖြစ်အပျက်ကြောင့်သာ မှတ်မိလိုက်တာဖြစ်သည်။

မှတ်မိတော့မှသာ ခြောက် ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကောင်
လေးပဲရယ်လို့ သူ့ရုပ်လေးကိုပါတွဲပြီး မှတ်မိသတိရလိုက်တာ။
သူနဲ့ သူနဲ့လမ်းမှာတိုးရင်တော့ မှတ်မိရလောက်အောင် မိုးဂေါင်
တစ်ဝန်းထဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မရှိလိုက်ပါ။

“တကယ်ဆိုဖူးတာပေါ့၊ အကြောင်လာရိုက်နေတာ မဟုတ်
ဘူးပေါ့”

မြတ်ထူးကမေးသည်။

“အေး ... တကယ်ဆိုတာ၊ ငါက ‘.....’ ဘူတာမှာ ဒီလို
ပဲ ခဏသွားထိုင်ငေးနေတာပါ။ သူက လက်မှတ်တယ်နား

ဝယ်ရလဲ လာမေးတာလေ။ သုံးလေးငါးစက္ကန့်လောက်တော့ပါ။ ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိမှာလဲ။ သူ့အစဖော်ပေးလို့အမှတ်မိတာ”

ပွဲစပြီး ဒီဇိုင်မှာတို့ရဲ့ ဖက်ရှင်ဝတ်စုံများကို မော်ဒယ်တွေ အမျိုးမျိုး လဲလှယ်ဝတ်ဆင် လမ်းလျှောက်ပြနေကြတာကို မိုးခေါင် ကြာရှည်ကြာများ သည်းမခံနိုင်။ ပျင်းလာသည့် နာရီဝက်လောက်ရှိလျှင် အတော်နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်လာသည်။

မြတ်ထူးကတော့ ဒီလောက် ပျင်းရိပုံမရ။ အေးအေးဆေးဆေး ဒူးတန့်န့်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ဆွဲချက်တွေပင်ပေးလို့။

“မြတ်ထူး ... ငါ အပြင်ခဏထွက်ပြီး စီးကရက်သေးဦးမယ်”

“အေး ... သွား”

မိုးခေါင်က ဖျတ်ခနဲထကာ ခန်းမရဲ့အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အပြင်စင်္ကြံတစ်နေရာက တန်းစီချထားဆက်တီတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း စီးထိုင်သောက်နေမိပါသည်။ ခဏနေရင်တော့ ပြန်စိုလို မြတ်ထူးပြောမှ။ သူ နေချင်သေးရင်လည်း ထားရစ်ခဲ့မှပင်။

ညနေမှာ လူတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားသေးသည်။

“ဦး”

ဟော ... လာပြန်ပြီ။

မိုးခေါင်က လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးက သူနှင့်တစ်ခုံကျော်က ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ နားနှစ်ဖက်ထဲ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ထိုးထည့်ခါယမ်းရင်း ...

“အဲလိုတီးလုံးသံကျယ်ကျယ်ကြီးတွေ ကြားနေရရင် နားထဲကအူပြီး ထအားယားတားပဲ။ နဖာကလော်တဲ့ ဂွမ်းတံလေး ဘာလေး မပါဘူးလား”

မိုးခေါင်က ပြီးတုံ့တုံ ဖြစ်သွားရင် ...

“ဘယ်လိုလုပ် ပါမှာလဲ”

“ဦးလည်း ပျင်းလို့ ထွက်လာတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ခဏနေရင် ပြန်တော့မယ်၊ သူငယ်ချင်းကခေါ်လို့ ခဏလိုက်ကြည့်တာ၊ အလုပ်ကိစ္စ ချိန်းထားတာရှိသေးတယ်”

“မီးလည်း ခဏနေရင် ပြန်တော့မှာ၊ ကျူရှင်ရှိသေးတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေက ကြည့်ချင်လို့ မေမေဆီ လက်မှတ်တောင်းပေးတာ၊ မီးကတော့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ဆူညံနေတော့ ခဏနေရင် ခေါင်းကကိုက်လာရော”

မိုးဂေါင်က အရင်းနှီးလွယ်လှတဲ့ ကောင်မလေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေရင်းက ...

“အမေက ဒီထဲမှာပါတာလား”

“အင်း ...၊ မေမေက ဒေါ်ခင်မိုးထွင်လေ”

“ဪ ... ဒီမိခင်နာ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မီးအမေဆိုလို့ မိန်းမကြီးလို့ မထင်လိုက်နဲ့ဦး၊ မေမေက မီးကို ဆယ်ခုနစ်နှစ်မှာ မွေးခဲ့တာ၊ ခုခု သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဦးထက်တောင် ငယ်ဦးမှာ”

ဪ ...၊ ဒီတော့ ဒီသာလိကာမက အသက်နှစ်ဆယ်ပေါ့။

“ပြီးတော့ မေမေက မီးလို ပုံကျပန်းမကျ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ချွတ်တားလေး မဟုတ်ဘူး၊ အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်ကြော့ကြော့လေးနဲ့ မင်းသမီးတောင် လုပ်လို့တယ်၊ သိပ်ချောတာ”

မိုးဂေါင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငယ်ငယ်ကလည်း စတား”

“ဪ”

“မေမေတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူခေတ်တုန်းက သတ္တုတွင်းပြကွဒိန်တို့ ဘာတို့ အရမ်းခေတ်စားတာလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“မေမေက ကွင်းပေါ့၊ အာစီတူးမှာ ကွင်းပေါ့၊ မီးကိုမွေးပြီးတဲ့အထိ ပြကွဒိန်တို့၊ ပေဖူးလွှာမျက်နှာဖုံး၊ ချယ်ရီမျက်နှာဖုံးတို့ပါတုန်း၊ အဲဒီကတည်းက မေမေက အဝတ်အစားကို သူ့ဟာသူ ဖက်ရှင်ထွင်ထွင်ပြီး ဝတ်တာ၊ အရမ်းပေါ်ပြုလာဖြစ်ခဲ့တာ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း”

မိုးဂေါင်က ကောင်မလေးကို ရယ်ချင်လာသည်။ သူ့အမေအကြောင်းများ ကြားလုံးထုတ်နေလိုက်တာ။ အမေကို အင်မတန် ချစ်ခင်လေးစား အားကျတယ် ထင်သည်။

“မင်းအဖေကကော”

“ဖေဖေက အလကား”

“ဟင်”

“ဖေဖေက သူဌေးသား လူပေါ်ကြော၊ ဆေးကလည်းချ
သေးတာတဲ့၊ မေမေနဲ့ ကွဲသွားတာကြာပြီ၊ မီး ဆယ်နှစ်က
တည်းကဆိုတော့ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိပြီပေါ့၊ ဖေဖေကနောက်
အိမ်ထောင်ပြုထားတယ်၊ အမေရိုကားမှာနေတာ”

“ဪ”

အမျှင်မပြတ် စကားပြောနိုင်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်တွေကို မကွယ်မဝှက် အလွယ်တကူ ဇာတ်စုံခင်းချပြနေ
တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို မိုးဂေါင် တစ်ချက်တော့ သနားသွားမိပါ
သည်။ ကလေးစိတ်လေးနဲ့ ပြောသင့်မှန်းမသိ မပြောသင့်မှန်း
မသိ လျှောက်ပြောနေလိုက်တာ။

“ဦး နားငြီးနေပြီလား”

“အဟင်းဟင်း ... မငြီးပါဘူး”

“မေမေကဆို မီးကို အမြဲတမ်းပဲ နားငြီးလိုက်တာလို့
ပြောနေကျမို့လို့”

“တစ်ခါတလေ ပျင်းနေတုန်း နားထောင်ရတာလည်း
အပျင်းပြေတာပေါ့၊ အလုပ်ရှုပ်နေဘုန်း လာပြောနေရင်တော့
နားငြီးမှာပေါ့”

“ဦးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မိုးဂေါင်”

“မိုးဂေါင် ဟုတ်လား၊ ဦးမိုးဂေါင်၊ မီးနာမည်က လှိုင်းအိ
ထွင့်တဲ့၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ဦး မှတ်မိပါ့မလား”

“မှတ်မိပါပြီ၊ အဲဒီနေ့ကတော့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလေး
လှမ်းဖြေလိုက်ရုံပဲဆိုတော့ မမှတ်မိဘူးပေါ့”

“ဦး အဲဒီနေ့က ဘူတာရုံထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“လာထိုင်နေတာ”

“ရထားစီးမလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မစီးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မစီးဘဲနဲ့ လာထိုင်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ တစ်ခါတလေ စိတ်လက်ကျဉ်းကျပ်ရင် ဘူတာရုံ
တစ်ခုခုဆီ သွားထိုင်ပြီး ရထားလမ်းတွေ ရထားတွေကို
ငေးကြည့်နေမိတတ်တယ်”

လှိုင်းက နာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်ရင်း ...

“ဦးကလည်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လိုက်တာ၊ ဘူတာရုံဆိုတာ
ဘာများစိတ်သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိ
လို့လဲ၊ လူရှုပ်ရှုပ် ဖုန်ထူထူနဲ့ ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့၊ အဲကွန်း
လဲမရှိ ဘာမရှိ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ စိတ်အစွဲအလမ်းတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ဘာအစွဲအလမ်းလဲ”

“ညည်းကို ငါက ဘာကိစ္စ ဖွင့်ပြောနေရမှာလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

လှိုင်းက ခေါင်းကိုမော့လှန်ပြီး အားပါးတရ ရယ်လိုက်ပါသည်။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းပြီး ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပင်။

“အဟဲ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးက လူကြီးပဲဟာ၊ မီးကနှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်တွေ သိပ်လျှောက်မေးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ လူကြီးသိက္ခာလူနဲ့နဲ့ နေရမှာပေါ့နော်၊ ဦးပုံစံက နည်းနည်းထူးခြားမှုရှိလို့ မီးက စိတ်ဝင်စားနေတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဟိုလေ ... ဦးက လူပျိုကြီးလား”

မိုးဂေါင်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက်တွေပြီး မပါတိုင်း ယောက်ျားတွေကို လူပျိုကြီးမှတ်မနေနဲ့”

“ဒါဖြင့် မိန်းမရှိတယ်ပေါ့”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မိန်းမတော့ မရှိဘူး”

“ဟင် ... လူပျိုကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလည်းမရှိဘူး၊ ဪ ... သိပြီ၊ ဒါဖြင့် မုဆိုးဖို့ပေါ့”

“မုဆိုးဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... မုဆိုးဖို့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“အာ ... မသိတော့ဘူး”

“မသိလည်း ထားလိုက်တော့”

“ပြောလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ညည်းမှာ မြန်မာရိုးရာဓလေ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ဘယ်လောက်သိပြီး ဗဟုသုတရှိသလဲ စမ်းသပ်ကြည့်တာ”

“အာ ... မီးက -ဗဟုသုတ သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးက ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တမင်သက်သက် ကပ်နေတာပဲ၊ ဪ ... သိပါပြီ၊ သိပါပြီနော်”

“ဘာလဲ”

“မေမေ့လိုပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့ ကွဲနေတာလေ၊ ဦးလည်းမိန်းမနဲ့ ကွဲနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ... မှန်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွဲတာလဲ၊ ဦးပုံစံကို ကြည့်ရတာ ဆိုးတဲ့ပုံလုံးဝမပေါက်ဘူး၊ ဖေဖေဆိုရင် အသက်ကြီးတဲ့ထိ ဆေးစွဲလမ်းသရဲလို ဖြစ်နေလို့ မေမေက ဒဏ်မခံနိုင်လို့ အမြဲရန်ဖြစ်ကြပြီး ကွဲသွားကြတာလေ၊ ဦးကကျတော့ အဲလိုဆိုးတဲ့ပုံမှ မရဘဲ၊ ဒါဆိုရင် ဦးမိန်းမက ဆိုးတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား ! ”

“ဟင့်အင်း ... ဦးရဲ့မိန်းမက မဆိုးပါဘူး”

လှိုင်းက မိုးဂေါင်ကို တအံ့တဩလေး ငေးစိုက်ကြည့်လာပါသည်။

“ကိုယ့်ဇနီးက မိန်းမကောင်းပါ။ အင်မတန်အေးတဲ့ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ ဆိုးတဲ့အမှုအကျင့် ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကွဲရတာလဲ”

“ကံကြမ္မာပေါ့၊ ပြုပြင်ဖန်တီးလို့မရတဲ့ ကံကြောင်းတရားတွေကြောင့် ကွဲကြတာပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကဆိုးလို့ မိုက်လို့ ရန်တွေဖြစ်ရလွန်းလို့ ကွဲရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

မိုးဂေါင်က ဒီငါ့ချစ်မလေးကို အရေးအရာထားပြီး ဂရုတစိုက် ဖြေနေမိပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီကိစ္စကို ပြောချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိနေလို့ပင်။

“ဪ ... သားသမီးတွေရော ရှိလားဟင် ဦး”

မိုးဂေါင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ခုတော့ ဦးက လူပျိုကြီး ပြန်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း မော်ဒယ်တွေ လှလှပပ လျှောက်ပြနေတဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုးကို လာကြည့်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဟား ...

ဦးကြည့်ချင်ရင် နောက်တစ်ခါတွေ မေမေတို့ရဲ့ဒီဇိုင်းနာရှိုး၊ ဖက်ရှင်ရှိုးတွေရှိရင် လက်မှတ်တွေ တောင်းပေးမယ်၊ မေမေတို့ပါမှ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ သူများရှိုးပွဲတွေရဲ့လက်မှတ်တွေလည်း ရတတ်တာပဲ”

မိုးဂေါင်က လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သွားရတော့မယ်၊ သူငယ်ချင်း ဝင်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“မီးလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျူရှင် သွားရဦးမယ်”

နစ်ယောက်အတူထကာ ခန်းမဆီ ပြန်လျှောက်လာရင်း ...

“ဦး ... ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲဟင်”

“သူငယ်ချင်းကို ရွှေ့တိုင်မှာချပြီး ဦးက ဘုရင့်နောင်ဘက် အထိပြန်မှာ”

“မီးတို့ကို ကားကြိုပို့ပေးမလား”

မိုးဂေါင်က ကောင်မလေးရဲ့ အားမနာပါးမနာ ပွင့်လှမှုကို သဘောကျစွာပင် ...

“ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ”

“ကမာရွတ်လည်းတန်းပါ”

“ရတာပေါ့၊ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“မီးတို့ လေးယောက်”

“ရတယ်၊ နောက်ခန်းမှာ လေးယောက်ဆန့်တာပဲဟာ၊ ပိုပေးမယ်၊ ခေါ်လိုက်”

အဲဒီနောက်တော့ မိုးဂေါင်နှင့် မြတ်ထူးက ကားရှေ့ ခန်းမှာ ကောင်မလေး လေးယောက်၊ နောက်ခန်းမှာ လမ်းမှာ မြတ်ထူးကိုလည်း သူတို့က မိတ်ဆက်ကာ အဖွဲ့တွေကျလျက်၊ ကလေးသာသာတွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပြောချင်သလိုပြော နောက် ချင်သလိုနောက်၊ မြတ်ထူးကလည်း နဂိုကတည်းက လူမြူးဖြစ် လေရာ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် မြိုင်ဆိုင်နေပါသည်။

သူတို့စကားတွေကြောင့် မိုးဂေါင်လည်း ရယ်မောနေ ရကာ စိတ်တွေပင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်။ ရိုးနဲ့လမ်းခွဲပြီး တဲ့နောက်ပိုင်း တစ်လကျော်အတွင်းမှာ ခုလို စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ ပါးမှု လုံးဝမရှိခဲ့ရာက ဒီနေ့တော့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရယ် မောရွှင်ပျံ့ရတာပင်။

သူ့ဆီကရော မြတ်ထူးဆီကရော ဗစ်ဇစ်တင်းကတိ တွေ တောင်းယူကာ သိမ်းကြသည်။ ကောင်မလေးတစ်သိုက် လည်းတန်းမှာ ကားပေါ်က ဆင်းသွားတော့ ခြောက်ကပ်တိတ် ဆိတ်ပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပင်။

“ရိုး အသက် လေးဆယ်ရှိနေပါပြီ မေမေရယ်၊ ရိုး ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ရိုးက အသံတုန်တုန်ကလေးနှင့် ညည်းညူတိုးလျှိုး သည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ အသက်လေးဆယ်ဟာ ကလေးမဟုတ်ပေ မယ့် ရပ်ရည်ရူပတာက အိုမင်းရွတ်တွေနေတာ မဟုတ်သေး ဘူး၊ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ကိုယ် ရှိသေးတာ၊ ဒီခြံတစ်လုံး အိမ် တစ်လုံးမှာ ညည်းရယ် မိဖြူရယ် နှစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေတို့ဆီပဲ ပြန်ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မေမေ ပြောတာမှန်သားပဲ၊ ဖေဖေတို့ ဆီမှာလည်း သမီး မလွတ်မလပ် ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိတာ၊ မိဘအိမ် ပြန်နေတယ်ဆိုတာကလွဲရင် ကျန်တာ အရာရာ သမီးဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သမီးလုပ်ပါ၊ သွားချင်သွားလာချင်လာ သမီးလည်းလူကြီးမို့ သမီးသဘော လုပ်ချင်တာလုပ်ပါ၊ နေဖို့ ထိုင်ဖို့သာ ဒီမှာ မိန်းမသားနှစ်ယောက် တည်းနဲ့ မတင်တယ်လို့ မိဘအိမ်ပြန်တက်နေခိုင်းတာပါ။

ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပါ ပျောင်းပျာအားချလာတော့ ပြင်းအားမရှိတော့ပါ။ နှစ်လနဲ့ တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားစင်ကာပူခရီးက အပြန်မှာ ရိုးက ရိုးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ချစ်ချင်းတောင် မပြောသေးပါ။ လေဆိပ်မှာ မိဘနှစ်ပါးကို သွားတော့ ...

“မိုးဂေါင် မအားဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သူ မပါဘူး”

ပြန်မရောက်ခင်ကလည်း ဖုန်းဆက်သွယ်သမျှတရားရှိတို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံး လက်မှတ်ထိုး ကွာရှင်းပြီးစီးတာကို ရိုးက မပြောပါ။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့နှင့် မိုးဂေါင်ဆိုတာကလည်း ဖုန်းတိုက်ရိုက်ပြောတာပင် မရှိသလောက် ပြောသည်ဖြစ်ရာ မသင်္ကာစရာတောင် မဖြစ်ခဲ့။

သူတို့ပြန်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ရိုးက မိဘအိမ်ကိုသုံးရက်တစ်ခေါက်လောက် ရောက်လာပေမယ့် တစ်ခေါက်လည်း မိုးဂေါင်ပါမလာ၊ နောက်တစ်ခေါက်လည်း မိုးဂေါင်ပါမလာ။ “ညည်းယောက်ျား ဘာဖြစ်နေလဲ”လို့ မေမေ သိင်္ကာမကင်းမေးလွန်းအားကြီးပြီး နောက်မှ ရိုးက ပြောပြလိုက်တာပါ။

“ဘာ ... မိဘတွေ မရှိတုန်း နင်တို့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ ရမလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လူကြီးမိဘပြန်အရောက်ထိတောင် မဆိုင်းနိုင် မစောင့်နိုင်ကြတာလဲ”

“လူကြီးတွေ ပါလာရင် ပြဿနာက ပိုပြီးခက်ခဲရှုပ်ထွေးသွားမှာမို့ပါ မေမေရယ်”

“ဘာတွေရှုပ်ထွေးစရာရှိလို့လဲ၊ ညည်းတို့ပြဿနာက ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာမို့လဲ ... ဟင်၊ ညည်းတို့လင်မယား ရန်တောင်မှ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ...”

မေမေမမျှာ သွေးတွေတက်ကာ အံ့အားတသင့်ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေပါသည်။ ဟိုးနဂိုကပင် မိုးဂေါင်နှင့် သဘောတူခဲ့တဲ့ မေမေသည် နောက်ပိုင်း ပြန်ခေါ်လိုက်ရကာ မိုးဂေါင်လူကြီးစားမှု ထူးချွန်မှုနှင့် တရိပ်ရိပ် တက်လာသော စီးပွားရေးတို့

ကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရသော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မျက်နှာကြောတည့်လှတာ မဟုတ်ပါ။

ရေစက်လို့ပဲ ဆိုရမလားပင်။

မေမေဟာ မိုးဂေါင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းကပ်နေရတဲ့ ကိုယ့်ကျောင်းစရိတ် ကိုယ်ရှာတက်ရတဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲချို့ချို့ တဲ့တဲ့ ဘဝကပင် ကြည့်လို့မရလာလိုက်သည်မှာ ကြီးစားရုန်းကန် တိုးတက်ကြီးပွားလာပြီး ခြုံ၊ တိုက်၊ ကား၊ လုပ်ငန်းတွေ တစ်ဟုန်ထိုး ပွားများပိုင်ဆိုင်လာလည်းပဲ ကြည့်လို့မရပါ။

ဖေဖေကတော့ မိုးဂေါင်ကို ကြီးစားတဲ့သူ တော်တဲ့သူလို့ အသိအမှတ်ပြုကာ ချီးမွမ်းပြီး လေးလေးစားစား နေရာထား ဆက်ဆံလာပေမယ့် မေမေကတော့ မပြောမဖြစ်တဲ့ စကားလောက် တိုတိုတိတိပြောကာ ကွယ်ရာ၌လည်း မဲကာရွံ့ကာနှင့် အမြင်ကတ်ဆဲ ရှိပါသည်။

မိုးဂေါင်ကလည်း သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ဖေဖေနှင့် ရှိရဲ့မောင်လေး “ရွှေမင်းဝံ” တို့အပေါ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခင်ခင်မင်မင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံသလောက် သူ့အပေါ် မေတ္တာမရှိတာ အသိသာကြီးဖြစ်နေတဲ့ မေမေကိုတော့ ခပ်တန့်တန့်သာ ဆက်ဆံပါသည်။

ရိုးကလည်း မေမေနှင့် မိုးဂေါင် အကြားမှာ အခြေအနေကလေးကိုဖော့ပြီး မသိလိုက် မသိဘာသာလေးပဲ ကောင်းသလို ကြည့်နေခဲ့သူပါ။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ညှိနှိုင်းပေးတာမျိုးလည်း မရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မဝေဖန်။ ကြားမညပ်အောင်လေးသာ နေခဲ့သည်။ မေမေက တစ်ခါတစ်ရံ မိုးဂေါင် ကွယ်ရာမှာ အမြင်ကတ်တဲ့စကားမျိုး အမနာပပြောလျှင် “မေမေကလည်း” လောက်နှင့်သာ တုဟင်းဟင်း ရယ်မောဖော့တိမ်မိစိတာမျိုးပါ။

မေမေဘက်ကိုလည်း မတားမြစ်၊ ယောက်ျားဘက်ကိုလည်း အပြစ်မတင် ကြားမဝင်။ ခုတော့ နဂိုကမှ မိုးဂေါင်အပေါ် မေတ္တာမရှိတဲ့ မေမေဟာ ဆွေ့ဆွေ့ ရုန်နေပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ မေးလွန်းမကမေးတော့ အကြောင်းရင်းကို ရှိ၊ ဖွင့်ပြောမပြလိုမရ။ အကြောင်းရင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိဘဲ ကွယ်ဆီတာမှ မဖြစ်နိုင်ပဲ။

ဖေဖေကိုတော့ မျက်နှာပူ နှုတ်တွန့်၍ မေမေကိုတော့ ဖွင့်ပြောရပါသည်။

“သူ ဗန်းမော်သွားတုန်း မေမေက ညည်း သွားစမ်းသင် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ဆိုလို့ သမီးတို့ အိုဂျီဒေါ်စုထားပွန်နဲ့ သွားစစ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား မေမေ”

“အေးလေး၊ သင်းကလည်းမစစ်၊ ညည်းကလည်းမစစ်နဲ့ မစစ် မစစ် နေလာကြတာ နှစ်ပေါင်းကကြာပြီ စိတ်မရှည် နိုင်ဘူး၊ ကလေးလိုချင်တာတော့ သင်းက နန့်နန့်တက် တကယ်တမ်း သွားစစ်ဖို့ကျတော့ သူ့ပြစ်ချက် ဖြစ်နေမ လား ပေါ်လာမလား ကြောက်လို့ သူ မစစ်ရဲတာပေါ့၊ စိတ်မရှည်လို့ ညည်းကို ငါ သွားစစ်ခိုင်းခဲ့တာပေါ့”

တကယ်တော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ရိုးရဲ့မေမေ ဒေါ်တင်လေး စေသည် သမီးရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်လား သမက်ရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်လား သူလည်းသိချင်သည်။ သမက်က လွဲချနေကာ သူ့အရင်စစ်ဖို့ မလုပ်တော့ ဒီသမက် ခရီးသွားတုန်း သမီးကိုခေါ်ကာ ကိတ်တ ဆိတ်သွားစစ်ဆေးကြည့်လိုက်တာ။

သူ့သမီးချွတ်ယွင်းချက် ဖြစ်နေရင်တော့ ဘာမှမပြောဘဲ မြို့နေလိုက်မည်ရယ်လို့ပင်။ အသိမပေးတော့ဘူးလို့ပင်။

“အဲဒီတုန်းက အိုဂျီနားနေတဲ့ နာစ်က သူ့ဝန်ထမ်းရဲ့ဇနီး တဲ့ မေမေ၊ စစ်တုန်းက မသိပေမယ့် နောက်နှစ်လလောက် နေတော့ ရုံးက နှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ရော ခင်ပွန်းတွေ ဇနီးတွေရော ဆုံကြတော့ အဲဒီနာစ်က ဆရာကတော်ကို မြင်ဖူးကြောင်း၊ ဒီလိုလာစစ်တုန်းက သူ ရှိကြောင်း သူ့ကိုပြောပြလိုက်လို့ ကိုက သိသွားတယ်”

“သိသွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သိသွားပြီးတော့ ရိုးကို သူက မေးခဲ့တယ်၊ အိုဂျီဆီသွား တယ်ဆို၊ ဘာသွားလုပ်တာလဲ တဲ့”

“ဒီတော့ ... ! ”

“ရိုးက မသွားပါဘူးလို့ လိမ်ပြောလိုက်တယ်”

မေမေရဲ့ စိတ်ပျက်မျက်စောင်းက ရိုးအပေါ် ကျ ဆက်လာကာ ...

“ညည်းက မေတ္တာရှင်မကြီးလား၊ သူတော်စင်မကြီးလား ရွှေနှယ်ရိုး၊ ဟင် ! ... အဲဒီတုန်းကတည်းက ညည်းယောက်ျား ကို ပြလိုက်လို့ ငါ မပြောခဲ့ဘူးလား၊ ပြောခဲ့သလား”

“ပြောပါတယ်”

“ညည်းကပဲ သူ စိတ်ဆင်းရဲသွားပါ့မယ်၊ စိတ်မကောင်း၊ ဖြစ်သွားပါ့မယ်နဲ့ မပြောပါနဲ့ မေမေရဲ့၊ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထားလိုက်ပါနဲ့၊ ကဲ ... အခု သူက ဘာတဲ့လဲ၊ ဒါကိုပြန် ဖော်ပြီး ဘာပြောတာလဲ”

“.....”

“ဟဲ့ ... ပြောလေ”

“သူက သွားစစ်ထားပြီးမှ စစ်တာကိုတောင် မစစ်ဘူး လိမ်ပြောပြီး ဖုံးထားခဲ့တာဆိုတော့ ရိုးမှာ ... ရိုးမှာ ကလေး

မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ပေါ်လာလို့ ရိုး ဖွင့်မပြေ တော့တာလို့ ထင်နေတာပါ”

ဗြန်းခနဲနေအောင် ကိုယ်ရင်ဘတ်ကို ရိုက်ချလိုက် အသံကြီး ဒေါ်တင်လေးဝေထံမှ ထွက်လာကာ မျက်နှာကလည် ဒေါသတငြိုးငြိုးနှင့် နီးရှာလှဖြစ်တဲ့ ရွှေနှယ်ရိုးကိုပဲ ထုပြီးကုတ် လုပ်ပစ်ချင်သလို အသည်းတယားယား ရင်တလုပ်လှုပ်နှင့် မရ ထိုင်မရ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟင် ! ... မိရွှေနှယ်ရိုး ... ဒီတော့ ... ဒီတော့ ...

“ပြီးတော့ မေမေတို့ စင်ကာပူကိုမထွက်ခင် ရက်ပိုင်းလောက် ကလည်း ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ မေမေနဲ့ သူ ဆုံတယ်တဲ့ “ဘယ်ပွဲလဲ မဆုံပါဘူး”

“မေမေက သူ့ကို ကျောပေးပြီး မတွေ့ဘူးတဲ့၊ လူနဲ့ အနီးလေး၊ မေမေမိတ်ဆွေကို မေမေက မောင်လေးလေး တွဲကလေး သွားကြည့်မလို့ ပြောနေတာတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ သိပြီ၊ ဒေါ်လဲ့လဲ့လေး၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“အဲဒီမိတ်ဆွေက ရွှေနှယ်ရိုးကကော မမွေးသေးဘူး စစ်ဆေးမကြည့်ကြဘူးလားမေးတော့ မေမေက သေ ကလေးမရနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ သူက ကြားခဲ့တာ

“ငါလား၊ ငါ ပြောခဲ့လား၊ ပြောရင်လည်း ပြောမိခဲ့မှာပဲ၊ မမရိတာတို့ကိုလည်း ပြောမိတာပဲ၊ ဒေါ်အေးအေးတို့လည်း အဲဒီအချိန် တလောက စကားစပ်မိလို့ မေးကြလို့ ကျွန်မ သမီးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သမက်က မရတာလို့ ပြောပစ် ရိုက်တာ၊ ပြောဖူးတာ လေးငါးယောက်လောက်တောင် ရှိမယ်”

ရိုးသည် မျက်နှာလေးပျက်ကာ ...

“မေမေရယ် ... အလကား ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်ပြောရတာ လဲ၊ ဒီကိစ္စကြီးက လူတကာပြောဖို့ ရှက်စရာကြီးပါ မေမေရယ်”

“ရှက်တာတတ်တဲ့လူအဖို့တော့ ရှက်စရာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် ညည်းယောက်ျားလို လူစားအဖို့တော့ သိပ်အရှက်ကွဲရင် ကွဲမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဆန်းလဲ၊ ကလေးရင်သွေးရဖို့ ဆိုတာ သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူပဲလေ၊ ရရင်ရမယ် မရရင်လည်း မရဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ကဲ ... ကိုယ်က ကလေးမရနိုင် ဘူး ချွတ်ယွင်းတယ် ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ မရ ဘာဇာတ်နိုင်မလဲ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်တာလည်း မဟုတ်၊ မရ ... မရဘူး ပေါ့”

“မေမေရယ် ... သူ့ချွတ်ယွင်းချက် ဆိုတာကတော့ သေမှ မသေချာသေးပဲ၊ သူ့လည်း စစ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။”

“ဟဲ့ ... လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မယားက Normal ပဲ ဆိုရင် လင်က ချွတ်ယွင်းတာပဲပေါ့၊ ရှင်းနေတာပဲ ရွှေ့နွယ် ရိုးရယ်၊ သူတစ်ပါးကို ပြောမိတာတော့ မေမေ မကောင်း ဘူးထားပါ၊ ပြောမိတာဟာလည်း သူ့ကိုအမြင်ကုတ်လို့ပဲ၊ ဒါကိုပဲ သူ့မှာရေးကြီးခွင့်ကျယ် အမြဲဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ချွတ်ယွင်းချက်ပဲ ဖြစ်နေတာ သူ မသိဘူးလေ၊ အမြင် ကုတ်လို့ပြောတာ၊ ဒါကို သူကကြားပြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ် တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“... ..”

ရိုးက ခေါင်းကလေး ငဲ့ချထားပါသည်။

“အံ့ပဲ၊ ရွှေ့နွယ်ရိုးရယ် အံ့ပါဟယ်၊ ဒါတွေ သူပြောနေ တုန်း ညည်းက သူ့ကို ဝက်ဝက်ကွဲ ဟားတိုက်ပြီး ရယ် မပစ်လိုက်ဘူးလား ... ဟင် ! ... ဒါ ညည်းကိုသူက ဆက် လက်မပေါင်းသင်းချင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတဲ့ ဟုတ်လား၊ တောက် ... အသည်းနာစရာ ကောင်းလိုက်တာအေ”

ဒေါ်တင်လေးဝေမှာ မခံနိုင် မရပ်နိုင် အသံတွေတုန် တက်လာသည်။

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့အပေါ် ဒီလောက် ခွင့်လွှတ် သည်းခံရတာလဲ၊ ဟင် ... ဘာကြောင့် ဒီလောက်အောက် ကျခံပြီး အသာတကြည် ကွဲပေးရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ”

ရိုးက မျက်ရည် တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျလာပါ သည်။

“ခွင့်လွှတ်တာ သည်းခံတာ အောက်ကျခံတာချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ ဘာကြောင့်လဲ”

“ရိုးလည်း နာကျင်တတ်ပါလေ မေမေရယ်၊ သူ့အားနည်း ချက် ကိုယ့်အားနည်းချက် ဆိုတာတွေကို ဒီကိစ္စမှာ ထည့် မတွက်ပါနဲ့ဦး၊ အမှန်က ဘာဆိုတာ ထားလိုက်ပါဦး။ ရိုးတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန် အလှန် သိပ်ချစ်ကြလို့ လူကြီးမိဘတောင် သဘောမတူ ခဲ့တဲ့ကြားက လက်တွဲခဲ့ကြရတာ ...

အထူးသဖြင့် ရိုး၊ ကိုယ့်မိဘရဲ့ဆန္ဒကိုတောင် မျက် ကွယ်ပြုခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲကိုယ် သူ့ကိုယ်ကြည့် လက်ထပ်လာခဲ့တာ။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ချစ်လို့ ပြုခဲ့တဲ့ အိပ် ထောင်ပါ၊ အဓိကက ဒီလူတွေပါ၊ သားသမီး ထွန်းကား

မလာလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ရိုးကို သူက ကွဲနိုင် ကွာနိုင်တယ်ဆိုရင် ရိုးတစ်ယောက်လုံးကို သူက ဘယ်လောက် သဘောထားခဲ့တာလဲ”

ရိုးက ပန်းလေးတုန်အောင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုပါသည်။ “သားသမီး ရမလာတဲ့အတွက် ရိုးကို သူက မပေါင်းသင် တော့ဘူးဆိုရင် သူ့အချစ်ကဘာလဲ၊ ရိုးကို သူချစ်လို့လက် ထပ်တာလား၊ ကလေးမွေးပေးဖို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလား၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေကို သူ မထောက် မြှောက် ပြုလိုက်တာ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့တန်ဖိုးကို သူ မမြင် ထောက်နဲ့ ချနင်းလို့ကတော့ပဲ မဟုတ်လား ...

အဲဒါကို ရိုး ရင်နာတာ၊ ရိုး၊ သူ့အပေါ် နာကြည်း သွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် သာကိုမှလဲ၊ ရှင်းမပြလိုဘူး၊ ဘာ စကားမှ ဆက်မပြောလိုဘူး၊ သူတောင်မှ ရိုးကို ဒီအမှုနဲ့ တပ်ပြီး ကွဲနိုင်ရင် ရိုးက ဘာဖြစ်လို့ ကုပ်ကပ်ဆွဲဆောင် ပြီး စိတ်ပြန်လည်အောင် နောင်တရအောင် ရှင်းပြနေရဦး မှာလည်း မေမေ ...

ဆယ့်ငါးနှစ်ကာလဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတောင် သူ မထောက်နိုင်အောင်ဘဲ၊ သူ့အားနည်းချက် ဖြစ်နိုင်ပါလား လို့ ရိုး ထင်မိခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ရိုးက သူ့ကိုဖွင့်တောင်

မပြောရက်ခဲ့ဘူး၊ သူ့သိပ် Serious ဖြစ်တဲ့ ဒီကိစ္စအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်ရွံ့ဝမ်းနည်း သိမ်ငယ်သွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်မှာ ချွတ်ယွင်းချက်မရှိပါဘူး ဆိုတာကိုတောင် သူ မသိအောင် ဖုံးဖိထားပေးခဲ့တယ်၊ မျှိုသိပ်ထားပေးခဲ့ တယ် ...

ရိုးရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်လို့ သူ့ထင်လိုက်တဲ့ သံသယ ဝင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ရိုးအတွက် သူ့ ဘာမှမပဲခဲ့ ဘူး မေမေ၊ ရိုး သူ့အပေါ် ညှာတာ စာနာသလောက် စာနာဖို့ ညှာတာဖို့ နေနေသာသာ ဒီမိန်းမနဲ့ဖြင့် သူလိုချင် တဲ့ရင်သွေးလေးတွေ မရတော့ဘူးဆိုရင် နောက်အိမ်ထောင် သစ် ထူမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြင်နာကင်းမဲ့တဲ့ ရက်စက်တဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွေးမျိုး တွေးနိုင်တဲ့သူ ကို ရိုး နာကြည်းပါတယ် ...

အဲဒီနာကြည်းချက်၊ အဲဒီဝေဒနာကြီးနဲ့ ရိုးက သူ့ ကို ဖွင့်ပြော ရှင်းပြပြီး ဆက်ပေါင်းဖြစ်ကြရင်တောင် ရိုး တစ်သက်လုံး သူ့ကို ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးတို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာလည်း ရှေ့ဆယ့် ငါးနှစ်က သာယာခဲ့သလောက် သာယာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး ...

သူ့စိတ်ထားကို သိလိုက်ရတာတစ်ခုနဲ့တင် အားလုံးက ရေစုန်ပျောသွားပြီးပြီ မေမေ၊ အဲဒါကြောင့် ရိုး သူ့ကို အသာတကြည် ခွဲခွာလိုက်တာပါ။ မေမေ ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး။”

ပေါင်ပေါ် မျက်နှာအုပ် ငိုရိုက်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ကာ သပ်ကာ ဒေါ်တင်လေးဝေလည်း မျက်ရည်စတုရန်း၊ စီးဆင်းကျလာရသည်။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ကာ သမီးရဲ့ နာကြည်းချက် ဝေဒနာကိုလည်း နားလည်ရသည်။ နှစ်သိမ့်မပေးတတ်အောင်လည်း ဖြစ်ရပါသည်။

“လှိုင်း”

“.....”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျရတာလဲ လှိုင်း”

“မသိဘူး ... သွား ... သွား၊ ငါ့ကိုဘာမှ လာမပြောနဲ့၊ ငါ နင့်မျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး နေလင်း”

“လှိုင်း”

“ဟယ် ... နားညည်းလိုက်တာ ကျွတ်”

လှိုင်းက စားပွဲပေါ်က မစ်လ်ခ်ရှိတ်ဒ်ဖန်ခွက်ကြီးကို လှမ်းယူကာ လက်ကျန်အကပ်အသတ်ကို ဂရုး ... ဂရုး မြည်အောင် စုတ်သောက်သည်။ စားပွဲမှာ အတူရှိနေတဲ့ စိမ်း၊ ရတနာနှင့်

အောင်ကိုကိုတို့က အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ပင် လှိုင်းကို အမြင်
ကတ်သလိုကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နေလင်း၊ နင်ကလည်း လွန်လွန်းတယ်၊ အမြဲ
လိုက်ချောနေတာချည်းပဲ၊ တစ်ခါတလေများ လွှတ်ထား
လိုက်ပါဦးလား၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ သူ့မျက်နှာ
နည်းနည်းလေးပုပ်ရင် နင်ကိုက ဖြစ်ပြနေတာကိုး၊ ဒီတော့
သူက အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျနေတာ နည်းတောင် နည်းသေး
တယ်”

“မိမိမဲ့နော် ... ကြားက စိတ်ပုပ်နေတာ”

“တစ်ဖက်စောင်းနင်းနဲ့ နားကြားပြင်းကတ်တယ်လေ၊ နင်
ကလည်း စိတ်ကောက် ကောက်နိုင်လွန်းတယ်”

“ကောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကောက်စရာရှိလို့ ကောက်တာ
ပေါ့၊ နင်တို့ မခံရတိုင်း ခံလိုက်ရလို့ စိတ်တိုနေတဲ့သူကို
လာမဝေဖန်နဲ့”

သူတို့အုပ်စုဟာ ဆယ်တန်းကတည်းက တစ်ကျောင်း
တည်းဖြေခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဆယ်တန်းအောင်ကြတော့
လည်း အမှတ်တွေက မတိမ်းမယိမ်း။ တက္ကသိုလ်မှာ မေဂျာတက္က
တပြား ဖြစ်ပေမယ့်လည်း မေဂျာတူတဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်တွေကို
မတွဲဘဲဒီလူဒီလူချင်းသာ တတွဲတွဲ ပေါင်းသင်းခဲ့တာ၊ ခုဆို ဘွဲ့ရ

ပြီးကြလို့ သင်တန်းတက်တဲ့လူတက်၊ အလုပ်လျှောက်တဲ့လူ
လျှောက်၊ နိုင်ငံခြားထွက်မလို့ ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်တဲ့သူက ဖြစ်
နေတဲ့ အချိန်ထိ အတွဲမပျက်။

မိန်းကလေးတွေက လှိုင်း၊ စိမ်း၊ ရတနာ၊ ဖူးပွင့်။
ယောက်ျားလေးတွေက နေလင်း၊ အောင်ကိုကို၊ စိုင်းသီဟ။ စိုင်း
သီဟနှင့် ဖူးပွင့်ကတော့ ချစ်သူတွေ အတိအလင်းဖြစ်ပြီးကာ နှစ်
ယောက်လုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်ရကာစ ဖြစ်သည်။

နေလင်းနှင့် လှိုင်းကိုလည်း ...။ အင်း ... ချစ်သူ
တွေလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ လှိုင်းက ကိုယ့်မခံချင်မှုနှင့်ကိုယ် အဖြေ
မပေး ခေါင်းမညိတ်တာကလွဲလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း
ချစ်သူတွေလို့ပဲ အုပ်စုက သတ်မှတ်သည်။ သံယောဇဉ်တွေကို
လည်း အချင်းချင်းသိ အားလုံးသိ။

သူတို့နှစ်ဦးအကြားက အဓိက ပြဿနာကတော့
နေလင်းရဲ့မိခင်ပင်။ နေလင်းဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်သူဌေး
ကြီးတစ်ဦးရဲ့သား။ တော်တော်ကြီး ချမ်းသာပါသည်။ သူ့အမေ
ကလည်း သူ့အဆင့်အတန်းအလျောက် အတော်လေး ဂုဏ်မောက်
ပါသည်။

နေလင်းအမေရဲ့ မျက်စိထဲမှာ လှိုင်းလောက် အနေ
အထားက ချောင်တောင်မကပ်။ သူ့သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအနေ

နှင့်ပင် သူ့အမေက သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဆက်ဆံတာ မဟုတ်။ လှိုင်းနှင့် သတင်းကို နှိပ်သန့်ကြားတော့ သူ့အမေက လုံးဝမကြည်ဖြူ သဘောမတူပါ။ ဒါကိုသိအောင်လည်း သူတို့ အိမ်မှာ အရေးပေါ် ဆွမ်းကျွေးတစ်ခု ထ၊စီစဉ်လိုက်ပြီး တစ်စုံလုံးကိုဖိတ်ကာ ကျွေးရင်း အထက်စီးစီးပင့်ပင့်ချီချီ မျက်နှာထား နှင့်ပင် ...

“သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း ရိုးရိုးသားသား မောင်လို နှမလို ဆက်ဆံကြနော် ကြားလား။ ထွေလီကာလီစိတ်တွေ မမွေးကြနဲ့၊ သူငယ်ချင်းချင်း ပြန်ကြိုက်သွားတယ် ဆိုတာ မျိုးကို အင်တိုက် သိပ်မုန်းတာ၊ မကြိုက်ဘူး”

အဲဒီလိုစကားမျိုး။

“သူတို့မောင်နှမတွေကို အန်တီက အန်တီစိတ်ကြိုက် စီစဉ်တာ၊ ဆယ်တန်းအောင်လို့ယူတဲ့ ဘာသာတွဲကအစ အန်တီပဲ ဖွဲ့ပေးတာ၊ မိသားစု အစဉ်အလာအရ အဆုတ်တစ်ခွန်းပဲ ...

သူ့အစ်မ အကြီးဆုံး မေနှင်းကို ဆိုရင် မနှစ်က ဒေါက်တာကျော်ကျော်လတ်နဲ့ အန်တီက စီစဉ်နေရာချထား လိုက်တယ်။ အင်္ဂလန်မှာ ခွဲစိတ်ပါရသူတွေ ရသွားပြီဆိုတော့ အခြေတကျလဲ ဖြစ်ပြီ ...

သူ့အစ်ကို ဝေမင်းကိုတော့ ဒီနှစ်ကုန်လောက် စေ့စပ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် ဩစတြေးလျမှာ ကျောင်း တက်နေတာ၊ ဒီနှစ်ကုန်တော့ တစ်ခေါက် ပြန်လာနိုင်တယ် လေ၊ သူနဲ့ စေ့စပ်မယ့်ကောင်မလေးကလည်း အဲဒီမှာပဲ ကျောင်းတူတူတက်နေတာပါ။ သမီးတို့တော့ ကြားဖူးမလား မသိဘူး၊ ဦးရဲကျော်ရဲ့သမီးလေ၊ သူတို့ဒက်ဒီနဲ့ စီးပွားဖက် တွေပါပဲ ...

နေလင်းကိုလည်း သေချာပြောထားတယ်၊ ရည်းစား မထားရဘူးလို့၊ ထားလို့ အပိုပဲ၊ အန်တီက သူ့ကိုငယ်သေး လို့ ခဏစောင့်နေတာ၊ ကျောင်းလည်းလွှတ်တက်ခိုင်းရဦး မှာ၊ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ ရှိပြီးပါပြီ၊ ငယ်ကြသေးလို့သာ မစေ့စပ်သေးတာ၊ လူကြီးချင်းတော့ နားလည်ပြီးသား၊ ဦးတင်ထွန်းလေ၊ ‘...’ ကွန်စထရပ် ရှင်လေ၊ သူ့သမီးအငယ်ဆုံးလေးပဲ၊ ဒေဝီတင်ထွန်းတဲ့ ကျောင်းတက်လွှတ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး အောင်ပြီးမှ စေ့စပ်မယ်လေ ...

မင်းတို့သူငယ်ချင်း နေလင်းလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ကို သံယောဇဉ်က မပြတ်တာ၊ ဒီကထွက်ချင်ပုံ မရဘူး၊ IELTS ကို အမှတ်မရအောင်များ တမင်ဖြေသလား ထင်

ရတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့သေချာပြေရမှာ၊ မရဘူး၊ အငယ် ဆုံးမို့လို့ ကြည့်နေတာ၊ ငယ်ပါသေးတယ်လေလို့ ခဏ ပေးနားထားတာ၊ အချိန်စေ့ရင်တော့ ညာမှာမဟုတ်ဘူး”

အားလုံးကို ခြံငုံပြောသလိုလိုနှင့် လှိုင်းဘက်ကို မျက်စ၊ပင့်ပင့်ပြီး ပြောတာကို အချဉ်မဟုတ်တဲ့ လှိုင်းက အထာ မပေါက်ဘဲ မနေပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို မထိတရံ မျက်နှာထားနှင့် နေရသည်။ နေလင်းအမေဟာ ဘယ်တော့မှတော့ မျက်နှာပျက်ရအောင်မပြော။

နေလင်းထံ ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း မကြိုက်ပုံကိုတော့ မပြ။ ချိုသာဖော်ရွေစွာနှင့်ပင် ...

“သမီးရေ ... နေလင်း ရေချိုးနေတယ်၊ ပြီးရင် ဒေဝီတို့ အိမ်သွားမလို့ သူ့ပါခေါ်သွားမလို့၊ ပြောစရာရှိရင် မှာခဲ့ တော့ သမီးရေ၊ အန်တီပဲ ပြောပြပေးတော့မယ်”

ဟန်းဒီဖုန်းကို ဆက်တာကိုပင် အမေ ကောက်ကိုင် လိုက်တာနှင့် မကြာ မကြာ တိုးပါသည်။ နေလင်း ဆိုတဲ့ အငယ် ဆုံးသားက ဒီပစ္စည်း ဟိုမှာချ မှ၊ ဟိုပစ္စည်း ရောက်ရာအရပ် တင်သွား မှေ၊ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်။ တာဝန်မရှိသူမို့ တာဝန်မယူတတ်။ အငယ်ဆုံးသားမို့ နွဲ့မဆိုးဘဲ မအေးကိုကြောက် တဲ့ သားလိမ္မာမျိုးသာဖြစ်သည်။

သူ့အမေကြောင့် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရသမျှတွေ နေလင်းအပေါ်ပဲ စုပုံချကာ စိတ်ဆိုးရ ဗွေယူရ ပြန်အနိုင်ကျင့်ရ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း လူတကာအမြင်မှာ လှိုင်းက နေလင်းကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ဗိုလ်ကျတယ် ဖြစ်နေသည်။

“သိမှမသိတာ၊ သိအောင်ပြောပြပေါ့”

“အထူးအထွေ ဘာရှိဦးမှာလဲဟာ၊ သူ့ဘွားတော်ပဲပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့နဲ့ ချိန်းထားတာ လျှောက်သွားမှာတွေ ဒီကောင်က သံတော်ဦးတင်ထားတာ အကုန်၊ ဘွားတော်က ငါ့ကိုဖုန်း ဆက်တာဟဲ့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သိပ်သေမထိုးကြနဲ့တဲ့၊ ဒီအုပ်စုနဲ့ ဆုံလိုက်မှဖြင့် နေလင်း ဟာ အကျင့်ကို ပျက်နေတာတဲ့၊ ဟိုသွား ဒီသွား ဝေလေ လေနဲ့ အချိန်တွေလည်း ပုပ်တယ်တဲ့၊ နေလင်း မအားလို့ သုံးနာရီလောက်ထိပဲနေပြီး ပြီးရင် လူစုခွဲကြတဲ့”

“အဲလိုဖုန်းဆက်တယ် !”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက အမြဲပြန်ပြန်မပြောလို့ ငါ့ဟာငါပဲ ကျိတ်ပြီး ဖောင်းနေပြီးတာ သူ့ကို ရန်လုပ်တာမ နင်တို့က မြင်တာ”

“နင့်ဆီ ဘာပြောစရာလိုလဲ၊ သူ့သားကိုပဲသူ သုံးနှာရှိပြန်
ခဲ့လို့ တိုက်ရိုက်မှာပေါ့”

“အေးလေ၊ ငါတို့နဲ့ပေါင်းလို့ပဲ အကျင့်ပျက်ရသေးတယ်
တဲ့”

“နင့်အမေက သူ့သားပဲ သူပြန်ခေါ်ပေါ့၊ ငါတို့ကိုပါ
လူစုခွဲခိုင်းရအောင် ငါတို့က သူ့သားသမီးတွေမှ မဟုတ်
တာ”

“အေးလေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ နေလင်းကို ဝိုင်းအာကြ
ပါတော့သည်။ နဲ့ခဲနေရတဲ့ နေလင်း ရုပ်ကို မြင်တော့လည်း ရှည်
စုတ်စုတ်ကြားက စိတ်မကောင်းရပြန်ဘူးပေါ့။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရှိတယ်လေ။ သူ့တစ်ကိုယ်ရည်ဆိုရင် လှိုင်းအပေါ် အင်မတန်
ကောင်းပြီး အင်မတန် အန္တတာခံလှတဲ့ နေလင်းမို့ သူ့အမေကို
မခံချင်တာနှင့် သူ့ကို ရန်ပြန်လုပ်မိတိုင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နိုင်
တာတော့ မဟုတ်ပါ။

သူ့အဖေလို ဂရိတ်သူဌေးကြီး မဟုတ်ပေမယ့်
လှိုင်းတို့ကကော စုတ်ပြတ်သတ်နေတာမို့လို့လား။ မေမေက
နာမည်ကျော် ဒီဇိုင်းနာမို့ ဝင်ငွေကောင်းပါသည်။ တစ်ဦးတည်း
သောသမီးဖြစ်တဲ့ လှိုင်း စိတ်ကြိုက်သုံးနိုင်ပါသည်။ ဒရိုင်ဘာနှင့်

ထားနှင့် လိုရာသွားနိုင်ပါသည်။ ကိုယ့်ဟဲန်းဒီဖုန်း ကိုယ်ကိုင်ပြီး
စုလဲကွန်ဒိုမှာလောက်တော့ နေနိုင်ပါသည်။

ဒါကိုမတူတန်သလို ဆက်ဆံခံရတော့ ရင်နာတာ။
နင်နဲ့ သဘောမတူဘူးလို့ ထုတ်မပြောရုံတမယ်မို့ နေလင်းကို
ခွတ်ပင်အဖြေမပေးဘဲ တင်းခံနေတာ။

“ဟဲ့ ... ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ငါ့ဟဲန်းဒီဖုန်းဆီဆက်ပြီး
နေလင်းရှိလားတဲ့၊ မရှိပါဘူးဆိုတော့ လှိုင်းရောရှိလားတဲ့၊
လှိုင်းနဲ့လည်း ဒီနေ့ ချိန်းမထားဘူးဆိုတော့ ဒါဖြင့် သူတို့
နှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေလဲတဲ့”

စိမ့်စကားကြောင့် လှိုင်းက စုပုပ်သောမျက်နှာလေး
နှင့် ...

“တနင်္ဂနွေက မဟုတ်လား၊ ငါ့ဖုန်းကဖြင့် ဘက်ထရီတဲ့
လုံးဝဓာတ်မလာတော့လို့ ပိတ်ပြီးချာကျင်သွင်းနေရတာ၊
ငါ့အိမ်မှာပဲ နေနေတာ၊ သူ့သား လူပေါ်ကြော့က ဖုန်း
ကိုပိတ်ပြီး အိမ်မှမေ့ကျန်ခဲ့တာဟေ့၊ စိုင်းသီဟ ရုံးပိတ်လို့
အောင်ကိုကိုရော သုံးယောက်တူတူ လျှောက်ထွက်နေတာ၊
အဲဒါကို သူ့ရော ဝါပါ ဖုန်းပိတ်ပြီး တစ်နေရာလစ်နေ
သလိုလို့”

“လှိုင်းကလည်းဟာ”

“ဘာလို့ကလည်းလဲ၊ ညအထိဟယ်၊ ငါ့ကိုလှမ်းစစ်တုန်း၊
နေ့လယ်ကဖုန်းပိတ်ပြီး ဘယ်ရောက်နေလဲတဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာ
ပါပဲဆိုတာကို မယုံဘူးဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ နေလင်း၊ နင့်အမေက မမိုက်ဘူး”

“သူ့သားသမီးသူ စစ်ပေါ့၊ သူများသားသမီးကို ဘာမှ
လိုက်စစ်ဆေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ သိပ်ဖောင်းတာပဲ၊ ဟဲ့ ...
ကဲ ... ကဲ ... နှစ်နာရီခွဲနေပါပြီ၊ ကိုနေလင်းရေ၊ ပြန်ရင်
လည်း ပြန်တော်မူပါဦး၊ တော်ကြာ ငါတို့ကလေးကလွင့်
အုပ်စုက အတင်းဆွဲထားတယ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“လှိုင်းကလည်းဟာ”

“နင့် ဒီတစ်လုံးပဲ ညည်းညူတတ်လား”

“ငါ့အမေက ငါ့အမေလေ”

“နင့်ပြောမှလား”

“အမေကို ငါက ဘယ်လိုဆုံးမလို့ ရမှာလဲ၊ မာမီဒီလိုဖြစ်
နေတာကို ငါလည်း သဘောကျတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မာမီအတွက်နဲ့တော့ နင့် ငါ့ကိုမစိမ်း
သင့်ပါဘူးဟာ”

“ဪ ... အဲဒီတော့ ငါက နင့်အမေရဲ့အပြောအဆိုတွေ
ကို ငဲ့ခံပြီးတော့ နင့်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရမှာ
ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သေလိုက် နေလင်း”

“နင့် ငါ့ကို အဲလိုရက်ရက်စက်စက်တွေ အမြဲပြောတယ်၊
ငါကတော့ နင့်ကို ချစ်လိုက်ရတာ”

“ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့၊ နင့်အမေကို သွားပြော၊ နင့်အမေရှေ့
ကျ နင့် ဒီလိုပေါ်တင်ပြောရဲလို့လား၊ ဟိုဒေဝီတင်ထွန်းကို
လုံးဝယူမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့စကားမျိုး နင့်ပြောရဲလား၊
ပြောရဲမှ ငါ့ကိုချစ်တာကိုလည်း လာပြော”

“ငါ လုံးဝ အဲဒီ ဒေဝီကို မယူဘူး၊ ကြိုက်လည်းမကြိုက်
ဘူး”

“ဘာလို့ ငါ့ကို လာပြောနေတာလဲ၊ ငါကပေးစားနေလို့
လား”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ (တကယ်တော့ လှိုင်းဘက်က
တစ်ဖက်သတ်ရန်လိုနေတဲ့) ရန်ပွဲကို သူငယ်ချင်းတွေက ဟားနေ
ကြပါသည်။

“ငါ နင့်ကိုပဲ ချစ်တယ်ဆိုတာ မာမီကို ပြောဖူးပါတယ်”

“အိပ်မက်ထဲမှာလား”

“ငါ တကယ်ပြောတာပါ လှိုင်းရ၊ ငါ့ကိုမလှောင်ပါနဲ့”

“ကဲ ... နင့်က အဲလိုပြောတော့ နင့်အမေက ဘာတဲ့လဲ၊
အေး ... ချစ် ... ချစ် ... သားလေးလို့ ခွင့်ပြုလား၊ ဘာ
မှထပ်မပြောနဲ့ မင်း ဒေဝီကိုပဲ ယူရမယ်လို့ ပြောလား”

နေလင်းက ခေါင်းကြီးငုံနေပါသည်။

“ကျွတ် ... နေလင်းရာ ... နင်ပြန်တော့ဟာ၊ နင်ပြန်မရောက်လို့ ငါ့ဆီကို နင်အမေ ဖုန်းလှမ်းလှမ်းတောက်တဲ့ အပြုအမူကိုလည်း ငါ အရမ်း Sick ဖြစ်နေပြီ၊ နင်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

“နင်က အရမ်း ငါ့ကို နိုင်တာပဲဟာ”

“ကျွတ် ... နင် မသွားရင် ငါသွားမယ်”

“နင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါဟာငါ ဘယ်သွားသွား”

လှိုင်းက ဟဲန်းဒီဖုန်းလေးကို ဖွင့်ကာခလုတ်တစ်ချို့ကို ခပ်သွက်သွက် နှိပ်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို၊ အင်း ... ပြော”

“ဦးလား”

“အင်း”

“ဦး ဘယ်မှာလဲ”

“ဘုရင့်နောင်မှာ၊ ခဏနေ ရွှေပြည်သာက စက်ရုံသွားမလို့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒေါ်လှိုင်း”

“ရွှေပြည်သာ မသွားခင် မီးကိုလာခေါ်မလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“စက်ရုံက ဖန်နေချာတွေ ကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောထားတာလေ”

“ကက်တလောက်စာရွက်တွေ ပဲန်ဖလက်တွေ ယူလာပေးမယ်လို့ ပြောသားပဲ၊ အဲဒီမှာ ကြည့်လို့ရတာပဲဟာ”

“အာ ... ဦးကလည်း အပြင်မှာ ကြည့်ချင်တာ”

“အေးလေ ... လိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်လေ၊ ဒီအချိန်သွားရင် ငါးနာရီကျော်မှ ပြန်ပို့နိုင်မှာနော်”

“ရတယ် ဦး”

“ဘယ်မှာခေါ်ရမှာလဲ၊ ရတနာတို့ရော ပါမလား”

“မပါဘူး၊ မီးတစ်ယောက်တည်းပဲ လှည်းတန်းက မစွတာဘရောင်းရှေ့ကို လာခေါ်ပါ ဦး”

“ကောင်းပြီ၊ ခဏနေ ရောက်မယ်”

“ဟုတ်”

ပေကတ်နေတဲ့ နေလင်းရဲ့ရှေ့မှာ ခပ်ချောချော Gentleman ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပရာဒိုကာပေါ် ခပ်တညတည တစ်ယောက်တည်း လိုက်ပါသွားပြချင်တာမို့ ရတနာတို့ကိုလည်း ခေါ်နေဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ စာကယ်တော့ ဒီကြားထဲမှာ လှိုင်းဟဲ့ လူသိုက် ဦးမိုးဂေါင်ကို လပြည့်ဝန်းပလာအေ လိုက်ဖို့ခိုင်းတာမျိုး

တို့၊ ဦးမြတ်ထူးကြီးကို မုန့်လိုက်ကျွေးခိုင်းတာမျိုးတို့ လေး၊ ငါး
ခြောက်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ် ဆိုသလို ထွက်ဖူးပြီးဖြစ်ကာ
ဒီဦးလေးကြီးတွေနှင့် ရင်းနှီးနေကြပါသည်။

ဟိုဘက်ကလည်း အပျင်းပြေစေတဲ့ ချာတိတ်မငယ်
တွေအဖြစ်၊ ဒီဘက်ကလည်း ညည်းဆဲလိုကောင်းတဲ့ အန်ကယ်ကြီး
တွေအဖြစ်။

“လှိုင်း”

“ဘာလဲ”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“နင့်အဖူ မပါပါဘူး”

“ဘယ်က ဦးလဲ၊ ငါလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား”

“ဒေဝီကိုရော ငါ့ မြင်ဖူးလို့လား”

“လှိုင်းနော် ... ဒေဝီကဘာဆိုလဲ၊ မာမီပါးစပ်ထဲ တစ်ချိန်
လုံးပြောနေတာ၊ ငါ ဘယ်တုန်းက သူ့အကြောင်းကို
စကားထဲ ထည့်ပြောဖူးလို့လဲ”

“အေး ... အဲဒီ နင့်အမေပါးစပ်က ထွက်နေတာကိုက
ခွဲမိကျတဲ့ အချက်ပဲ၊ နင်က ဘာများ အရေးပါလို့လဲ၊
ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း နင့်အမေကို ပြောရဲ
မှ ငါ့ကိုပါပြော၊ နင့်အမေကို တစ်ခွန်းမှ ဝန်မခံရဘဲ ငါ့

ကိုလာမပြောနဲ့၊ နင်ဟာလေ အပြင်ထွက်ချင်တာတောင်မှ
ငါ့ကို နင်တွေ့ချင်လို့ ခဏသွားဦးမယ်လို့ မပြောရဲဘဲ ငါ
က နင်ကိုခေါ်လို့ နင်က သွားပေးသလိုပဲ နင့်အမေဆီ
ပြောရဲတဲ့သူ၊ တော်ပြီဟာ နေလင်း၊ နင်ဟာနင် ပြန်တော့”

လှိုင်းက တကယ်ပဲ စိတ်ထဲမခံချိမခံသာ နောက်ကျိ
နေကာ သူတို့အတူတူထိုင်နေတဲ့စားပွဲမှ ထထွက်ပြီး ရှေ့နားက
စားပွဲတစ်ဆုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေလိုက်ပါသည်။
နေလင်းကို ခုလိုပြောပြီးလျှင် လှိုင်း အမြဲပဲ သနားမိပါသည်။
စိတ်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ လှိုင်း ရင်ထဲမှာ နေလင်း အပေါ်ထားရှိ
တဲ့ သံယောဇဉ်အတိုင်းအဆကို လှိုင်းပဲ အသိဆုံး။ နေလင်းကို
ဘယ်တော့မှ မပြော။ ဘယ်သူမှ မသိစေရ။

လှိုင်းက အသက်ပင်ငယ်သေးသောငြားလည်း ကိုယ့်
အတွေး ကိုယ့်မာနကလေးတော့ လှိုင်းမှာ ရှိပါသည်။ ကိုယ့်အပေါ်
စကားသံလေး ချိုသာတာကလွဲရင် လုံးဝမလိုလားဘူးဆိုတာ သိသိ
သာသာ ပြသထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့သားကို လှိုင်းက မဆင်
မခြင်ဘဲ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမှာမဟုတ်ပါ။

သူတို့လောက် မချမ်းသာ မကြွယ်ဝတာ မှန်ပေမယ့်
အဲဒီအပေါ်မှာ ဖိနှိပ်အဆင့်ခွဲခြားမှုကိုတော့ လှိုင်း လက်မခံနိုင်ပါ။
အဲဒီအပြင်ကို ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြား(ကိုယ်ထက်သာတယ်လို့

သူထင်တဲ့) မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့သားနဲ့သဘောတူနေ
ပါတယ်လို့ အသိပေးထားပါရက်နှင့် အရှက်မရှိ လှိုင်းက အတင်း
လှယက် တွယ်ဖက်မထားလို့။

“ဟော”

လှိုင်းက မေးထောက်ကာ လမ်းမကို မျှော်နေဆဲ
ဆိုင်ရှေ့မှာ ရင်းနှီးယဉ်ပါးပြီးဖြစ်သော ပရာဒိုကားက အချက်ပြ
ထိုးရပ်လာသည်။ လှိုင်းက အိတ်ကိုဆွဲကာ ဖျတ်ခနဲ ထုရပ်လိုက်
ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ရတနာ ... စိမ့်၊ အားလုံးပဲ ငါသွားပြီဟေ့”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လဲ”

“ဒီလိုပဲ”

ရတနာတို့က သူတို့ကို မခေါ်ဘဲ လှိုင်း ထ၊လစ်
သွား၍ မကျေမချမ်း အော်ဟစ်ရင်း ကျန်ခဲ့ပါသည်။ လှိုင်းက
နောက်ကပြဿနာပါမလာခင် မရာဒိုကား ရှေ့ခန်းကို သွက်သွတ်
ဆွဲဖွင့် ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“သွားရတော့မလား”

“အင်းပေါ့”

မိုးဂေါင်က ကားကို လမ်းပေါ်ပြန်ယူကာ မောင်း
ထွက်ရင်း ...

“ညည်းက တစ်ယောက်တည်း ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

“အာ ... ဦးကို ပြောဖူးသားပဲဟာ၊ မေမေက မှန်အကြီးကြီး
ပါတဲ့ ခေတ်မီပုံစံ Dressing table တစ်ခု လိုချင်နေပါ
တယ်ဆိုတာ၊ မီးကို လမ်းများများနဲ့ ရောက်ရာအရပ်မှာ
လှလှလေးရှာစမ်းလို့ ခိုင်းထားတာ၊ ယူစနပ်လာတာရဲ့ လေး
ထပ်ရော၊ ပရိဘောဂတိုက်တွေရော၊ အို ... နဲ့နေပြီ စုံနေ
ပြီ၊ မျက်စိထဲဝင်တာ လှတာကို ရှာလို့မတွေ့တာ”

“ဒီတော့ ... !!”

“ဒီတော့ဦးရဲ့ ပရိဘောဂစက်ရုံကို လိုက်ကြည့်ချင်တာပေါ့”

“ဇွတ်ပေါ့”

“အင်း ... ဇွတ်ပေါ့”

မိုးဂေါင်က ဤဆရာမနှင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ကလေးကို
ရယ်မောမိပါသည်။ သူဟာ သိပ်ကြီးတော့ စိတ်ရှည်တတ်လှသူ
မဟုတ်သော်လည်း ရိုးနဲ့ခွဲခွာပြီးတဲ့နောက် နောက်ပိုင်းမှာ တစ်စုံ
တစ်ရာ လိုအပ်နေသလို ဟာနေတဲ့ သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ကို အပြောင်း
အလဲတစ်မျိုးနဲ့ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေတဲ့ ဒီကောင်မလေးတို့ အင်စု
ကိုတော့ သည်းခံနိုင်နေပါသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ လှိုင်းကိုပေါ့။

သူနဲ့ဆိုရင် ရယ်မောရတာလေးတွေများ၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကြည်လင်လန်းဆန်းရသည်။

“ဟိုမှာ ညည်း ကြည့်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကြည့်တာပဲ ဦးရာ၊ မကြည့်တတ်ဘူးရှိလား”

“ပရိဘောဂတွေက သစ်ကြမ်းရောင် ဖြူခြောက်ခြောက် ကြီးတွေလေ၊ သိပ်ကြီးအလှမထွက်ဘူးပေါ့”

“အကြမ်းကြီးတွေ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အများအားဖြင့်က ဦးက ပရိဘောဂအကြမ်းကို ဘာရောင်မှမတင်ဘဲ တရုတ်ပြည်တို့ ဘာတို့ပို့တာ၊ ခုတော့ မြို့ထဲမှာ ရိုးရွမ်းမိတစ်ခု ဖွင့်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီမှာတော့ အသင့်ပြီးပြီးသား၊ အရောင်တင်ပြီးသား၊ အချောပစ္စည်းတွေမြင်ရမှာပေါ့၊ စက်ရုံမှာ ဆေးတင်ပြီးလို့ လှပြီဆိုတာနဲ့ ရိုးရွမ်းပို့လိုက်တော့ ဟိုမှာကတော့ အကြမ်းထည်ပဲ ရှိဖို့များတာ”

“ဪ ... မီး ကြည့်တတ်ပါတယ် ဦးရဲ့”

“ကက်တလောက်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အား ... မရပါဘူး၊ အပြင်မှာ မြင်ရမှ တကယ်လှမထသိတာ”

“မင်းအမေ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

“စိတ်ပူလို့ ဖုန်းဆက်လာရင် ပြောပြလိုက်မှာပေါ့၊ ဦးစက်ရုံမှာ မှန်တင်ခံသွားကြည့်နေတယ်လို့ အဟဲဟဲ၊ ပြီးတော့လေ ... မီးက ခုတင်ပုံဆန်းလေးလည်း သိပ်လိုချင်တာ၊ အောက်ထိအပိတ် ခြေထောက်မပါလေ၊ ဘေးတိုက်မှာ အံ့ဆွဲတွေပါတဲ့ဟာ၊ နိုင်ငံခြား ကက်တလောက်ထဲ မြင်ဖူးတာ၊ ဒီမှာတော့ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဦးကို အော်ဒါမှာ လို့ရမလား”

“ပုံပြကြည့်လေ၊ ဦးက လက်သမားကို ပြကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဦး စိတ်မပူနဲ့၊ မေမေက တစ်နေ့ကုန် မီးကိုမေးပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ၊ ညနေ နေဝင်ချိန်ရောက်မှ ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေလဲ နည်းနည်းကျသွားမှ မီးကို သတိပြန်ရလာမှာ၊ အဲဒီကျမှ ဖုန်းဆက်ရင်ဆက်မှာ”

“ညည်းကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လွှတ်ထားတာပေါ့”

“မီးကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရတာပဲဟာ၊ ဦးကိုလည်း မေမေ သိပါတယ်၊ မီးက ဦးအကြောင်း မြောပြထားပါတယ်”

“ဘာတွေ ပြောထားလဲ”

“ဟိုသင်းလေ ... ကြည့်လည်းကောင်းတယ်၊ စမတ်ဖြစ်တယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတယ်၊

သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ မီးနဲ့လည်း ခင်တယ်ဆိုတော့
မတည့်မှာလည်း မပူရဘူး”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ... ဒါက”

“အဟိဟိ ... မေမေနဲ့ အောင်သွယ်နေတာပေါ့”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်စမ်းနဲ့၊
သူကများ လူကြီးတွေကို ပြောင်လား နောက်လားနဲ့”

“ပြောင်တာမဟုတ်ပါဘူး ဦးရဲ့ တကယ်ပါ၊ မေမေ့ကို ဦး-
က မမြင်ဖူးသေးလို့ပါ၊ တစ်ခါလောက် အိမ်လိုက်လည်
ပါလား ဦးရဲ့၊ မေမေက သိပ်လှတာ၊ မီးနဲ့တခြားစီမံ
ဦးရဲ့၊ မေမေ့ကို ဦး အပြင်မှာ ဘယ်နေရာတွေတွေ့ ငါ-
အရွယ် သမီးတစ်ယောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှမထင်
စေရဘူး”

မိုးဂေါင်က လှိုင်းကို တကယ်ပဲ သဘောကျကာ
ရယ်နေမိပါတော့သည်။

“ဦးက Gentleman ပုံစံအပြည့်ပဲလေ၊ အမြဲပဲ ရုပ်ဖြူလတ်
ရှည်နဲ့ ပိုးတွံနဲ့၊ မီးက အဲဒီပုံစံကို အရမ်းသဘောကျတာ
ပဲ၊ ဟဲ့ ... ဒါ ငါ့ရဲ့ ဟိုသင်းပေါ်နော် အမေရဲ့ယောက်ျား
Step-father လို့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့အတွက် ဦးက ခန့်ညား
ပြီး ဂုဏ်ရှိတယ်”

“ဟား ဟား ... လှိုင်းရာ၊ တော်ပါတော့၊ ညည်းကတော်
တော်ပေါက်ကရပြောတဲ့သူပဲ၊ ရုပ်လေးကြည့်တော့ သနား
ကမားနဲ့၊ လောင်သလား မမေးနဲ့”

“ဦးက ခက်တာပဲ”

လှိုင်းက တကယ်ပဲ စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းလေးကုတ်

ဗွကာ ...

“တကယ်ပြောတာကိုပဲ လောင်တယ် ထင်သေးတယ်၊
မေမေက တစ်ခုလပ် သမီးတစ်ယောက်အမေပေမယ့် သိပ်
လည်းလှ အောင်လည်း အောင်မြင်တော့ အရေးပါတဲ့လူ
တွေရော အရေးမပါတဲ့ လူတွေရော အတည်ပေါက်တွေ
ရော အချောင်နှိုက်တွေရော သိပ်ပြီးလာအရောဝင်ကြတာ”

“ဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တချို့ကလည်း ထိကပါး ရိုက်ပါးနဲ့၊
အများနဲ့ဆက်ဆံရတဲ့ အလုပ်လည်း လုပ်နေတာ မဟုတ်
လား၊ အလိုက်အထိုက်က ဆက်ဆံရသေးတယ်၊ မေမေများ
မီး မျက်နှာကြောမတည့်တဲ့ဟာမျိုးနဲ့ ယူသွားရင်ဆိုတာ
စိတ်ပူနေရတာ”

“ဟား ဟား ဟား၊ ညည်းအမေက ညည်းကိုပူဖို့ထားပါ
ဦး လှိုင်းရယ်၊ သူကအမေ ညည်းကသမီးပါ”

“မီးက သမီးပေးမယ့် မေမေလိုလည်း သိပ်မလှဘူး၊ ကိုယ့်ကို လာကြိုက်တယ် ချဉ်းကပ်တယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလေးဆို လို့လည်း အပြေးအလွှားပြုပြီးပြလက်ချိုးရေမှ တစ်ယောက် ပဲရှိတယ်”

“ဟား ဟား၊ သနားတောင် သနားလာပြီ”

“ဒီတော့ ဘာမှစိတ်ပူနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မေမေ ချော့ပင်လည်းပင်ပန်းတော့ မီးက မှီခိုရာလေး ဘာလေး ရှိစေချင်ပါတယ်၊ ကပ်စားဖို့ လုပ်ကြွေးခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါ ဘူးလေ၊ ဦး နားလည်တယ်မို့လား၊ မေ့မှအတွက် လို အပ်ရင်မှီဖို့ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်”

“လိုရင်းပြောရရင် အဲဒါကြောင့် ဦးကို မေမေနဲ့သိပ်မိတ် ဆက်ပေးချင်တာ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဒီကောင်မလေးတော့၊ သူ့အမေကြားရင်တော့ နားရင်းနာနာနက်တော့မှာပဲ၊ မအေကိုများ သူက စိစဉ်နေရာ ချထားချင်နေတာ”

“ဦးကလည်းပဲ လူလွတ်လေ”

“တော် ... တော် ... တော် ... ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်၊ ဆက် မပြောနဲ့၊ စောစောစီးစီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြိုပြောထား”

မယ်၊ ကျုပ်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မယ်ဆိုရင် ကလေး တစ်ယောက် အဆစ်ပါလာမယ့် ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်းမိန်းမ ကို ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းပြီနော်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်အပျို လေးယူမှာပေါ့”

“အွန်း”

လှိုင်းက နားလည်ရခက်တဲ့ အသံဆိုးကြီးထုတ်ရင်း မိုးဂေါင်ကို မကျေမချမ်းပုံစံနှင့် စွေစောင်းကြည့်ကာ ...

“ဦးတို့ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲလား”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဦးကဖြင့် အသက်လေးဆယ်ဆို”

“မှန်တယ်လေ”

“သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်လောက်ဆို မတော်သေးဘူးလား”

“No ... No”

“ဟွန်း”

“နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပေါ့၊ သိပ်ငယ်ပြန်တော့လည်း သူ မရင့်ကျက်တာကို လိုက်ထိန်းကျောင်းနေရတာက အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ဦးမယ်၊ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်အောင် သိပ် ကြီးသွားပြန်တော့လည်း ကလေးတွေ ဘာတွေ မွေးဖွားဖို့ နပျိုလန်းဆန်းမှု လျော့တယ်လေ”

“ဦးက မိန်းမတော့ မဖြစ်မနေ ထပ်ယူမှာပေါ့”

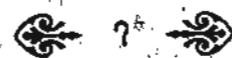
မိုးဂေါင်က ပြုံးရင်း ...

“ဟုတ်တယ်”

“အုန်း ... မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ဦးတို့အိမ်ထောင် ကွဲကွာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုက တစ်ယောက်ကဆိုးလို့ မတည့်လို့ ကွဲကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ လှိုင်းကို ဦး ပြောပြထားဖူးသားပဲ။ နောက်တော့လည်း ညည်းလောက် အမေးအမြန်းထူပြီး စပ်စတဲ့သူအဖို့ မသိချင်အဆုံး A to Z သိခွင့်ရလာမှာပါ။ ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ်ရည်မှန်းထား မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်မှာ သက်သက်ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖြစ်မယ်၊ သိပ်လည်းနောက်မကျအောင် ရည်စူးထားတယ်”

မိုးဂေါင်က ကိုယ့်ထက် အသက်ထက်ဝက်ငယ်တဲ့ ကလေးမကို အရေးအရာထားပြီး ပြောပြနေမိခဲ့သည်။ ဒီစကားမျိုးက တွေ့ကရာလူကို လျှောက်ပြောနေဖို့လည်းမသင့်။ သိပ်ဂရုစိုက်စရာ မလိုတဲ့ကလေးသာသာမို့ မရှိနဲ့ပဲ အလွယ်တကူပြောထွက်တာဖြစ်သည်။

ခက်ခက်က ရိုးရဲ့မျက်နှာလေးကို လှည့်ကြည့်နေမိရင်း ...

“နင် အခု ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကိစ္စရှိလို့ဆိုတာဘာလဲ၊ ပြောဦးလေ”

“ခုပဲ သိရမှာပါ။ နင့်ကို ငါ ပြစရာရှိတာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရိုးက ကားကို ပုလဲကွန်ဒိုဝင်းထဲ ချိုးချလိုက်ပါသည်။ ကားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဟိုးဘက်က အဆောက်အအုံကြိုကြားတို့မှာ သွားရပ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်၍ ခက်ခက်ပါ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

“လာ”

ရိုး ရှေ့ကသွားရာနောက် လိုက်ခဲ့တော့ ခိုး
အေးရှားလိုက်စုပါမားကက်ထဲ ဝင်သွားပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဒီရှေ့မှာတင် ပါကင်နေရာရှိသားနဲ့ နင် ဘာဖြစ်
ဟိုဘက်တိုက်ရဲ့ချောင်ထဲမှာ သွားရပ်ထားရတာလဲ”

“ဒီရှေ့မှာ မရပ်ချင်လို့ပေါ့”

အဲဒီနောက်တော့ ရိုးဟာ စုပါမားကက်ထဲ
လျှောက်ဒီလျှောက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အရေးတကြီးဝယ်
မယ်မယ်ရရလည်း ဘာမှရှိတာ မဟုတ်နိုင်ဘဲ တိုလီမိုလီလေး
လျှောက်ကောက်ထည့်နေပါသည်။ ဈေးဝယ်တဲ့ထဲလည်း စိတ်
စားပုံမရဘဲ ဟိုငေးဒီငေး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ရိုးပုံက စိတ်
လူနှင့်မကပ်။

နာရီဝက်နီးပါး ကြာသွားလျှင်တော့ ...

“မိုးခက်”

“အင်း”

“အပြင်ကိုကြည့်လိုက်”

ခက်ခက်က ဆိုင်ရဲ့မှန်ချပ်တချို့ကို ဖောက်မြင်
ရတဲ့ အပြင်ဘက်မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မိုးဂေါင်ပါလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မိုးဂေါင်က ဖုန်းထုတ်
ပြီး ဆက်နေပါသည်။ ခက်ခက်က သက်ပြင်းတစ်ခုနှင့် ရိုးကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“သူက ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“နင် ကြည့်နေလေ”

ရိုးနှင့် ခက်ခက်က မိုးဂေါင်ကို မြင်ရနိုင်တဲ့ နေရာ
နားမှာပဲ ဆက်ရှိနေပါသည်။ မိုးဂေါင်အဖို့တော့ လှမ်းကြည့်ရင်
ပင် ဆိုင်ထဲကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရဖို့ မလွယ်ပါ။ သုံးလေးမိနစ်မျှ
စောင့်ကြည့်လိုက်ရပြီးလျှင် တိုက်ရဲ့တစ်နေရာက ထွက်ပေါ်လာ
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မိုးဂေါင်ရဲ့ကားရှိရာဆီ ဦးတည်
လျှောက်သွားနေပါသည်။

ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် အေးအိတ်နှစ်ဖက်
ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထိုးနှိုက်လျက် စုလွယ်သိုင်းထားတဲ့ ဘေးအိတ်
လေးနှင့် နုနုစင်စင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းမလေးကို ခက်ခက်က
အံ့အားတသင့် ငေးကြည့်နေတုန်းပင် ကောင်မလေးက မိုးဂေါင်
ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းတံခါးကို သူ့ဟာသူ ဆွဲဖွင့်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး
လျှင် မိုးဂေါင်ကို လှည့်ပြီးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်း
နှစ်ခွန်း ပြောနေကြသေးပြီးတဲ့အခါ မိုးဂေါင်က ကားကိုမောင်း

ကွေ့ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ ခက်ခက်က ရိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ရိုးက သူဝယ်ထားတဲ့ တိုလီမိုလီလေးတွေကို ငွေရှင်းကောင်တာဆီ ငွေသွားရှင်းနေသည်။

ခက်ခက်တို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာလျှင် ခက်ခက်က ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း တွေးနေရာမှ ...

“နင် မကြာ မကြာ တွေ့ဖူးပြီးသားပေါ့”

“အင်း ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတည်းက တွေ့လိုက်တာ၊ သူ့ကားပေါ်ဘေးကပါသွားတာကိုလေ၊ နှစ်ခါ သုံးခါလောက်လည်း တွေ့မိရော ငါလည်း သိချင်တာနဲ့ သူတို့နောက်က နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားကြည့်တာ”

ကားပေါ်နှစ်ယောက်သားထိုင်မိပြီး ရိုးက ကားကို မောင်းမထွက်သေးဘဲနေသည်။

“ဒီကောင်မလေး ဒီမှာနေတယ်လို့ သိလိုက်ရပြီး ငါ ဒီကို တစ်ပတ်သုံးလေးခေါက်လောက်တောင် ရောက်တယ်၊ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဒီလောက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ချက်ချင်းကောက်တွဲနိုင်တာကိုပဲ အံ့သြမိတယ်ဟာ၊ ခံစားရတယ်၊ ခံစားရလို့ မမြင်အောင် နေလိုက်ပါလားဆိုတော့လည်း ခံစားရလေ ထပ်ခါထပ်ခါ ပိုမြင်ချင်လေ ဖြစ်နေတယ် ...

ခုတော့ သူတို့ရဲ့ အပတ်စဉ် ရှုဂျူးလ်တောင် ငါသိနေပါပြီ၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်မှာခေါ် ဘယ်ကိုပို့၊ ဘယ်လိုနေ့တွေ ဘယ်မှာရှိတတ်ကြတယ်ပေါ့။ သူတို့အုပ်စုလိုက်နဲ့ကို ရင်းနှီးနေတာ၊ ရင်းနှီးတဲ့ထဲမှာ ကိုမြတ်ထူးလည်း ပါတယ်”

“ဪ ... အဲဒီအုပ်စုကိုး၊ ကိုရဲကတော့ ပြောဖူးတယ်၊ မြတ်ထူးတို့ မိုးဂေါင်တို့ ကျောင်းသူသာသာ ကလေးသာသာ အုပ်စုလေးတွေနဲ့ လုံးလုံး လုံးလုံး လုပ်နေတယ်တဲ့၊ ငါကတော့ သူ့ကို လုံးဝဝင်မပါနဲ့လို့ မှာထားတာ၊ ကိုမြတ်ထူးကတော့ ငါမေးဖူးတော့ ရိုးရိုးပါလို့ ပြောဖူးတာ”

“ကိုမြတ်ထူးက ရိုးရိုး ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူကတော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ဦးတည်း သီးသန့်ခွဲပြီးလည်းတဲ့တယ်၊ ခုလို ကြိုပို့ပေးတဲ့ တာဝန်ယူမှုတွေလည်း မြင်ရတယ်၊ ငါဘာမှလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိပါဘူး၊ ငါ မြင်ရခံစားရတာ နင့်ကိုပါ ဝေမျှမိတာပါ၊ ခုမှ သူနဲ့ ငါနဲ့ကွဲတာ ခုနှစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ် ခက်ခက်ရယ်၊ ခုနှစ်လဆိုတဲ့ အချိန်က သူ့နားမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆွဲကပ်ထားနိုင်ဖို့ လုံလောက်တယ်တဲ့လား”

ခက်ခက်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“နင် ဘာလို့ လိုက်ကြည့်နေမှာလဲ ရိုး၊ ဘာမှ အကျိုးထူးနိုင်တာ၊ နင့်ကိုယ်နင်ပဲ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရာကျတယ်”

“မသိဘူး၊ ဘာလို့ လိုက်ကြည့်မိမှန်း မသိဘူး”

“နင်ပြောတော့ နင်လည်း နာကြည်းတယ်ဆို”

“နာကြည်းတာက သတိသတိ။ ဆယ့်ငါးနှစ်ပေါင်းလာတဲ့ ယောက်ျားပဲ ခက်ခက်ရယ်၊ သူ့ ငါ့ကိုချစ်တာကိုလည်း ငါသိနေတယ်၊ အိမ်ထောင်သက် ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းလည်း ငါ့အပေါ် ဘာစိတ်ဒုက္ခ လူဒုက္ခ ပေးခဲ့တာ မရှိဘူး၊ ခုမှတစ်ကြိမ်ဆို ဆိုသလောက်၊ ဒီတော့ အတိတ်ကို သတိရ လိုက်ရင် ကောင်းတာတွေပဲ ပေါ်ပေါ်လာတယ်၊ ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာခဲ့တာတွေပဲ လွမ်းစရာဖြစ်လာတယ်၊ နာစရာက ခွဲလိုက်ရတဲ့တစ်ကြိမ်မှာပဲ ရှိတာ”

“နင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ ခက်ခက်”

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့၊ သိချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ ပြောချင်တာ တစ်ခုခုရှိလား”

“ငါက ဘာဖြစ်ချင်လို့ ပြောချင်လို့ ရမှာလဲ ခက်ခက်ရယ်၊ ငါနဲ့ ကိုနဲ့က ဘာမှမဆိုင်တော့တာပဲဟာ၊ တရားဝင်ရှင် ရှင်းကင်းကင်း ခွဲစွာထားတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုပေါ့လေ၊ အင်း ... ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ခက်ခက်က ကားပြတင်းပြင်ပကို တစ်ချက်ငေးနေ

လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီကောင်မလေးကို ငါ သိတယ် ရိုး”

“ဟင်”

“သူ့အမေနဲ့ ငါ ခင်တယ်”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“သူ့အမေက ဒီဇိုင်းနာ ခင်မိုးထွဋ်လေ၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ သမီး ဒီအရွယ်ရှိပေမယ့် ငါတို့ထက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် ငယ်ဦးမှာ၊ ငါ့ညီမသက်သက်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်း၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး First Year တက်နေတုန်းပဲ ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးသွားလို့ သမီးက ဒီအရွယ် ဖြစ်နေတာ”

“နင်တို့နဲ့ ဆက်ခင်နေတုန်းလား၊ အဆက်အသွယ်ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ငါကသာ သူ့ဆီ သိပ်မအပ်ဖြစ်ပေမယ့် သက်သက်တို့ နွယ်နွယ်တို့ တစ်တွေက သူ့ဆီမှာပဲ အပ်ကြ ချုပ်ကြတာ၊ ငါ့ယောက်ျားမအငယ်ဆိုရင် နိုင်ငံခြားကနေ တစ်ခါအပ်ရင် ဆယ်ထည် ဆယ့်ငါးထည် ပီတိစတွေ ပို့ပြီး လှမ်းချုပ်ခိုင်းတာ၊ သက်သက်တို့ပဲ သွားအပ်ပေး၊

ပြန်ပို့ပေးပေါ့။ အမြဲအဝင်အထွက်ရှိတယ်။ ငါလည်း သုံးလလောက်နေရင်တော့ တစ်ခါလောက် ကြိုပြီးရောက်နေတာပဲ။ နင့်ကိုတောင်မှ ပြောဖူးပါတယ်။ သက်သက်တို့အပ်တဲ့ဆိုင်ကောင်းတယ်လို့၊ နင်က နင်စက်ချုပ်သမားနဲ့ နင် အဆင်ပြေနေတော့ စိတ်မဝင်စားတာလေ။ ဒီကောင်မလေးနာမည်က လှိုင်း ဆိုလားပဲ။ အဖေမရှိဘူး။ သူ့အမေကြည့်ရတာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်နဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျထားတော့ သူ့သမီးသူလည်း သိပ်မဆုံးမတတ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ် ...

သူ့သမီးလေး ကြည့်ရတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ။ အမေက အလုပ်ကလည်း ရှုပ်တယ်လေ၊ ခုလို အသက်လေး ဆယ်နဲ့ တွဲနေတာရော သိရဲ့လားမသိဘူး။ သူတို့ပုံစံတွေက တလွတ်တလပ်နဲ့ အရမ်းကြီး စည်းကမ်းမတင်းကျပ်ဘူးဆိုပေမယ့် မျိုးရိုးကောင်းကောင်းပါ။ စိတ်သဘောထားတွေလည်း ကောင်းကြတယ်။ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေမျိုးထဲမှာ ပါတယ်။ သက်သက်နဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ”

ရိုးက ပါးစပ်လေးဟပြီး နားထောင်နေရှာသည်။
ဪ ... သူ့အမေကတောင်မှ ကိုယ့်ထက်ငယ်သေးတဲ့ အရွယ်။ မိုးဂေါင်ရယ် ... နင်ကလည်း စွဲလှချည်ရဲ့ပါလား။ ဒါပေါ့လေ။

ရင်သွေးရဖို့ ရူးသွပ်တဲ့ သူလိုလူက ရွယ်တူကိုယ်ရင်တချွကြီးတွေကိုတော့ ဘယ်စိတ်ကူးထဲ ထည့်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုရင် အစိတ်နဲ့ သုံးဆယ်ကြားလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လောက်သာ တွက်ထားမိတာ။ ဒီလောက်ငယ်ငယ်လို့တော့ ထင်မထားဘူးပေါ့။

“အဲဒါကြောင့် နင့်မှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိလားလို့”

ရိုးက ခေါင်းလေးယမ်းရင်း မျက်ရည်လည်ကာ ...
“ဘာဆန္ဒမှ မရှိပါဘူး ခက်ခက်၊ ဘာဆန္ဒရှိလို့ ရမှာလဲ။ ငါနဲ့ သူနဲ့က တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးသား။ ဘာဆန္ဒမှလဲ ရှိခွင့် မရှိဘူး။ ငါ သူတို့ကို မြင်မြင်နေရတာကို ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်တာနဲ့ နင့်ကို ခေါ်လာပြမိတာပါ ခက်ခက်ရာ ...

သူ ဘာလုပ်လုပ် ငါ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိတော့ပဲ”
ရိုးက ကားကို စက်နိုး၍ ချက်ချင်း မောင်းထွက်လာ

ခဲ့သည်။

“က ...”

မိုးဂေါင်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“ပြော ... ဘာတွေပြဿနာရှိလဲ ပြော”

လှိုင်းက မိုးဂေါင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုး

ရင်း ...

“ဦးက ရောက်တာဖြစ်ခဲ့မှ၊ နာရီကကြည့်နေပြီ၊ ဦး အချိန်
မရရင် မီးကိုထားခဲ့ပြီး သွားပါတော့”

မိုးဂေါင်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“နာရီကြည့်တာကတော့ ဒီလိုပဲ အကျင့်ပါလို့ပါ မကြာမကြာ
လက်ကနာရီကိုကြည့်မိတဲ့အကျင့်ကိုပါနေတာပါ။ ညည်း
ဘာတွေ စိတ်နဲ့လူနဲ့အံ့မဝင်ဘူးလဲ၊ ခုတလော တစ်မျိုးကို
ဖြစ်နေတာ မရွှင်မပျနဲ့ ဘာဖြစ်နေလဲ လှိုင်း”

မိုးဂေါင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့အနား တကပ်ကပ်
တတွဲတွဲဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ လှိုင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီး
ကလေးတော့ ရစ်ပတ်မိသလိုရှိစပြုလေသည်။ နို့မို့လည်း သူ့ဘဝသူ့
ကမ္ဘာကြီးက ခြောက်သွေ့ပြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းလွန်းလို့ သေချာချည်ရဲ့။

မိုးကို အခါများစွာသတိရပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ချင်သလို လုပ်ခဲ့ပြီး
အောက်မှာ ထပ်မံ ဝေဒနာမပေးလိုတော့ပါ။

ကွာရှင်းတော့ထားပြီး စကားပြောချင်လည်း ဖုန်း
ဆက်လိုက်တာပဲဆိုတာမျိုး သူ့ အနှောင့်အယှက် မပြုလိုတော့။
ဒီတော့ သူ့အနားမှာ လှိုင်းတစ်ယောက်ရှိနေတာဟာ တိတိတာတာ
နှင့် တော်တော်တော့ အငြိုးပြေပါသည်။ ရိုးသားဖြူစင်ပွင့်လင်းတဲ့
သူငယ်မလေးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားနိုင်၍ အထိုက်အလျောက်
အမှတ်ပေးနေရာပေး ဆက်ဆံမိတတ်ပါသည်။

သူလေးအတွက် တကူးတက ကရိုက်ထစ်ပေးတာ
မျိုး။ တောင်းဆိုတဲ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးတာမျိုး။ ပူဆာတာကို ဝယ်ပေး
တာမျိုး။ ကိုယ့်အတွက် အပန်းမကြီး မဖိစီးလှတဲ့ လိုက်လျောခြင်း
မျိုးနှင့် အလိုလိုက်ထားဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မီး စိတ်ညစ်နေတယ်”

“သုံးရက်ရှိပြီမို့လား”

“ဦး ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဒီလိုပဲသိတာပေါ့၊ ညည်း မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက မြင်ရင်
သိနိုင်တာပဲ”

“ဦးက မီး မျက်နှာကို အမြဲအရိပ်တကြည့်ကြည့် နေတာမို့
လို့လား”

“အဲသလောက်မဟုတ်ပေမယ့် ညည်း ပျော်နေတယ် စိတ်
ညစ်နေတယ်လောက်တော့ သိပါတယ်၊ ညည်းနဲ့ကလည်း
နေ့တိုင်းလို တွေ့နေရတာပဲဟာ”

လှိုင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စဉ်း
နေမိသည်။ သုံးရက်ရှိပြီ။ ဟုတ်တယ် သုံးရက်ရှိပြီ။ သုံးရက်
သုံးရက် သုံးရက်။ လှိုင်းရဲ့နားထဲမှာ လှိုင်းပုတ်သံကြီးတွေနှင့်အတူ
သုံးရက်ဆိုတဲ့အသံကို ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ကြားနေရပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးရက်က ညည်းနဲ့ နေ့လယ်ဘက်တွေ
တယ်လေ၊ ညည်း မြူးထူးလန်းဆန်းနေသားပဲ။ အဲဒီည
ညည်းတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စု စတိတ်ရှိုးကြည့်ကြမယ်ဆို
ဦးကိုတောင် ခေါ်နေသေးတာပဲ၊ စတိတ်ရှိုးကြည့်မှာမို့
စားပြင်ဆင်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ရတနာတို့ရော အားလုံး
နာရီမှာ ညည်းတို့ပြန်သွားကြတာလေ၊ အဲဒီအထိ ညည်း
ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာ မရှိသေးဘူးမို့လား လှိုင်း”

မှတ်မှတ်မိမိ ပြောနေတဲ့ မိုးဂေါင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်

လှိုင်းရဲ့မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်ပူတွေ စိမ့်အိုင်လာသည်။

“ဟိတ် ... လှိုင်း၊ ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာ
ဟာ”

စသိကတည်းက ခုထိ ခြောက်လကျော်အတွင်း
ဒီကောင်မလေးမှာ ရှိလိမ့်မယ်တောင် မထင်ခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေ
မျက်လုံးထဲပြည့်လျှံလာတာမြင်ရ၍ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားမိပါ
သည်။ စိတ်ပျော့အသည်းနုလှတဲ့သူ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဘဝမှာ
မိန်းမတွေရဲ့ မျက်ရည်ဆိုတာတွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ဖူးလှတယ်
မဟုတ်။ သိပ်အတွေ့အကြုံမရှိပါ။

ရည်းစားသက်တမ်း အိမ်ထောင်သက်တမ်းများစွာ
အတွင်း ရိုး ငိုကြွေးမျက်ရည်ကျတာကိုပင် လက်ချိုးရဦး မြင်
ဖူးကြိမ်ပေါင်း ငါးကြိမ် ခြောက်ကြိမ်ထက် ပိုမည်မထင်။ ရိုးက
ငိုခဲ့လှသည်။ ငိုခဲ့ဆို သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ စိတ်ညစ်စရာပြဿနာ
မှမရှိဘဲ။ ဒီငါးကြိမ် ခြောက်ကြိမ်ထဲမှာတောင် သူ အိမ်ပေါ်ကဆင်း
လာတဲ့နေ့ကတစ်ကြိမ်၊ လက်မှတ်ထိုးကွာရှင်းမည့်နေ့ကတစ်ကြိမ်
ဒီနှစ်ကြိမ်ပါဝင်သေးသည်။

“လှိုင်း ... ဟိတ် ... ချာတိတ်မ ညည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊
ညည်းအမေဆူလို့လား၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့လား၊
ဟိုကောင်လေး နေလင်းနဲ့ မကြည်လို့လား”

ဒီလောက်ရင့်ကြာလာတဲ့ ခင်မင်ချိန်ကာလအတွင်း
မှာ မိုးဂေါင်ဟာ နေလင်းနဲ့ လှိုင်းအကြောင်းလည်း လှိုင်းပြော
သလောက်တော့ သိထားပြီးပါသည်။ နေလင်းက လှိုင်းအပေါ်

အလူးအလဲ အသည်းအသန်ကြောင့်အကြောင်း။ နေလင်း အမေက
ဂုဏ်မောက်ရင့်ကျောလှတဲ့အတွက် လှိုင်းက နေလင်းကို လုံးဝ
စိတ်မကူးဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်း။ နေလင်းက အမေကို မလွန်ဆန်ရဲ
တဲ့အကြောင်း၊ ဒီအချက်ကို အထိမကြီးတဲ့အကြောင်း စသဖြင့်
တွေ့ ...။

လှိုင်းက မပြောပေမယ့် ဒီကောင်မလေး သံယောဇဉ်
လေးတော့ အနည်းအကျဉ်းရှိပုံရပါတယ်လို့ မိုးဂေါင်က သူ့ဟာသူ
ယူဆထားမိပါသေးသည်။

“ဪ ... မငိုနဲ့လေ၊ ဒီကောင်မလေး ခက်တော့တာပဲ”

မိုးဂေါင်က မည်သို့မည်ပုံချောမောရမယ်မသိ မျက်
ရည်ပဲ လှမ်းသုတ်ရမလား၊ လက်ကြီးတစ်ဝဲနှင့် လုပ်သင့်ရဲ့လား
လည်း သေသေချာချာမဆုံးဖြတ်တတ်ဘဲ လှိုင်းဘက်လှည့်ထိုင်
ကာ ခေါင်းကြီးရှေ့တိုး လက်ကြီးငွေ့ယမ်းရင်း ချောမောစကား
ဆိုနေတုန်းပဲ ဝမ်းပန်းတနည်းရှိလှပုံပေါ်တဲ့ လှိုင်းကလည်း တအီးအီး
ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်တိုးပြီး အနီတွယ်ရှာရင်းက
ရည်ရွယ်မျှော်လင့်ခြင်းမရှိဘဲ လှိုင်းရဲ့ဦးခေါင်းဟာ မိုးဂေါင်ရဲ့
ရင်ခွင်ကျယ်ကို တိုးကပ်ဖိမိမိပါလေသည်။

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... တိတ်တိတ် မငိုနဲ့၊ ဦး ဘာလုပ်ပေး
ရမလဲပြော၊ အကူအညီလိုတာပြော”

အကူအညီလိုတာပြောတဲ့။ လှိုင်းသည် နေလင်းကို
နာကြည်းနေတာရော၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ပြဿနာကို ရင်နာနေတာရော
အားလုံးရောပေါင်းကာ ဖြေမဆည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရင်းကပင်
မိုးဂေါင်ကို ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲ ဆိုတာကိုလည်း ပူထူ
အောင် စဉ်းစားနေပါသေးသည်။

“ဦးကို ပြောပြပါလို့ဆို လှိုင်းရယ်၊ စွတ်ငိုနေတော့တာပဲ၊
ငိုတာကြီးကို မကြိုက်ပါဘူးကွာ၊ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာ
ဝမ်းနည်းစရာရှိလဲ၊ ပြဿနာတိုင်းမှာ ဖြေရှင်းစရာနည်းလမ်း
ရှိတာချည်းပဲ လှိုင်းရဲ့”

“မရှိဘူး”

“ဪ ... ရှိပါတယ်ဆို”

“ပြဿနာတိုင်းမှာ မရှိပါဘူး”

“ဪ ... ပြောပဲပြောကြည့်စမ်းပါဦး၊ ညည်း မဖြေရှင်း
တတ်လည်း ဦး ဖြေရှင်းပေးတတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်
ဖြစ် ကူညီဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲသာပြော”

သူ့ရင်ခွင်ကို ကန့်ကလျာလည်းမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းကြီး
စိုက်ပြီး ငယ်ထိပ်နှင့် ဦးတိုက်ကာ တအီးအီးငိုကြွေးနေတဲ့ လှိုင်း
ရဲ့ပုံရုံးကလေးကို အလိုအလျောက်ပင် မိုးဂေါင် ဆုပ်ကိုင်မိသွား

ခဲ့ပါသည်။ နို့မို့ရင်လည်း ဟောဒီလက်ကြီးနှစ်ဖက် ဘယ်နားသွားထားရပါ့မလဲ။ အတင်းတိုးကပ်နေပုံကြောင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားဖို့မှအဆင်မပြေရင်တော့ ပခုံးလေးကိုသာ အလိုက်သင့် ကိုင်ထားရတော့မှာ။ တကူးတက တမင်တကာ အသားယူမှုမပါ တာတော့ မိုးဂေါင် ကျိန်ဆိုနိုင်သည်။

သို့ပေမဲ့ ဒီပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက ရန်ပု နဲ့သင်းသင်း ဆံစလေးတွေကလည်း ကိုယ့်နာခေါင်းအောက်တည့်တည့်မှာ ရောက်နေတဲ့အခါ သင်းတပျံ့ပျံ့လေး ရင်ကို သာယာ လှိုက်မောစေတဲ့ ဆံပင်စလေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးမိခြင်းဆီသို့ တစ်ဆင့်တိုးရသည်။ ကျောပြင်လေးကိုပါ ချောမောနှစ်သိမ့်ခြင်း နှင့် တဘုတ်ဘုတ် ပုတ်ပေးမိပြန်တဲ့အခါ သူ့ရင်မှာ တစ်မျိုးသော တုန်ယင်လှုပ်ခါမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတော့သည်။

“ကဲ ... ပြော ... ပြော ... ပြော”

“ဦး”

“အင်း”

“ဦး”

“အင်း ... ပြောပါဆို”

“မီး ... မီး အိမ်မပြန်ချင်ဘူး”

“ဟင် ...”

မိုးဂေါင်က အလန်တကြား ဖြစ်သွားရကာ လှိုင်းမျက်နှာကို ဆွဲမောလိုက်မိရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လှိုင်းရဲ့”

“မေမေက လှိုင်းကို ယောက်ျားပေးစားလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ပေးစားမှာလဲ”

“ဦး မသိပါဘူး၊ ပေးစားလိမ့်မယ်၊ အီး ဟီး ... မီး မယူချင်ဘူး”

“နေပါဦး ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူနဲ့ပေးစားမှာလဲ၊

လှိုင်းက ငယ်သေးတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် ယောက်ျား

မရနိုင်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မေမေက ပေးစား

စရာအကြောင်းရှိလဲ၊ လှိုင်းကို နေလင်းလို သိပ်ချမ်းသာတဲ့

ကောင်လေးမျိုးက အသည်းအသန်ကြိုက်နေတာလည်း ရှိ

သားပဲ၊ ဘာအတွက် ဘယ်သူနဲ့ ပေးစားမယ်လုပ်တာတဲ့လဲ”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ အဲဒီ နေလင်းတို့ကြောင့်ပဲ၊ နေလင်း

အမေက လှိုင်းနဲ့သဘောမတူနိုင်ပါဘူးလို့ မေမေ့ကိုလှမ်း

ပြောလို့ မေမေက ဒေါ်ပွပြီး သူကလည်း နေလင်းနဲ့ မပေး

စားပါဘူးဆိုပြီးတော့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကောက်ပေး

စားတော့မယ်လုပ်တာ”

“ဟင် ... လှိုင်းအမေကလည်း နေလင်းနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ မပေးစားဘူးဆို ပြီးရောပေါ့၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားရအောင် ပေးစားစရာလူကလည်း ကောက်ကာင်က ရက်ပိုင်းအတွင်းရှာလို့ရသလား”

“ဦးကလည်း သမီးရှင်အမေပဲဟာ၊ သူ့ဟာသူ ကြည့်ထားရှာထား၊ နားစွင့်ထားတာမဟုတ်ဘူးပါ၊ အစောကြီးကတည်းကရှိတာ၊ အခု အဲဒီလူနဲ့ ပေးစားပစ်လိုက်တော့မယ်လို့တာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မေမေမိတ်ဆွေရဲ့သားပဲပေါ့၊ ဦး မသိပါဘူး”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အမြန်နဲ့ပဲ”

မိုးဂေါင်က နဖူးစပ်ကို လက်ချောင်းလေးများနှင့်

ကုတ်ရင်း ...

“လှိုင်း မကြိုက်ဘူး၊ မယူချင်ဘူးလို့ ပြောပေါ့”

“မရဘူး ပြောပြီးပြီ”

“အဲဒါ ဦး ဘာကူညီရမလဲ၊ လှိုင်း မေမေကို လိုက်တောင်ပန်ပေးရမလား”

“တွေ့လား ဦးက အာလူးပဲရှိတာ၊ ဘာမှလဲ ကူညီနိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဦးနဲ့ မေမေနဲ့က ခုထိတောင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဦးရဲ့ပြောစကားကို ဘာအတွက် မေမေက နားထောင်ပြီး လက်ခံလိုက်မှာတဲ့လဲ၊ ဦး တောင်းပန်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲလို့ မေမေက ပြောမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဦး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ... လှိုင်း၊ ကဲ ... ”

“ဦး တကယ်ကူညီချင်ရင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးလို့ရတယ်”

“ဘာလဲပြော၊ လုပ်ပေးမယ်”

ထိုအချိန်မှာ မိုးဂေါင်သည် သူ့ရင်ထဲ ဖိုလိုက်လှုပ်ရှားနေတဲ့ တွန်းအားနှင့် လှိုင်း အကူအညီတောင်းတာကို ဖြစ်အောင်ကူညီပေးလိုက်ချင်တဲ့စေတနာ ပြင်းထန်နေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆန်းကြယ်တဲ့ (ဘာမှန်းမသိသော) အရာတစ်ခုကလည်း သူ့ကို ဖြားယောင်းလျှက်ရှိလေသည်။

“မီး အိမ်မပြန်ချင်ဘူး ဦး”

“.....”

မိုးဂေါင်က မျက်လွှာချထားတဲ့ လှိုင်းကို ခေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဦးအိမ်မှာ ခဏနေလိုရမလား ဟင်”

“.....”

“နောက်ပြီးရင်တော့ မီး တခြားနေရာရှာပါ့မယ်”

“လှိုင်း”

မိုးဂေါင်က သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရင်း ...

“ဦးအတွက် ဘာမှ အပန်းကြီးစရာ ထည့်တွက်စရာမလိုဘူးဆိုတာ ညည်းလည်း သိမှာပဲ၊ ညည်းအတွက် ညည်းစဉ်းစားရမှာလေ၊ ညည်းအတွက် မကောင်းတာ၊ ညည်းနစ်နာမှာ၊ ညည်း အထင်လွှဲခံရမှာလေ”

“အဲဒါတွေအတွက် ကိစ္စမရှိဘူး၊ မီး ရရမစိုက်ဘူး”

ကားထဲမှာ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

မိုးဂေါင်က ရှေ့ကို တည့်တည့်လှည့်၍ စတီယာရင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တင်ကာ ရှေ့တူရူကို စိုက်ကြည့်ငြိမ်သက်နေသည်။ ရှေ့နားက ဘာကိုမှမမြင်။ သူ့ မြင်နေတာ ဟိုးအဝေးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းစွန်းတစ်နေရာ။ အဲဒီမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံး၌ ‘ရိုး’ရဲ့မျက်နှာကို သူ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရိုးရဲ့နံဘေးမှာ ... လှိုင်း။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ကိစ္စဟာ လွယ်ကူတာမဟုတ်ပါ။ ရိုးကို အလောတကြီး ကွာရှင်းခဲ့တာကိုက သူ့ အမြန်ဆုံး နောက်အိမ်ထောင်သစ်တစ်ခု ထူထောင်နိုင်

ဖို့ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့အလုပ်ခွင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမတွေ ရှားပါးတာလည်းမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ များပြားလှတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိုမိန်းမတွေထဲမှာ သူ လက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မပြောနှင့် စိတ်တူသဘောတူ ရင်းနှီးခင်မင်ဖို့လူဆိုတာပင် တကယ်တော့ ရှားပါးလှပါသည်။

ခုဆိုရင် ခြောက်လကျော်လို့ ခုနစ်လထဲရောက်လာပြီ။

ဒီအတိုင်းကတော့ တစ်နှစ်ပြည့်သွားလည်းပဲ သူ လက်ထပ်ချင်မယ့်မိန်းမတစ်ယောက် သေသေချာချာ ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ လွယ်ကူတာမဟုတ်။ သူ့အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စက ခက်ခဲနေခဲ့တာလဲ။ သူ့ကိုယ်၌က လူသွက်တစ်ယောက် မဟုတ်တာလည်း ပါတာပေါ့။

မိုးဂေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် နံဘေးက လှိုင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယောင်ချာချာနှင့် ကားစက်ကိုအသာနှိုးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တက်မှာ လူကြီးမိဘလည်းမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ တခြားခေါ်လာ စရာဆွေမျိုးသားရင်းဆိုတာလည်း တကယ်ကို မရှိတဲ့တူတူ ဒီအတိုင်းပဲ လာလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဓလေ့ထုံး တမ်းစဉ်လာတွေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး၊ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်”

ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်သည် သူ့ရှေ့ဆိုဟရှည်တွင် သမီး ဖြစ်သူ လှိုင်းနှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်နေတဲ့ မိုးဂေါင်ဆိုတဲ့လူကို အံ့အား တသန် မျက်လုံးအပိုင်းသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိ ပါသည်။

လှိုင်းကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်နှင့် မေးချင်တာတွေရှိ ပေမယ့် လှိုင်းကလည်း ခေါင်းကြီးကိုငုံချထား၍ ဘယ်လိုမှ အရိပ်အခြည်ပြု၍ မမေးမြန်းသာ။ ဦးမိုးဂေါင် ဆိုတာကိုတော့ သမီးပြောတဲ့စကားထဲမှာ ကြားဖူးပါသည်။

သမီး အပြောအရ ဖက်ရှင်ရိုးပွဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သိကျွမ်းသွားပြီး ဆက်လက်ခင်မင်နေတဲ့ သူတို့ ညည်းဆဲစရာ ဦးလေးကြီးနှစ်ယောက်တဲ့။

ဦးမိုးဂေါင် ဦးမြတ်ထူးတဲ့။ သမီးနှင့် ဦးမိုးဂေါင်က နည်းနည်းပိုရင်းနှီးတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိပါသည်။ လှိုင်းဆီ ဖုန်းလာတာ ဖုန်းပြောနေတာ သုံးလေးခါကြားဖူးပါသည်။ တစေ့ တစောင်းကြားရတဲ့ ပြောဆိုနေတဲ့စကားတွေကတော့ ရိုးရိုးသားသား တွေပင်။

“ဟဲ့ ... လှိုင်း၊ ဒီအရွယ်ကြီးတွေဆိုတာ သူတို့အိမ်ထောင် တွေနဲ့သူတို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ညည်းတို့တွေနဲ့ အရောဝင်တယ် ဆိုတော့ ဒီဟာကြီးတွေက လူကောင်းရောဟုတ်ရဲ့လား၊ အခွင့်အရေးသမားကြီးတွေလား၊ တော်ကြာ ကိုယ်က ဘာမှလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ အိပ်ထောင်သည်ကြီးတွေနဲ့ တွဲနေတယ် လို့ အထင်ခံနေဦးမယ်”

“ဘော်ဒါတွေပါ မေမေရာ၊ အိမ်ထောင်လည်းမရှိဘူး၊
ဦးမြတ်ထူးက လူပျိုကြီး၊ ဦးမိုးဂေါင်က အိမ်ထောင်နဲ့ကွဲ
သွားပြီ၊ ကလေးလည်းမရှိဘူးဆိုတော့ လူပျိုကြီးလိပ်ပေါ့၊
မေမေ ဘာမှစိတ်မပူနေနဲ့၊ သမီးက အကွက်ချောင်းနေတာ
ဦးမိုးဂေါင်ကို လစ်ရင်လစ်သလို မေမေနဲ့ အောင်သွယ်လုပ်
မလို့”

“ဘာ ... ဟဲ့ လှိုင်း၊ နင် ကလေးကလားလုပ်မနေနဲ့၊ စကား
နောက်တရားပါ၊ နောက်တစ်ခွန်းထပ်မပြောနဲ့၊ သူများ
ကြားရင် အဟုတ်ထင်ဦးမယ်”

“မေမေကလည်း ဦးက အရမ်းစိတ်ကောင်းရှိပြီး တည်ကြည်
တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မီးက မေမေ နောက်အိမ်ထောင်များ
ပြုမယ်ကြရင် ...”

“မကြံဘူး၊ မအေကို အပေါ်စားဖြစ်အောင် လျှောက်ပြော
မနေနဲ့၊ ခွေးမလေး၊ သူများအထင်သေးစရာဖြစ်မယ်၊ နင်တို့
ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်တယ်ဆိုပြီးရော၊ ဘာဇာတ်လမ်းမှ
မထွင်နဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက် ဒီလိုတော့ ပြောဆိုဖူးခဲ့သည့်
မေမေနဲ့ အောင်သွယ်မလို့တဲ့လေ။ ခုတော့ ...။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က လူကြီးပါ၊ ကျွန်တော်က
ပိုတာဝန်ရှိပါတယ်၊ ပိုလည်း အပြစ်ရှိပါတယ်၊ အမှန်တော့
လှိုင်းရဲ့မိခင်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ခွင့်တောင်းပြီးမှ
ရှေ့တိုးသင့်တာပါ၊ အဖြစ်အပျက်က မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလို
အလောသုံးဆယ်ကြီး”

မိုးဂေါင်သည် ဒါမျိုးတွေလည်း သိပ်ပြောတတ်သူ
မဟုတ်ရာ ဘာတွေ ပြောလိုပြောရကောင်းမှန်းလဲ နားမလည်။
သင့်တင့်လျှောက်ပတ်မယ်ထင်တဲ့ စကားတွေ ရှာကြပြောရင်း
ချွေးပါပြန်လာသည်။

“ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် ... လှိုင်းရဲ့မိခင်အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်
အတော်စိတ်ရှုပ်နေပါသည်။ ဒီလူကို မျက်နှာမြင်ဖူးလိုက်တော့
ဒီလူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကလေးကချေ လူပေါ့သွမ်းမဟုတ်ဘူးဆို
တာ သေချာဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကြည့်ပါဦး။ ဒါကြီးကို
သူက သမက်တော်ရတော့မှာပေါ့။

မိလှိုင်း။ မိလှိုင်း။ နားရင်းတော့အုပ်ပစ်ချင်သေးသည်။
မအေကို တိုင်ပင်ပါဦးလား။ မတိုင်မပင် သူလုပ်ချင်သလို လုပ်
နေတာပဲ။ နှစ်ရက်တိတိ လှိုင်းပျောက်သွားတာကိုလည်း လှိုင်း
သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သိသွားပြီးပြီ။ သိဆို ဒီကလေးတွေကိုပဲ
အကြောင်းကြား အကူအညီတောင်းရတော့တာပဲလေ။

နေလင်းနဲ့ လိုက်သွားပြီလားထင်မိတာ။ ဒါကြောင့် အောင်ကိုကိုတို့ နှိုင်းသိဟတို့ကို နေလင်းထံလွှတ်ရသည်။ ဟိုမှာ သူ့အိမ်မှာသူ နေလင်းက ငုတ်တုတ်ကြီး ရှိနေပါတယ်ဆိုတော့မှ 'ဟိုက်'ခနဲ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ကာ ဘယ်ကိုလိုက်ရတော့မယ် မသိတော့တာ။

“ငါ့သားကို ငါ့မျက်စိရှေ့အောက်မှာ တုတ်တုတ်မလုပ်ဘဲ ထားထားတယ်လို့ပြောလိုက်၊ တစ်စက္ကန့်တောင် မျက်ခြည် မပြတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့မှလဲ နိုးမပြေးဘူး၊ အစီအစဉ်ကိုမရှိ ဘူးပြောလိုက်၊ ဆယ်ရက်အတွင်း ဩစတေးလျကို ထွက် ပြီဆိုတာပါပြောလိုက်၊ ဇာတ်လမ်းတွေထွင်ပြီး Thickတွေ သုံးဖို့လည်းကြိုးစားမနေနဲ့လို့၊ တိုင်ချင်ရာတိုင် လုပ်ချင်တာ လုပ် ငါ ရအောင်ဖြေရှင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်”

နေလင်းအမေရဲ့ မောက်မာရင်သီးရိုင်းပျသော စကား တို့ကိုသာ ကလေးတွေ သယ်ဆောင်လာနိုင်သည်။ ဒီမှာတော့ မအေလုပ်သူက ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မလဲ၊ ဖြေရှင်းမလဲ တူပူတုန်းရှိသေးသည်။ လှိုင်းက တစ်ခါ ထပ်ပျောက်သွားကာ စုံစမ်းစရာ လမ်းစပျောက်နေတော့ ရေထဲပဲချန်ချပြီလား ရဲ့ပဲတိုင် ရမလား ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေခဲ့တာ။

တော်သေးတာပေါ့။ တစ်နေ့ကတရက်။ မနေ့ကတစ် ကံ ပြန်မလာတဲ့အတွက် ဒီနေ့မှာတော့ ရဲစခန်းကို ဘယ်နည်းနှင့် နှစ်ဖြစ် လူပျောက်တိုင်ကြားတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ စည်လုံးပင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ငိုကြွေးခဲ့ရတာ။ ဒေါသထက် တိပုပန်မှုက အများကြီး ပိုနေတဲ့အချိန်။

ဒီမနက်စောစောမှာ ကြိုတင်ဖုန်းဆက် အကြောင်း ဤးမှုတောင်မှမရှိဘဲ လှိုင်းနှင့် ဦးမိုးဂေါင်တို့ အိမ်တံခါးဘဲလ် နီးကာ ရောက်လာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ခင်မိုးထွင်ရဲ့ဆန္ဒကိုပြောပါဦး”

“ဪ ... အင်း”

ဒေါ်ခင်မိုးထွင်က လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း... “ဟို ... ကျွန်မအနေနဲ့က သိလည်းမသိ ထင်လည်းမထင် မျှော်လည်းမမျှော်လင့်တာတွေ ခုမှ သိရ ကြားရ မြင်ရနဲ့ Shockဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒီနေ့မှာပဲ ကျွန်မ ရဲတိုင်တော့မလို့ တောင် စီစဉ်ထားတာ၊ ရုတ်တရက် ဒါတွေ နားထောင်ရတဲ့ အချိန်မှာ ပြန်ပြောစရာစကားမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်” “ကျွန်တော် လှိုင်းကို ဒီနေ့ပဲ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဧည့်ခံပွဲတို့ဘာတို့ကိုလည်း ဒေါ်ခင်မိုးထွင် တို့ ဆန္ဒရှိသလို အားလုံးလုပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

“ဒီလိုပါ ကျွန်မအနေနဲ့ ဦးမိုးဂေါင်ကို ခုမှပဲ မြင်ဖူးပြီး သမီးရဲ့ အင်း ... သမီးရဲ့ ... ဟို ... သတို့သားလောင်းဆိုပြီး ခုတစ်ထိုင်တည်းသိရတာအပေါ် ဘယ်လိုမှ နားလည်မရသေးလို့ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ တစ်ခုလောက် ... တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ”

“တောင်းဆိုတယ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပြောပါ ဆန္ဒရှိတာကို ပြောပါ”

“ကျွန်မ လှိုင်းနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခဏစကားပြောချင်ပါတယ် သူ့ကို သေသေချာချာ ကျွန်မ မေးကြည့်ရပါဦးမယ်”

မိုးဂေါင်က လှိုင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သူ့အမေနဲ့ သူ့သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းပြောဆိုချင်တာတွေ ရှိမှာပေါ့။ ခုမှ မြင်ဖူးတဲ့ အစိမ်းသက်သက် မိုးဂေါင်ရဲ့ရှေ့မှာ မေးမထွက်နိုင်တာတွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲပေါ့။

ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် မျက်နှာက တကယ်ပဲ လုံးဝနားမလည်လိုက်မမိနိုင်တဲ့ အရိပ်အရောင်တွေနှင့် ဇေဝေါကို ရှုပ်ထွေးနေတာ။

“လှိုင်း ... အမေကို ပြောပြလိုက်လေ လှိုင်း ... သား”

ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်သည် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတံခါးကို လော့ခ်ချလိုက်ကာ လှိုင်းကို ပန်းမှန်း၍ ခုတင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ချမိအောင် ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း၊ နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ လှိုင်းရဲ့၊ ငါ သေချင်တယ်၊ နင် ငါ့ကို တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက် သုံးရှက် ဘယ်အထိ အရှက်ခွဲဒုက္ခပေးနေမှာလဲ”

“မေမေ ဦးနဲ့ မီးနဲ့ အတည် ... အတည်လက်ထပ်မှာပါ”

“အဲဒါက ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မတိုင်ပင်လဲ”

“မေမေ့ကို ပြန်တိုင်ပင်ချိန်လည်း မရတော့ဘူး၊ အဲဒီနေ့က ဦးနဲ့တွေ့ရင်း မီးခေါင်းထဲပေါ်လာတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်လိုက်တော့တယ်၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ မီးလုပ်ရပ်က ပေါက် လွတ်ပဲစားဖြစ်မသွားပါဘူး၊ မေမေ စိတ်ချပါ၊ တင့်တင့်တယ်တယ်လေးပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ”

“ညည်းပြောတော့ ဒီလူနဲ့က ဘော်ဒါကြီးတွေပဲဆို၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သူကကော ရုတ်တရက် လက်ထပ်ယူမယ်ဖြစ်သွားတာလဲ”

“မီးစိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် တစ်ထိုင်တည်းပဲ နေလင်းမဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်အတွက်လည်းအားကိုးအားထားယောက်ျားကောင်း

ဖြစ်မယ့်သူတစ်ယောက်နဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်လာတော့ အဲလိုလူစားမျိုးအဖြစ် အနီးဆုံးမှာ အသင့်တော်ဆုံး အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့သူဟာ ဦးပဲဖြစ်နေတာ လျှပ်တစ်ပြက်သွားမြင်မိတာပါ။ အသက် သိပ်ကွာတာ တစ်ခုကလွဲရင် အသင့်တော်ဆုံးဟာ ဦးပဲဖြစ် မှာမို့ မီး ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် မေမေက မီးကို ယောက်ျားပေးစားတော့မှာမို့ အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလို့ ဦးကို ...”

ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်သည် မျက်ရည်တွေစိမ့်အိုင်ကာ ယူကျွန်း မရငေးကြည့်နေမိသည်။ အလုပ်များလွန်းတဲ့အတွက် ဒီသမီးကို မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့တာလည်းအမှန်။ သမီးလေးခမျာ ကံမကောင်းတာ ပါလား။ သမီး နေလင်းကို သံယောဇဉ်ရှိတာ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် သိ သည်။

အဲဒီ နေလင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလေးကလည်း မိဘချင်း သာတာကလွဲရင် အဖြစ်ရှိပုံမပေါ်။ အမေကို လွန်ဆန်နိုင်ပုံမပေါ် တော့ မခက်ဘူးလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်ခြောက်ရက် သူတို့သုဇာနည် ချင်းတစ်စု စတိတ်ရှိုးကြည့်ကြတယ်ဆိုတဲ့ညကတော့ အဲဒီနေလင်း ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အစွယ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲထုတ်ပြန် ပြီး ထိုအစွယ်ဖြင့် သမီးကို ကိုက်ခဲအဆိပ်သင့်စေခဲ့သည်။

သမီးဖြစ်သူ လှိုင်းက သူ့ကို အမြဲမထေမဲ့မြင်ပြုလို့၊ နှိမ်လို့၊ အရွဲ့တိုက်လို့၊ အနိုင်ကျင့်လို့တဲ့။ စတိတ်ရှိုးအပြန် အိမ် ပြန်ပို့မယ်ဆိုပြီး သူတို့ပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းလွတ်တစ်ခုကို လှည့်ဖြား ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အဒေါ်အိမ် ကိစ္စရှိလို့ ခဏဝင်မယ်ဆို ပြီးခေါ်သွားခဲ့တာက အခန်းလွတ်။

အလွန်အလွန် နောက်ကျတဲ့ထိ ပြန်မလာကြတော့ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်ရော နေလင်းရဲ့အမေပါ ဟိုဆက်ဒီဆက် ဟိုမေး ဒီမေး ပူထူဗျာများကုန်ကြကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ခဲ့ကြရသည်။ နေလင်း အမေက ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်ထံကိုပါ ဖုန်းဆက်သည်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာ သလောက် အတော်မောက်မာရိုင်းပျတဲ့ ထိုမိန်းမဟာ သူ့သားရော လှိုင်းပါ ပြန်မရောက်တာသိလျှင် လှိုင်းကိုရော ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်ကိုပါ ဖိနှိမ်ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းသည်မှာ နှစ်ပြားမတန်သလောက်တည်း။

သမီးအပူကတစ်ဖက်။ မခံချင်ဒေါ်သကတစ်ဖက်။ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ နေလင်း အမေဟာ နေလင်း ရှိနေနိုင်တဲ့ သူတို့ပိုင် မထင်မရှားတိုက်ခန်းကို သတိရသွားဟန်တူပါသည်။ ထိုတိုက်ခန်းသော့ကလည်း ပျောက်နေတာမို့ နေလင်း ယူသွားကာ အဲဒီကိုပြေးကြမှာပဲဆိုတဲ့အသိနှင့် ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်ကိုပါ ခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ဖို့ လိပ်စာပေးသည်။

ညကြီးမင်းကြီး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေချိန်မှာ ထမင်းပန်းလည်း မကျွမ်းကျင်တဲ့ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် ကားမောင်းနိုင် မလွယ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းသက်သက်တို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သက်သက်တို့ဒရိုင်ဘာကြီးကို ခဏလွှတ်ပေးဖို့ အကူအတောင်းရသည်။

သက်သက်တို့အိမ်က ဆရာစံလမ်းပေါ်က ကြွေထောင်စုလမ်းသွယ်ထဲတင်။ ပုလဲကွန်ဒိုနှင့် အနီးလေး။ ဒရိုင်ဘာကြီး ပြေးလာလို့ရသည်။ ထိုဒရိုင်ဘာကြီးနှင့်ပင် နေလင်း အမေ့တို့တိုက်ခန်းရှိရာ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် လိုက်ရပါသည်။ တိုက်ရဲ့အောက်မှာ အမေ့နှစ်ယောက်ကားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကမန်းကတော့ တိုက်ပေါ်တက်ခဲ့ကြရတာ။

တိုက်ခန်းကိုရောက်တော့ နေလင်းက အိမ်ပြန်ဖို့ အဒေါ်အိမ်ခဏဝင်မယ်ဆိုပြီး ညာခေါ်လာတာသိရ။ သမီးလည်း နေလင်းလည်းငို။ နေလင်းအမေ့ဟာ နေလင်းကို ပါးတွေနားထုတ်ရိုက်။ အို ... ဝုန်းဒိုင်းကြံ ပွက်လောရိုက်ပြီး ငရဲပွက်နေသလို ဖြစ်ခဲ့တာ။

“ညည်းတို့ မိန်းကလေးတွေကိုကလည်း ညရေးညတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အ

လွယ်ပြီး လိုက်စရာလား။ ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ ငါက နေလင်းကို နှစ်ပတ်အတွင်း လွှတ်တော့မှာ၊ မနက်ဖြန်တောင် လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ပြီ၊ ဒီအစီအစဉ်တွေကိုတော့ အပျက် မခံနိုင်ဘူး”

“ရှင် အမေ့ချင်းစာနာပြီး အမေ့တစ်ယောက်စကားပြောပါ။ ဒါ ရှင့်သားက တမင်အကောက်ကြံ ယုတ်မာတာလေ၊ သူငယ်ချင်းအရင်းလိုပေါင်းလာတဲ့အတွက် ကျွန်မသမီးက ယုံမိတာကောအပြစ်လား၊ ယုံတယ်ဆိုကတည်းက ရှင်တို့ မိသားစုအဆင့်ကို အဆင့်အတန်းရှိဘယ်မှတ်လို့ပေါ့၊ ခုလို နအောက်တန်းစားလို ကျင့်ကြံမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ”

အမေ့နှစ်ယောက်ရဲ့ရန်ပွဲဟာ တိုက်ခန်းထဲမှာ ကြွက်ကြွက်ညှပ်နေခဲ့ပါသည်။ နေလင်းကတော့ သူ့အမေ့ကို ငိုရင်းရှိက်ရင်း သူ့အမှားဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်ပါသည်။ သူ့တာဝန်ယူသင့်ကြောင်း သူ့အမေ့ကိုပြောပါသည်။ အချီအချ အခြေအတင်နှင့် ထိုတိုက်ခန်းမှာတင် မနက်သုံးနာရီကျော်ခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ့်သားကလွန်နေတော့ တာဝန်တော့ ယူပေးရမှာပေါ့၊ မသွားခင် စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးလက်

ထပ်ပေးခဲ့မယ်၊ ဒါ တတ်နိုင်သမျှအကုန်ပဲ၊ ပြီးရင် နေလင်းက စီစဉ်ပြီးသားအတိုင်း ဩစထေးလျကိုသွားရမှာပဲ၊ သူတက်မယ့်ကျောင်းက သုံးနှစ်ကြာမယ်၊ ဒီကြားထဲ လုံးဝပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

နောက်သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလကိုလည်း ဘာအာမခံချက်ပေးလို့မှ မရဘူး လှိုင်းအိတွင်၊ နေလင်းလည်း ပြောင်းလဲနိုင်တယ်၊ ညည်းလည်း ပြောင်းလဲနိုင်တယ်၊ ညည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး အန်တီ၊ ဒီကောင်ကို သမီးကလည်းမယူနိုင်ပါဘူး၊ လက်မှတ်မထိုးဘူး”

“သမီး”

“လှိုင်း”

“အခုတောင် သူ့စိတ်သူမနိုင် သတိတရားမရှိ အဆင့်အတန်းမရှိ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလိုပြုမူတဲ့ကောင်ကို နောင်သုံးနှစ်နိုင်ငံခြားမှာ ကိုယ့်မျက်စိကွယ်ရာ ရောက်နေတုန်း အလိမ္မာတုံးလုပ်ပြီး သစ္စာရှိစောင့်ထိန်းနေပါမယ်လို့ ဘယ်သူကယုံမှာလဲ၊ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“လှိုင်း နှင့် ... နှင့်ကို ငါ တကယ်ချစ် ...”

“တိတ်စမ်း နေလင်း၊ ဟိုက နှင့်ကို နှစ်ပြားမတန် ပြောနေတာ၊ နှင့်က ငိုနေစရာလား နှင့် အရှက်မရှိဘူးလား”

နေလင်းအမေက မခံချိမခံသာနှင့် နေလင်းဆံပင်ကို ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပါသေးသည်။

“ညည်းတကယ်ပြောတာလား လှိုင်းအိတွင်၊ လက်မှတ်ထိုးထားပေးပါမယ်ဆိုတာကို မူနေသေးတာလား”

“လက်မှတ်ထိုးထားပေးမယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကိုက မဖြစ်နိုင်လွန်းအားကြီးလို့ အောင်သက်သက်အင်တင်တင်နဲ့ စေတနာမေတ္တာမပါဘဲ လုပ်ပေးရမှန်း သိသာပါတယ် အန်တီ၊ ကိုယ်လွတ်ရုန်းမရလို့သာ အဖြစ်သဘောစတိလုပ်သွားပေးမယ့် ဒီကိစ္စဟာ သမီးအတွက် ဘယ်လောက်မှ ထိထိရောက်ရောက် အကာအကွယ်လုံခြုံမှုလည်းပေးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲကမပါရင် လက်မှတ်ထိုးထားပေးမယ့် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီကျ သမီးကော ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ စာချုပ်ကိုပဲပြီး တရားစွဲတာမျိုးလောက်ပဲ လုပ်နိုင်မယ့် စာချုပ်မျိုးတော့ သမီး အယုံအကြည်မရှိပါဘူး ...

ပြီးတော့ သမီးကို ခုလို လှည့်ဖြားပြီး အနိုင်ကျင့်တဲ့သူလိုကောင်ကို ... လူဆန်တဲ့ယောက်ျားလို့လည်း မသတ်

မှတ်ဘူး၊ နှင့်ကို ငါ ရွံတယ် မှန်းတယ် နေလင်း၊ သတ္တိမရှိ တဲ့ကောင်၊ အဆင့်မရှိတဲ့ကောင်၊ နှင်လိုကောင်မျိုးနဲ့ လက် မှတ်ထိုးမိရင် တစ်သက်လုံး ပေါင်းနေရမှာက ပိုနာတယ် ဟဲ့”

နာကြည်းမှုတွေ လျှမ်းလျှမ်းကနေတဲ့ လှိုင်းသည် မျက်စည်ပူတွေ တပေါက်ပေါက်စီးဆင်းရင်း ပေါက်ကွဲနေခဲ့သည်။

“လှိုင်း”

“ဒီမှာ နေလင်း၊ ဒီကိစ္စ ဒီမှာ အားလုံးပြီးပြီ၊ ဒါကို မဖြစ် ပျက်ခဲ့ဘူးလို့ ငါမှတ်တယ်၊ နင်ရယ် ငါရယ်၊ နင်အမေ ရယ်ကလွဲပြီး နောက်ထပ်တစ်ယောက်ထပ်သိတဲ့နေ့ သတင်း ပေါက်ကြားတဲ့နေ့မှာ နင် ဘယ်ရောက်နေပါစေ နှင့်ကို ငါ လိုက်အသတ်ပဲ၊ နှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ဒီမှာလှိုင်းအိတွင် လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်လို့ပြောတယ်နော်၊ ပြန်စဉ်းစားဦးမလား၊ ပေးမပေါင်းနိုင်တာကလွဲရင် တာဝန် ယူတဲ့အနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်လို့ ငါ ပြောတယ် နော်”

“နေပါစေ ဓလိုပါဘူး အန်တီ”

သားအမိနှစ်ယောက် လက်တွဲကာ ပြန်ခဲ့ကြပြီးနောက် တစ်ရက်တွင် ခင်မိုးထွဋ်သည် အိပ်ရာထဲကနေတောင် မထွက်နိုင်

အောင် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော ပုံလဲနေခဲ့သည်။ လှိုင်းကတော့ နေ့လယ်မှာရေချိုး ထမင်းစားသောက်ပြီး ကျူရှင်သွားဖို့ပြင်ဆင် လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့သွားနေမှာလဲ သမီး၊ အိမ်မှာနေနေစမ်းပါဦး”

“ညကလည်း မေမေ မိမိမို့တို့ဆီ ဖုန်းဆက်မေး ဘာမေးနဲ့ ဒီနေ့ မီး သင်တန်းပျက်ရင် သူတို့က ပြဿနာကြီးကြီး တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ထင်မှာပေါ့ မေမေ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ မီး စိတ်ထဲမှတ်ထားသလို အရင်လိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေပါ ရစေ”

“ဒီကိစ္စက ညည်းထင်သလောက် မလွယ်ကူ မပေါ့ပါးဘူး သမီး၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သမီးကို မေမေ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ရှာဖွေ အိမ်ထောင်ချပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင် တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဘယ်သူဆိုတာ ခုမှ ရှာကြံစဉ်းစား ရှာဖွေရမှာ မဟုတ်လား၊ အစိမ်းသက်သက် လူကြီးတစ် ယောက်နဲ့ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ကောက်ပြီးလက်မထပ်ပါစေနဲ့၊ မီး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

နောက်ကွယ်ကအဖြစ်အပျက်တို့သည် ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် ခေါင်းထဲ အစီအရီ ပူကာထူကာဝင်လာပါသည်။ ဒီရက်တွေအတွင်း

သူ့ခေါင်းထဲမှာလည်း လှိုင်းကို နေရာချပေးထားဖို့ သင့်လျော်မည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အငွေ့ထွက်မတတ် စဉ်းစားနေတာပင်။ ခုတော့ လှိုင်းက သူ့သဘောဆန္ဒနှင့် သူ့တရားသူ စီရင်လာခဲ့ပြီ။

“သမီး”

“မေမေ”

“ဦးမိုးဂေါင်က သမီးကို ချစ်သတဲ့လား”

“မီးတို့ ခင်ကြတာပါ။ ဦးကလည်း သမီးကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်”

“ဒါလောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲလှိုင်း”

“မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဦးက လူကြီးလူကောင်းပါ။ အဆင့်အတန်းလည်းရှိပါတယ်။ ဦးက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ကွဲသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ နောက်အိမ်ထောင်မဖြစ်မနေပြုဖို့ ရည်မှန်းထားတဲ့သူပါ။ မီးကို တည်တည်တံ့တံ့ ရိုးမြေတကျပေါင်းမှာပါ”

“နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာတော့ဟုတ်ပါရဲ့ ညည်းကို အရင်ကတည်းက Propose လုပ်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား”

“ဦးနဲ့သမီးက လိုအပ်ချက်တွေရှိကြတဲ့လူချင်း အမှတ်မထင်တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့တာမျိုးပါ။ မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဦးကို လက်ထပ်မလားလို့ ဦးက စပြီးခွင့်တောင်းခဲ့လို့ သမီးခေါင်းညိတ်လိုက်တာပါ”

ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်သည် ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေအပေါ် ဘယ်လိုဝေဖန်ပိုင်းခြားဆုံးဖြတ်ရမလဲမသိနိုင်တော့ဘဲ ယူကျုံးမရ မျက်ရည်သာ တွေတွေကျနေခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်စမှာ သမီးလေး အိမ်ထောင်ကျရတော့မယ်ပေါ့။ ကိုယ့်တုန်းကတော့ သူ့အဖေခိုးပြေးတော့ ဆယ်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိခဲ့ပါသေးသည်။

ကိုယ့်တုန်းကတော့ သူ့ချစ် ကိုယ်ချစ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ လူရွေးမှားခဲ့ပါသည်။ လှိုင်းအဖေ သူ့ဌေးသားဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးနွှံ့ထဲ နစ်နေခဲ့တဲ့ လူပေါ်ကြော့မို့ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့ရေး သမီးလေးရှေ့ရေးတို့ကိုကြည့်ပြီး ကွာရှင်းခဲ့ရတာ။ သမီးလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ သူလိုငေါလို သမားရိုးကျ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသော အိမ်ထောင်ရေးမျိုးလေး ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ။

သို့ပေမဲ့ ဖူးစာကံအကြောင်းတရားကို စေစားချင်သလို စေစားလို့မရပါလား။ သမီးလေးဟာ ကိုယ့်လောက်ဆိုးတဲ့ ခါးသီးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီ။ ကဲ... အခု

ရုတ်တရက်အိမ်ထောင်ကျတော့မည်ဆိုတော့ ကိုယ့်ထက် အသက် နှစ်ဆကြီးတဲ့ တစ်ခုလပ်။ သမက်က ယောက္ခမထက် အသက်ကြီး နေတဲ့အဖြစ်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ကျန်တာအဘက်ဘက်ကပြည့်စုံ တဲ့ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကျေနပ်ရပါတော့မည်။

“ဒါဖြင့် သူနဲ့ ဧည့်ခံပွဲကိစ္စ တိုင်ပင်ရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်သား မျက်ရည် ကိုယ်စီသုတ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းကို ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ကို စိတ်စောစွာ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သမက်လောင်း ရှေ့ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်၊ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဦးမိုးဂေါင်နဲ့ သမီးက အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်ရှိကြတယ် လို့ လှိုင်းက ပြောပါတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး လှိုင်းကို ကြင်ကြင်နာနာ ရိုးမြေကျပေါင်းသွားမှာပါ ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်၊ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အချိန် တိုတောင်းမူအပေါ် ဘာမှ သံသယမထားပါနဲ့၊ ကျွန်တော် လူကြီးလူကောင်းပါ၊ ကလေးကချေမဟုတ်ပါဘူး၊ လှိုင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးပေါင်းပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဦးမိုးဂေါင်ကို ကျွန်မ စိတ်ချပါတယ်လေ”

“ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ် လက်ခံသဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန် တော် ဒီနေ့ပဲ လှိုင်းကို လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ဖို့ အစီ အစဉ်လုပ်လိုက်တော့မယ်၊ မိတ်ဆွေတရားသူကြီးကိုလည်း ဖုန်းတော့ လှမ်းဆက်ထားပြီးပြီ”

“သဘောတူပါတယ်၊ စီစဉ်လိုက်ပါတော့ ဦးမိုးဂေါင်၊ သိပ်အချိန်မခြားဘဲ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပဖို့လည်း ကျွန်မ တို့ ရက်ရွေးကြရအောင်”

“ဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်နဲ့ လှိုင်းရဲ့သဘောဆန္ဒအတိုင်း အားလုံး လုပ်ပေးဖို့ကတိပေးပါတယ်၊ တိုင်ပင်လိုက်ပြီး လုပ်ချင်တဲ့ အစီအစဉ်ကိုပြောပါ”

အမှန်တကယ်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ယောက္ခမကို သားသမီးစုံတွဲက လက်အုပ်ချီ ကန်တော့သင့်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ပင်။ သို့ပေမဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ကြရပါ သည်။

“ဦးရေ ... မိလှိုင် မူးလဲသွားလို့ပါ”

ဖုန်းထဲက ပူပန်တကြီးအသံကြောင့် မိုးဂေါင် ထိုင်ရာက ဝုန်းခနဲပင် ထရပ်လိုက်မိပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာမကပ်မိပိုးပန်းလိုက်ယူပြီးမှ ချစ်ခွင့်ရခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်ထက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ငယ်တဲ့ ဇနီးကလေးကို မိုးဂေါင် မြတ်နိုးပါသည်။ လက်ထပ်ယူအပြီးနောက်မှာ ပိုပြီးတော့ သံယောဇဉ်တိုးပြီး တွယ်တာမြတ်နိုးလာရတာမျိုးပါ။

“ရတနာလား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး ဦး၊ စာသင်ခန်းထဲကအထွက် လှေကားမှာမူးပြီး လဲတာပါ”

“ခု ဘယ်မှာလဲ”

“သမီးတို့က မြေနီကုန်းက သင်တန်းမှာဆိုတော့ အခု ကားငှားပြီး အာရှတော်ဝင်ကို သွားနေပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဦး လိုက်လာပြီ၊ ဘယ်သူတွေပါလဲ”

“မိမိမိရော ဖူးပွင့်ရော ပါပါတယ်”

“အေး အေး ... ဂရုစိုက်ထားလိုက်ပါ၊ ဦး ခုပဲ လိုက်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဂေါင်သည် ရုံးခန်းထဲက မြန်မြန်ပြေးထွက်ကာ ကားပါကင်ကားဆီ ပြေးသည်။ ခုပဲ ကားတစ်စီးနှင့် ဒရိုင်ဘာ လွှတ်ပေးရမလား၊ ဒီနေ့ ဘယ်သွားဖို့ လာဖို့ရှိလဲ စသဖြင့် လှိုင်းထဲ ဖုန်းဆက်တော့မလို့။ လှိုင်း သွားချင်တာသွား လိုချင်တာ ဝယ်၊ မိုးဂေါင်က လှိုင်းကို ကလေးတစ်ယောက်လို အလိုလိုက်ထားပါသည်။

ဦး ‘ဦး’ နှင့် တိတိတာတာနဲ့ ဆိုးတတ်တဲ့ ဇနီးငယ် ငယ်ကလေးဟာ မိုးခေါင်ရဲ့ဘဝကြီးကိုလည်း စုံပြည်စေကာ မိုးဂေါင်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တို့အတွက် ရောင်ခြည်တန်းကလေးလည်း ဖြစ်သည်လေ။ သူကလေးက ပီပီပြင်ပြင်မှ လူလားမမြောက်ချင်သေးတဲ့ ဖူးသစ်စပန်းကလေး၊ ကိုယ်ကတော့ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် လှိုင်းကို သူက အမြဲဦးစားပေး အလေးထားခဲ့တာပင်။

အာရှတော်ဝင်ကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာ
တယ်တောင် မမှတ်မိတော့။ မီးပွိုင့်တွေများ ဖြတ်လာမိသေးလာ
ပင် ပြန်တွေးယူရသည်။ ဆေးရုံရှေ့ရောက်လျှင် နေ့လယ်ခင်းစို့
ကားက ရှင်းပါသည်။ ပါကင်မှာ ကားထားပြီး ဆေးရုံပေါ်တို့
ကမူးရှူးထိုးပြေးတက်လာလျက် Reception ရှေ့ အမောတကော
ရပ်ကာ ...

“ဟိုဒင်းခင်ဗျာ ခန မူးလဲပြီးရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့လူမှာ”

“နာမည် ဘယ်သူပါလဲ”

“လှိုင်းအိတွင်ပါ။ ချာတိတ်မလေးတစ်စုနဲ့လာတာလေ”

“မူးပြီး လဲလာတာဆိုတော့ အရေးပေါ်ခန်းမှာဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်၊ ဟိုဘက်မှာပါ၊ သွားမေးကြည့်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဂေါင်က အရေးပေါ်ခန်းဘက်ပြေးသည်။ ဘယ်သူ
မှမေးစမ်းမနေတော့ဘဲ အခန်းတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွား
လိုက်ပါသည်။

“ဦး”

“ဖူးပွင့် ... လှိုင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုခုတင်မှာဦး၊ အချိုရည်သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ သမီး
သွားဝယ်ပေးမလို့”

“အေး ... သွား၊ ကျေးဇူးပဲ”

မိုးဂေါင်က အရေးပေါ်ခန်းထဲက တန်းစီနေတဲ့ ခုတင်
တွေထဲကတစ်လုံးမှာ လှဲလျောင်းနေတဲ့ လှိုင်းဆီ အပြေးရောက်လာ
ပါသည်။

လှိုင်းက မျက်လုံးလေးပွင့်နေပြီ။ မိုးဂေါင်ကို ယုံယုံ
လေး လှမ်းပြုံးပြပါသည်။ မိုးဂေါင်က ဆရာဝန်မ စမ်းသပ်နေ၍
နောက်နားမှာပဲ ရပ်နေလိုက်သည်။ မိုးဂေါင်တို့အရွယ်လောက်
ဆရာဝန်မက လှိုင်းကို ဒုလုံးခန့်တွေ့ ပရက်ရှာတွေ လက်ကောက်
ဝတ်တွေပါ ထပ်ကာထပ်ကာ ဂရုတစိုက် စမ်းသပ်ကြည့်နေရင်း...

“အသက်နှစ်ဆယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ကျောင်းသူလား”

“ဟုတ်”

“Menstruation တွေ ဘာတွေမှန်ရဲ့လား”

“သမီးက အစကတည်းက သိပ်မမှန်ဘူး”

“ဘယ်လိုမမှန်တာလဲ”

“နည်းရင်နည်း၊ များရင်များ၊ တစ်ခါတလေလည်း လကျော်
သွားတာမျိုးပါ”

“အဲဒီကိစ္စ ဆရာဝန်ပြဖူးလား”

“ဟင်အင်း”

“ဒီလိုမမှန်ဘူးဖြစ်နေရင် ဆရာဝန်ပြရမှာပေါ့ သမီးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့မပြတာလဲ”

“တချို့တွေလည်း အဲလိုပဲပြောသံကြားလို့ အရေးမကြီးဘူး လားလို့ပါ”

“အရေးကြီးတာပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ထိန်နေတယ်ဆိုတာ မျိုးဖြစ်ခဲ့ရင် ရိုးရိုးလား ရောဂါကြောင့်လား တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်လားဆိုတာ အဖြေမရှာနိုင်ပဲနေမှာပေါ့”

“ပြဆိုရင် ပြပါ့မယ်”

“သမီး ဗိုက်တစ်ချက် စမ်းကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်မ အင်္ကျီပေါ်မှပင် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့် ရော နားကြပ်နှင့်ပါ အနည်းငယ်စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးလျှင် နားရွက်မှ နားကြပ်ကိုဖြုတ်၍ လည်ပင်းတွင် ချိတ်လိုက်ကာ ...

“ခုကော မူးသေးလား”

“ဟုတ် ... နည်းနည်းမူးသေးတယ်”

“ပရက်ရှာတော့ သိပ်မဆိုပါဘူး၊ နည်းနည်းကျနေပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်း မကြာခဏမူးလား”

“ဟုတ်”

ဆရာဝန်က မျက်လုံးဖြူကြည့်ဘာကြည့်နှင့် ဟိုလုပ် ဒီလုပ်နေရာမှ ...

“ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိလား သမီး”

“ရှင်”

လှိုင်းက အူကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်နေ၍ မိုးဂေါင် က ဘေးအနည်းငယ် ရွှေ့ရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် သူ့ယောက်ျားပါ”

ဆရာဝန်မက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မိုးဂေါင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လှိုင်းကိုတစ်ခါပြန်ကြည့်လျက် ပြီးကာ ...

“ဪ ... သမီးက အိမ်ထောင်သည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ၊ ဘာဖြစ်တာပါလဲ ဒေါက်တာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်ဇနီးလေး ကိုယ်ဝန်ရှိတာပါ”

“ဗျာ”

မိုးဂေါင်သည် လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိသော မွေးညင်း တွေ ဆံပင်တွေ အားလုံးထောင်ထဲသွားသလို ရှိန်းခနဲ လန့်ဖျပ် အံ့သြသွားပြီးနောက် လူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ် အောက်ခြေလွတ်ပြီး လေထဲမြောက်တက် ပေါ့ဖျံသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ရှင်ရဲ့မစ္စစ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရလို့မူးတာပါ။ ဘယ်နှပတ်လို့
ပြီလဲ သေချာအောင်ကတော့ အိုဂျီနဲ့ဆက်ပြပေါ့”

“ကိုယ် ... ကိုယ်ဝန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ် ... ဘယ် ... ဘယ်နှလလောက်”

“သေချာစမ်းမိနေပြီဆိုတော့ နှစ်လလောက်တောင်ရှိနိုင်ပါ
တယ်၊ အိမ်ထောင်ကျတာ မကြာသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ကဲ ... မထနဲ့ဦး ခဏ
ဆက်နေပါဦး၊ လက်မောင်းအကြောကနေ ဆေးတစ်လုံး
လောက်ထိုးရအောင်၊ လာ ... အမျိုးသားလိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ
ရေးပေးတဲ့ဆေး ဆေးကောင်တာမှာသွားဝယ်လိုက်ပါ၊ ထိုး
ဆေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဂေါင်သည် ကယောင်ကတန်းလှည့်အတွက် ခုတင်
ရဲ့သံတိုင်နှင့် ခြေထောက် ဒဲ့ခနဲဆောင့်ကာ ခြေချောင်းစွန်းလေး
နာသွားရပြီးမှ လှိုင်းဘက် သတိတရလှည့်ကြည့်ကာ လှိုင်းရဲ့မျက်
နှာအနား သူ့မျက်နှာကို တိုးကပ်ငဲ့မိုးရင်း ...

“လှိုင်း ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ လှိုင်း ကိုယ်ဝန်ရှိတာတဲ့ ...
သိလား”

“ဟုတ်”

လှိုင်း မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်ရောင် စိမ့်လဲလာ
သည်။

“ဟိတ် ... ဘာဝိုစရာရှိလဲ၊ ဦး ဆေးသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်
နော် လှိုင်း၊ ခဏနေရင် သက်သာရင်း သက်သာရင်း
ပျောက်သွားမှာပေါ့၊ ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်”

ထို့နောက် မိုးဂေါင်က ဆရာဝန်တွေ နာခံတွေ
ဘေးခုတင်က လူနာတွေ လူနာရှင်တွေ လှိုင်းသူငယ်ချင်းတွေရှေ့
မှာပင် လှိုင်းရဲ့နဖူးပြင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးကို အမြတ်တနိုး
ငဲ့၍ နမ်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ စိမ့်အိနှစ်နေတဲ့ကြည်နူး
ပီတိအဟုန်ကြောင့် သူ့လက်တွေပင် အေးစက်နေသည်။

စိတ်ကို ထိန်းမထားရင် သူတောင်မှ ခဏနေမူးလဲ
သွားတော့မလား ထင်ရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဆွဲပြီး တင်းလို့
စေ့လို့မရ။ ရင်ထဲကဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းအဟုန်က မျက်နှာကိုပါ
အရောင်ဟပ်နေ၍ သူ့မျက်နှာကြီးက ဝင်းပနေရပါသည်။

ဆရာဝန် ရေးပေးတဲ့စာရွက်နှင့်အတူ နာခံတစ်
ယောက် နောက်ကလိုက်၍ ထိုးဆေးပုလင်း လိုက်ဝယ်ရသည်။

ဆေးဆိုင်ကောင်တာဆီ လျှောက်လာနေတဲ့ မိုးဂေါင်သည် ကောင်တာမှာရပ်နေတဲ့ နောက်ကျောပြင်ကလေးတစ်ခုကို မြင်လျှင် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတုံ့မှားသွားရပါသည်။

ရိုး ...။

ရိုးက သူ့နဘေး ဝင်ရပ်လိုက်တဲ့ သူနာပြုလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်းက နောက်ဘက်နားကိုပါ တစ်ဆက်တည်း မျက်ဆံဝဲကာ ရောက်လာရင်း ...

“ဟဟ

မိုးဂေါင်ကိုမြင်လျှင် အံ့ဩသွားပါသည်။ နှစ်ယောက်သွား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆယ်စက္ကန့်လောက် ငေးခိုင်းစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ မိုးဂေါင်က ရိုးကို စတင်၍ဖြိုးပြနုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ရိုးက ခေါင်းတစ်ချက် ပြန်ဆတ်ရင်း ...

“နေကောင်းလား”

“ကိုယ် နေကောင်းပါတယ်၊ ရိုးရော”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဆေးလာဝယ်တာလား ရိုး”

“အင်း၊ ဖေဖေတို့သောက်တဲ့အားဆေး ဆန်ထရမ် ကုန်နေတာလည်းဝယ်ရင်း မေမေသွေးတိုးဆေးရော၊ ပြီးတော့ ရိုး

သောက်တဲ့ ကယ်လ်စီယမ်တို့ ပရိုတက်ပလပ်စ်တို့ အစုံပါပဲ အိမ်သုံးဆေးတွေ လာဝယ်တာပါ။ ကိုမိုးဂေါင်ရော ဆေးဝယ်သက်သက်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဟာလေ ထိုးဆေး”

မိုးဂေါင်က သူနာပြုလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ထစ်တုံ့တုံ့ပြောလိုက်၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာထိုးဆေးလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကိုယ်မဟုတ်ဘူး”

“.....”

“လှိုင်းပါ”

ရိုးမျက်နှာက တစ်မျိုးလေး ပျက်သလိုဖြစ်သွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတုန်းပဲလေ။ ချက်ချင်း ထိန်းဆည်ကာ လူမှုရေးအရ ...

“ဪ ... လှိုင်း နေမကောင်းလို့လား”

“ဟိုဒင်း ... မူးလဲလာတာနဲ့”

“ဆေးဖိုးရှင်းပါ ကျွန်မ ပြန်သွားနှင့်မယ်နော်”

သူနာပြုလေးက ဆေးထိုးအပ်အကြီး၊ ဆေးရည်ပုလင်းတို့ကို သယ်ယူကာ မိုးဂေါင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၍ မိုးဂေါင်က ရှေ့တိုးကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထုတ်၍ ဆေးဖိုးရှင်းလိုက်ပါသည်။

ရိုးက မိုးဂေါင်မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို ဆက်လက်
စိုက်ကြည့်နေရာမှ ...

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့လို့ ပြောတာပဲ၊ နှစ်လရှိပြီတဲ့”

ထို့နောက်တော့ ရိုးနဲ့ မိုးဂေါင် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ အကြည့်မလွှဲဘဲ စိုက်ကြည့်နေ
မိကြသည်။

မျက်လုံးများ ကိုယ်စီအသီးသီးမှာ အရိပ်အရောင်မျိုး
စုံဖြတ်သန်းရက်ယှယ်ကာ စကားတွေများစွာ ပြောဖြစ်လိုက်ကြသကဲ့
သို့ပင်။

“ကိုယ် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

မိုးဂေါင်က စပြီးလှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။ သူ့ရဲ့နှုတ်
ဆက်စကားကို ရိုးက ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်။ မိုးဂေါင် လှည့်ထွက်
လာတဲ့အထိ ရိုးက စိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ဆဲတည်း။ မသိမသာ
ဖွင့်ဟသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် အံ့သြနေသော မျက်ဝန်းတို့ကို
မိုးဂေါင် မျက်စိထဲကမထွက်ဘဲ မြင်ယောင်နေမိခဲ့သည်။

အရေးပေါ်ခန်းထဲ မိုးဂေါင် ပြန်ရောက်လျှင် လှိုင်း
ခုတင်ဘေးမှာ ဆရာဝန်မက ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေပါသည်။
မိုးဂေါင်က ရိုးကို ချက်ချင်းပဲ ပြန်မေ့လျော့သွားကာ ခုတင်ခြေရင်း
မှနေ၍ လှိုင်းရဲ့ခြေဖျားကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပေးမိသည်။

အပ်ကိုကြောက်နေတဲ့ လှိုင်းရဲ့ရဲ့မဲ့တဲ့မျက်နှာကလေးကို ကရုဏာ
သက်ရသည်။

သူ့ရင်သွေးကလေးကို ဆွေးဖွားပေးရတော့မယ့် မိခင်
လောင်းလေးကို အချစ်တွေ အကြင်နာတွေပိုကာ တိုးလာမိပါသည်။

ရိုးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ အိမ်ရှေ့
မျက်နှာစာမှာ ဒီမုဟို ဟိုမုဒီ အခေါက်ခေါက် အခါခါ လျှောက်ရင်း
ခေါင်းလေးတယမ်းယမ်းဖြစ်လိုက် နှုတ်ခမ်းလေးက ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်
တစ်ကိုယ်တည်းပြောလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း နေရိပ်ထဲထိုင်ကာ ပန်းအိုးတစ်အိုးကို
ရွက်ဝါတွေချိုး ကိုင်းဟောင်းတွေဖြတ်နှင့် လှအောင်သ၊နေတဲ့
ဒေါ်တင်လေးဝေက အောင်မနေနိုင်တော့သလို သက်ပြင်းတရှိက်
နှင့် ...

“ရိုး... ဒီကိစ္စ သမီး ဒီလောက်ဦးနောက်ခြောက်နေစရာကို
မလိုဘူး၊ မလိုတော့ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လည်းမဆိုင်တော့ဘူး၊
ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ်ပင်ပန်းအောင် မညှဉ်းဆဲစမ်းပါနဲ့အေ”

“မဟုတ်သေးဘူး မေမေရဲ့”

“ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ”

“မေမေ မသိပါဘူး”

“ဘာကိုမသိတာလဲ”

ရိုးက မေမေရှေ့မှာ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း ခေါင်းက လေးကိုသာ ယမ်းနေမိသည်။ ဒေါ်တင်လေးဝေက သူ့သမီးသူ သနားကရုဏာသက်လေ သစ်စိမ်းချိုးချိုးသွားတဲ့ သမက်ကိုဒေါသ ထွက်လေ နာကြည်းလေ။ မိုးဂေါင် အခုကောင်မလေးနဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်တော့မည်ကိုသိချိန်မှာ ရိုးတစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးတော့ သူ့စိတ်ကိုသူ တရားဓမ္မနှင့်ကုစားဖို့ တရားစခန်း နှစ်ပတ်လောက် ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

“သူတို့မင်္ဂလာဆောင်တာ တစ်လခွဲပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“အေးလေ ... ဖိတ်စာကို ခက်ခက်တိုဆီက မြင်ရသားပဲ၊ ခုထိတွက်ရင် တစ်လခွဲပဲရှိသေးတာဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်ခက်ယောက်ျား ရဲလင်းဆွေ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ပြီး နှစ်ပတ်နေမှ မင်္ဂလာဆောင်တာ ဆို၊ ဧည့်ခံပွဲကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရတာဆို၊ အဲဒီလက်မှတ် ထိုးလက်ထပ်ခင်ကတည်းက မိုးဂေါင်က ကောင်မလေးကို ရိုးသွားတာဆို၊ စုစုပေါင်းဆိုရင်တော့နှစ်လ နှစ်လကျော်ရှိပြီ ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့အဲ ဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက ဖြစ်နေကြရင် ကော ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ စဉ်းစားမနေနဲ့ သူတို့ကိစ္စကို

ကိုယ့်ခေါင်းထဲ သင်းတို့အကြောင်း ထည့်ထားရတာ ခေါင်း သနပါတယ်”

မေမေ ဒေါသတွေမပြေနိုင်တာကို ရိုးက တွေ့တွေ့ ကလေး ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ မေမေကတော့ နဂိုကတည်းက မကြည်ဖြူခဲ့တဲ့ယောက္ခမလေ။ ရိုးမှာတော့ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ရိုးအပေါ် ဘာအပြစ်အနာအဆာမှမရှိစတမ်း ကောင်းခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်း သည်ပါ မေမေရယ်။

သူ့အပေါ် မုန်းပါတယ် စိတ်နာပါတယ် ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော သူ့ကို နှစ်နာစေလိုတဲ့ဆန္ဒမျိုးတော့ ဘယ်လိုမှထားလို့မရ ပါ။ သူ့မှာ အခက်အခဲ ဒုက္ခသုက္ခ ဆိုတာမျိုး ကြုံလာခဲ့ရင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီတားဆီး ကာကွယ်ပေးချင်သေးတာပါ။ နာကြည်းချက်က ဒီတစ်ခုကလေးပါ။ မေတ္တာတွေ စေတနာတွေ က အထပ်ထပ်အသိပ်သိပ်ပါ။

“သူ့ကုသိုလ်ကံ ညည်းကုသိုလ်ကံပါအေ၊ ညည်းနဲ့တုန်းက ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ကလေးမရနိုင်ခဲ့တဲ့ နောက်မိန်းမနဲ့ကျ တော့ နှစ်လအတွင်း ကလေးရသွားတယ်ဆိုတာ ကံပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ မေမေ မခံချင်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီအတိုင်းဆို ရင် မိုးဂေါင်ကတော့ ညည်း ကလေးမရနိုင်တာ ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြီး ပိုခိုင်မာသွားတော့မှာပဲ၊ ညည်းကလည်း အဲဒီတုန်းကကတည်းကမှ ရှင်းမပြဘဲ၊ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာ

ကိုး၊ အခု သူ ဒီလိုထင်သွားရင်လည်း ခံဖို့ပဲရှိတော့တာပဲ၊
ဘာမှ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ ပင်ပန်းတယ်”
“ရိုး မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”
“ဒါဖြင့်လည်း ဒီကိစ္စပဲ တတွေးတွေး တငေးငေး ဘာဖြစ်
လို့ ဖြစ်နေသလဲ၊ ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်ပါလား၊ ညည်းကို
မြင်နေရတာ ငါ့ပါ စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ ရိုးရယ်”
“မေမေ”

ရိုးက မေမေရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ကလေးဝင်ထိုင်
လိုက်ရင်း ...

“မေမေက မိုးဂေါင်လည်း ကလေးရနိုင်တာပဲလို့ ယူဆတာ
ပေါ့နော်”

“ဟဲ့ ... အေးပေါ့၊ ဒါပဲပေါ့၊ သမီးဘက်ကို မေမေတို့ စစ်
ကြည့်တယ်၊ သမီးမှာ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိတာသိရတယ်၊
သူ့ကို စစ်မကြည့်မိခဲ့တဲ့အတွက် မရတာဟာ သူ့ချွတ်ယွင်း
ချက်ကြောင့်ဖြစ်မှာပါလို့ ယေဘုယျသဘော သတ်မှတ်လိုက်
ရတော့တာပေါ့ ...

ကဲ ... အခု နောက်မိန်းမယူတော့ သူ့မိန်းမကိုယ်
ဝန်ဆောင်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ သူလည်း ချွတ်ယွင်းချက်မရှိ
လို့သာလို့ သတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့ ရိုးရယ်။ ဒါဖြင့် သမီး
ရော သူရော ဘယ်သူမှ ဘာမှချွတ်ယွင်းမှုမရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်

လို့ ကလေးမရခဲ့သလဲဆိုရင် ဒါ ကုသိုလ်ကံပဲ သမီး၊ အဲဒီ
တုန်းက ဆရာဝန်မကြီးကလည်းပြောသားပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ
လည်း ယောက်ျားရော မိန်းမရော ဘယ်သူ့မှာမှ ချွတ်ယွင်း
ချက်မရှိဘဲနဲ့ ကလေးမမွေးဖွားတာတွေ ရှိတတ်တာပဲဆိုတာ
လေ၊ မရချင်လို့မရခဲ့တာ၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

ဒေါ်တင်လေးဝေက သမီးဖြစ်သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်
နေတာသိတဲ့အတွက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ချောမော့ရှင်းပြနေပါသည်။
ရိုး မျက်နှာကတော့ ဗလာခံစားချက်နှင့် အပေးကို ခပ်ငေးငေးရှိနေ
သည်။ ဒေါ်တင်လေးဝေ စကားတွေကိုပင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ကြားရဲ
လား မကြားဘူးလားမသိ။

အကြာကြီးကြာမှ ရိုးက မျက်တောင်ကလေးပုတ်ခတ်
သတိဝင်လာရင်း ...

“မေမေ”

“အင်း ...”

“သမီးက အဲသလို မထင်ဘူး”

“ဘာကို မထင်တာလဲ”

“မေမေ့ကို ရိုးမပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဖွင့်ပြောပြမှဖြစ်
မယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ရိုး မမျှော်လင့်ဘဲ သိခွင့်ရထားနီတာလေ”

“ဘာများလဲ ရိုးရယ်၊ ညည်းပုံစံက မထိတ်သာ မလန့်သာ ပါလားအေ”

“သူ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် ရိုး တရားစခန်းသွားဝင်ခဲ့တာ ရိုး စိတ်ကိုရိုး တည်ငြိမ်မှုရနိုင်အောင်လို့ပါ။ အဲဒီတုန်းက စိတ်ထဲမှာ မလောင်တွေ့ချုပ်ပြီး ထူပူနေခဲ့တာ၊ သူ နောက် မိန်းမထပ်ယူလို့ တစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ နောက်မိန်းမထပ်ကိုယူမှာပဲဆိုတာ အဆောကြီးကတည်းက ရိုး သိပြီးသားပဲ မေမေ၊ သိပ်ပြီးဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထပ် မတုန်လှုပ်တော့ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆောက်တည်ရာရအောင်မနည်းထိန်းရတာတခြားအကြောင်း တစ်ခုရှိပါသေးတယ်၊ မိုးဂေါင်ရဲ့မိန်းမလေ လှိုင်းအိတွင် တို့သားအမိက ခက်ခက်တို့နဲ့ သိတယ် ...

ခက်ခက်နဲ့က နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်ရုံပေမယ့် ခက်ခက်ညီမ သက်သက်နဲ့ လှိုင်းရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်မိုးထွင် ဆိုတာ အရမ်းချစ်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ နောက်ကြောင်းတွေ အတွင်းရေးတွေအထိ အကုန်သိကြတာ၊ မိုးဂေါင်နဲ့ လှိုင်း လက်မထပ်ခင် လက်မှတ်မထိုးခင်ပေါ့၊ လှိုင်းက တခြား ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ပျောက်သွားဖူးသေးတယ်”

ဒေါ်တင်လေးဝေက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြစ်ကာ

“ညည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရိုး၊ အဟုတ်လား”

“တစ်ညမှာ ဒီကောင်မလေး အိမ်ပြန်မလာဘဲ သန်းကောင် ကျော်တဲ့အထိပျောက်နေတာနဲ့ ခင်မိုးထွင်က သူ့သမီးနောက် လိုက်ရှာဖို့ သက်သက်တို့အိမ်က ဒီရိုင်ဘာကြီးကို လွှတ်ပေး ပါလို့ အကူညီ လှမ်းတောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီဒီရိုင်ဘာကြီး အပြောအရ လှိုင်းနဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မိုးမလင်း ခင်သုံးနာရီခွဲလောက်ကြီး သွားပြန်ဖမ်းမိလာတယ်တဲ့”

ဒေါ်တင်လေးဝေက အံ့အားတသင့် နားစွင့်နေပါ သည်။

“ကောင်လေးအမေရော ခင်မိုးထွင်ရော ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ပြန်သိမ်းလိုက်ကြတာ၊ အပြန်ကားပေါ်မှာ လှိုင်းတို့သားအမိ ပြောလာတာထဲမှာ အဲဒီကောင်လေးက နှစ်ပတ်အတွင်း နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာ ဆိုတာလည်းပါတယ်၊ သူ့အမေကြီး ရင့်သီးမောက်မာပုံတွေလည်းပါတယ်၊ လှိုင်း ရေတိမ်နစ်ခဲ့ တာတော့အမှန်ပဲ”

“ရိုး ... ညည်း ပြောနေတာတွေ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ မေမေရယ်၊ ရိုးက အလကား လုပ်ကြံပြော လို့ ဘာအကျိုးရှိလဲ”

“တကယ်ဆိုရင် ဒီစကားတွေ ဒီတင် ရပ်တန်းကရပ်လိုက် တော့”

“အဲဒီနောက် လေးငါးခြောက်ရက်အတွင်း မိုးဂေါင်နဲ့လှိုင်း လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ဖြစ်ကြတာ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘယ်လို ဇာတ်ရှုပ်တွေတုန်းကွယ်၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်ဘူးဖြစ်စေ ဘယ်သူတွေဘာပဲ ပြောနေပစေ၊ သမီး ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှထပ် မပြောပါနဲ့၊ အခု မေမေ့ကိုပြောတာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ တခြားလူ အတင်းအဖျင်းပြောတာနဲ့ သမီးနဲ့ မတူဘူး၊ သမီးက မိုးဂေါင်ရဲ့ ပထမဇနီး၊ မလိုလို့ တမင်တကာ သွားပုပ်လေလွင့် နာမည်ဖျက်သလို အထင်ခံရရင်လည်း ရှက်စရာကြီး၊ မတော် သူတို့ဘက်ကပြန်ကြားလို့ သင်္ကာ ရှင်းလားပြုလား ပြဿနာတက်ကြရရင်လည်း သိက္ခာကျ ပါတယ် ...

ရမလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်စမ်း ပါ၊ သမီးနဲ့မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး၊ မေမေတောင် မိုးဂေါင် အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အမြင်မကြည်လင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီစကား ကြားတော့ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတယ်၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့ မမှန်ပါစေနဲ့ပဲ ဆုတောင်းမိတယ်၊ မှန်ခဲ့ရင်လည်း တစ်ဖက် သားမိန်းကလေးရဲ့ တကယ့်အမူပုံအပွသတင်းကြီး၊ ဘယ် တုန်းကမှ မသိမကြားခဲ့ရဘူးလို့ပဲ ခေါင်းထဲမှတ်လိုက်ပါ”

ရိုးက သက်ပြင်းလေးရှိက်ကာ ...

“ဒီကိစ္စကို မိုးဂေါင် မသိသင့်ဘူးလား မေမေ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ညည်း ဘယ်လိုတွေးနေတာလဲ ရိုး၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ပါဆိုမှ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မေမေ၊ ကောင်မလေးက တစ်ချိန်တုန်းက တော့ ဒီလိုပဲမိုက်ခဲ့မှားခဲ့ဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကောင်းကောင်းကျပြီး မိုးဂေါင်အပေါ် ဇနီးကောင်းပီသနေပြီ၊ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာလည်း လက် ထပ်ပြီး အနည်းဆုံး ခြောက်လတစ်နှစ်ကြာမှပဲ ရှိလာခဲ့တယ် ဆိုရင် အစစအရာရာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဖြစ်မှုကို ရှေ့ရှုပြီး ကောင်မလေးရဲ့နောက်ကြောင်းကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်လို့ ရတာပေါ့”

“ရိုး”

ရိုးသည် အသံကရှူပြင်းကာ ရင်ကလေးက နိမ့်ချည် ခြင်းချည် ဖြစ်နေပါသည်။ ကိုယ့်ကို သူ ထားသွားတုန်းကလည်း နာကျင်ကျင်နဲ့ ဒီလိုပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ ဝေဒနာကို အချိန်ယူပြီး ခြာရှည်ကြာများ ဖြေဖျောက်ကုစားခဲ့ရပါသည်။

စိတ်ထဲမှာ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ ဒဏ်ရာတွေ ကင်းသေလောက် ပြေပျောက်လောက်ပြီ ထင်ချိန်ရောက်ကာမှ ရိုး ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီကိုသိရတော့ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ ဒါ့ကြောင့် ကယ်ပဲ မိုးဂေါင်ရဲ့ကိုယ်ဝန် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလို့ပင်။

“ခုတော့ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုရှိခဲ့တယ်၊ ချက်ချင်းပဲ ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီး ကိုယ်ဝန်ကလည်း နှစ်လ ဆိုတော့ ...”

“အဲဒါ ညည်းနဲ့ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ ရိုးရယ်”

“မေမေ မိုးဂေါင်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက် သူ့ရဲ့မျိုးဆက် သွေးကို အရူးတစ်ယောက်လို ရူးသွပ်တပ်မက်တဲ့သူပါ။ တော်ရုံရူးသွပ်မှုနဲ့ သူ့ ရိုးကို မကွာပါဘူး။ သူ့ဘဝရဲ့အိပ် မက်မျှော်လင့်ချက် သူ့ရဲ့အနာဂတ်ပဲလေ”

“အဲဒါ ညည်းနဲ့မဆိုင်တော့တူး သမီး၊ မေမေ ပြောတာကို လက်ခံစမ်းပါ၊ ညည်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘူး ရိုးရယ်”

“ဒီကိစ္စကြီးဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အနစ်နာဆုံး အမှားအယွင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“တကယ်ဖြစ်တယ်လို့ ညည်းလည်း တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ရိုးရယ်၊ မိုးဂေါင်ကလည်း အတုံးအ၊အမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဇာတ်သူ နိုင်အောင်ကနိုင်မှာ ပါ၊ သမီး ဒီကိစ္စမှာ လုံးဝဝင်မပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါ ရိုး”

ရိုးက နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်ကာ ထုံပေပေ ငြိမ်သက်

နေခဲ့သည်။

“ဟယ်လို ... ဟေ့ကောင် မိုးဂေါင်၊ ညကြီးမင်းကြီး ပြော ဘာလဲ”

“ရဲကြီး ... ကိုင်းဥ ဘယ်နားရလဲ”

“ဘာ”

ရဲလင်းဆွေက တိစီကို ရိုမတ်နှင့် အသံလှမ်းတိုးလိုက် ကာ ...

“မင်း ဘာမေးတာလဲ မိုးဂေါင်”

“ကိုင်းဥ ... ကိုင်းဥ”

“ကိုင်းဥ !! ”

“အေး”

ရဲလင်းဆွေက နံရံက နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက် ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... ညကိုးနာရီကြီး ကိုင်းဥနဲ့ပတ်သက်တာအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“ကိုင်းဥ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ တုတ်လေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကင်ပြီး ရောင်းတယ်လေ”

“အေး ... သိတယ်လေ”

“အဲဒါ ဘယ်နားများ ရနိုင်လဲကွာ”

“အခုလား”

“အေး ... အခု”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“စားချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“မင်းက ကြိုက်လို့လား၊ ငါတောင် မသိပါလား၊ ဆူးနားနားမှာ ငါ့ရုံးနားပဲကွာ၊ ကင်ရောင်းနေတဲ့ တစ်ဆင့်တော့ ရှိတယ်၊ ညနေကတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ နားဖြန့်ကျ ငါ ဝယ်ထားပေးလိုက်မယ်လေ၊ မင်း ကြိုရင် ရုံးဝင်ယူလိုက်ပေါ့”

“နက်ဖြန်ဟာလည်းယူမယ်၊ ခုလောလောဆယ် ဘယ်ရနိုင်မလဲ၊ မင်းတို့က လသာထဲနေလို့ ငါက လှမ်းကြည့်တာ၊ ငါ အခု မင်းတို့နားပဲ ရောက်နေတာ၊ တရုတ်တန်းမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်၊ လျှောက်တာ

တာ၊ မိုးဖွဲလည်းကျနေတော့ ဈေးသည်တွေက မရှိတော့သလောက် ဖြစ်နေတာကွ”

“ဘာ ... မင်း အခု တရုတ်တန်းမှာ လျှောက်နေတယ်”

“အေး”

“ဟကောင်ရ၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုရင် ကိုင်းဥကင်ရောင်းတဲ့အသည်တွေက တရုတ်တန်းလည်း ရှိပါတယ်၊ စကော့ဈေးတစ်ဖိုက်လည်း ရှိတာပဲ၊ ရွှေဘုံသာလမ်းထိပ်မှာလည်း ရှိတယ်၊ မြို့ထဲတစ်ဖိုက် ရှိတတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုဟာကည ကိုးနာရီလေကွာ၊ ဘယ်ကကိုင်းဥကင်သည်က ရှိတော့မှာလဲ”

“မိုးချုပ်ချုပ်လေး ရောင်းတတ်တဲ့ အသည်လေး ဘာလေး မရှိဘူးလားကွာ၊ နည်းနည်းသိရင် ညွှန်စမ်းပါ”

“ဘာလို့ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ၊ ခုချက်ချင်းစားရမှ ဖြစ်မှာလား မင်းဟာက”

“ဟိုဟာကွာ၊ လှိုင်းပါ ... လှိုင်း လှိုင်း”

“လှိုင်း ဘာဖြစ်လဲ”

“လှိုင်းက ချဉ်ချဉ်တပ်နေတာကွာ၊ ကိုင်းဥကင် အရမ်းစားချင်တယ် ဖြစ်နေတယ်၊ မနေ့ကတော့ သူက ဖုန်းဆက်မှာတော့ ငါက ဘုရင့်နောင်ဘက်ကနေအပြန်ဝယ်လာဖြစ်

တယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ သူကလည်း တစ်ခေါက်ထပ်မံ
ငါလည်း ဒီလိုကြီး ချဉ်ချင်းတပ်နေမှန်း မသိတော့ ဝယ်
မလာမိဘူးပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ အခု အရမ်းစားချင်နေတာ”
“ညကိုးနာရီမှ !!”

“အေးကွာ”

“အာ ... ချဉ်ချင်းကလည်းကွာ အချိန်မတော် တပ်စရာလား
ကွာ၊ ဒီအချိန်ကြီးတော့ ကိုင်းဥမပြောနဲ့ တော်ရဲတန်ရဲမှန်
သည်တွေ ဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ၊ သိမ်းပြီး ပြန်ကြပြီပေါ့
ကိုင်းဥ ဆိုတာမျိုးက ရောင်းတဲ့အသည် ခပ်ရှားရှားဟာ
ကို”

“ဒီအချိန် ရနိုင်မယ့်နေရာ မင်း မသိဘူးပေါ့”

“ဟေ့ကောင် မိုးဂေါင်၊ ခက်ခက်လည်း ကလေးတွေဇွေး
ခဲ့တယ်ကွာ၊ ချဉ်ချင်းလည်း တပ်ပါတယ်၊ အကြီးကောင်
တုန်းကဆို အချဉ် ... အချဉ်နဲ့ မရမ်းယိုတွေ ရှောက်သီး
သုပ်တွေ၊ ဇောင်းလျားသီးတွေများ အလုံးလိုက် အစိမ်း
လိုက် ကိုက်စားနေတာ၊ အငယ်မကျတော့ အအိအဆိ
ထောပတ်ဆီတွေနဲ့ ထမင်းနဲ့နယ်စား၊ ချိစ်တွေအတုံးလိုက်
ကိုက်စား၊ အသီးအရွက်နဲ့ မယိုးနီးစံနဲ့နယ်စား ဆိုတာမျိုး
ပေါ့ ...

ချဉ်ချင်းတပ်တယ် ဆိုတာကို ငါ နားလည်တယ်၊
သွေးထဲကတောင့်တသလိုမျိုး စားချင်နေတာ မမှန်းတမ်း
စားနေတာ၊ သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှမရ
နိုင်တဲ့ ညကြီးမင်းကြီးတွေ ဘာတွေတော့ ခုချက်ချင်း
လိုက်ရှာစားရမှ ဆိုတာမျိုးလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး
ကွာ၊ ခုချက်ချင်း မစားရလို့မဖြစ်ဘူး ဆိုတာလောက်တော့
မသည်းပါဘူး မိုးဂေါင်ရာ ...

မင်းရဲ့လှိုင်းက ခုဆို ခုမှလားကွာ”

“အေးကွာ၊ သူက အခုစားချင်တာ ဆိုတော့လည်း၊ ခု
သူလည်း ကားပေါ်ပါလာတယ်ကွာ”

“အဲဒါ မင်းမှ အလုပ်မဟုတ်တာ၊ အလိုလိုက်ချင်လည်း
ကွာ၊ သူက ဒါစားချင်တယ် ဦးရယ် ဆိုရင်၊ အေး ... နက်
ဖြန်ဝယ်ခဲ့မယ်ပေါ့၊ ပြီးပြီပေါ့၊ သူ ပါးစပ်ကမာလိုက်တာ
နဲ့ မင်းက ချက်ချင်းကားမောင်းထွက် ပတ်ရှာတာမျိုးတော့
မလိုအပ်ဘူး ထင်တယ်ကွာ”

“သူက အခုစားချင်တာကိုးကွာ”

“သူ အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ပြီလေ၊ ဦးနှောက်မရှိတဲ့
ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ညကြီးမင်းကြီး ထင်ရာမြင်ရာ မပူ
ဆာသင့်ဘူး ဆိုတာတော့ နားလည်မှု ရှိဦးပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့

ကလည်း ဟာလူဒါဆိုလို့ မင်း သာကောတက ရွှေပုစွန်အထိ သွားရှာဝယ်တယ်ဆို၊ ဟိုမှာဆိုင်တောင်ပိတ်နေသလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်း မရမက ပြောဝယ်တာဆို”

“ဟဲ ဟဲ ... မြတ်ထူး ပြောတာမှလား”

“ဘယ်သူပြောပြောပေါ့၊ မင်းကို သည်းလွန်းအားကြီး တယ်၊ လွန်လွန်းတယ်၊ ဟိုက တော်တော်၊ မင်းကမျက်နေ တာ”

“ဟေ့ကောင် ရဲကြီး၊ လှိုင်းက ငါ့ရင်သွေးလေးကို ဗိုက်ထဲ ထည့်ပြီး အလေးခံလွယ်ပီးထားရတဲ့ မိခင်လောင်းလေကွာ”

“တစ်လောကလုံးမှာ မိခင်လောင်း သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး မိုးဂေါင်၊ ဂုဏ်ပြုထိုက်သော်လည်း သင့် တင်လျှောက်ပတ်သလောက်ပဲ လုပ်ကွာ၊ မျက်စိနောက် ငယ်၊ လောကကြီးမှာ သူ့မိန်းမလေးတစ်ယောက်တည်း ဗိုက်ကြီးဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“မင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ ရဲကြီးရ၊ မင်းက အသက်လေးဆယ် မှာ ကလေးနှစ်ယောက်အဖေပါကွာ၊ ငါက ခုမှ ပထမဆုံး ရင်သွေး ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားတာကို ကြိုရတဲ့ ဖခင်လောင်း ပါ၊ ပြီးတော့ အစစအရာရာ မင်းတို့လည်း သိပြီးသားပဲ ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို မင်းတို့ နားလည်ပြီးသားပဲ”

“အဲဒီရူးသွပ်မှုကို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မယူဆခဲ့ဘူး၊ မင်းစိတ် မင်းသဘောကို ငါတို့ ဝင်ဆန့် ကျင်လို့မရလို့ အလိုက်သင့်ကြည့်နေခဲ့ရတာကလွဲပြီး မပို ဘူး၊ မင်းက အချို့သောအရာတွေအပေါ်မှာ လိုအပ်တာ ထက်ကို ပိုပြီးအသည်းအသန် ဖြစ်ခဲ့တာချည်းပဲ၊ မင်းမိန်းမ ကိုပြောလိုက်၊ နက်ဖြန်ဝယ်ကျွေးမယ်လို့၊ ဒီညတော့ မိုး လည်းချုပ် မိုးလည်းရွာ ဘယ်လိုမှရဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းရှင်း ပြောပြလိုက်”

“အေးပါကွာ၊ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်”

“အေး”

ရဲလင်းဆွေက ဟဲန်းဒီဖုန်းလေးကို ခေါက်ပိတ်လိုက် ရင်း နံဘေးမှာ သူ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေတဲ့ ခက်ခက်ကို လှည့် ကြည့် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“လှိုင်းက ဒီလောက်ကို အကဲမပိုဘူး၊ ရှင်တို့ မိုးဂေါင်က ကို အကဲပိုနေတာ၊ ဟိုကောင်မလေးက သူ့အသက်အရွယ် နဲ့ထိုက်သင့်သလောက် ကလေးဆန်ပေမယ့် မရမက ဂျီကျ နေတဲ့အစားကို မဟုတ်ဘူး၊ ခက် မြင်ဖူးသားပဲ”

ရဲလင်းဆွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မြင်သော်လည်း ခက်ခက်က ရိုး သူငယ်ချင်းမို့ သိပ်ကြီး အားပေးအားမြှောက်

ဆက်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းသာ ချလိုက်ရင်း တီဗီကို အသံပြန် ကျယ်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်သူချင်းကို သတိပေးလိုက်၊ တစ်နေ့ ရူးမယ်လို့”

အိုးရှင်းစုပါစင်တာထဲမှာ ရိုးရယ် ခက်ခက်ရယ် ခက်ခက်ရဲ့သမီးငယ်လေးကို လက်တွဲပြီး လျှောက်နေကြပါသည်။ ပြုလွလွဂါဝန်ကားကားကလေးနှင့် ခက်ခက် သမီးကလေးက ဘိုမရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို ချစ်စရာကောင်းသည်။

“မေ့ ... ဒါစားမယ်”

“မေ့ ... အအေးဘူးဝယ်ပေး”

တစ်ချည်းတစ်ချည်း ပူဆာပြီး ထည့်နေတော့သည်မှာ များလာတဲ့အခါ ...

“ကွိုကွိုနော် အရမ်းပူဆာတာပဲ၊ မေမေ ဒါဆိုရင် နောက် တစ်ခါ မခေါ်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာထားခဲ့မယ်”

ခက်ခက်ရဲ့ မာန်တဲ့စကားကြောင့် ကွိုကွိုက နောက် တစ်ကြိမ်ကျတော့ လူလည်ကျကာ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆုပ် တွဲထားတဲ့ ရိုးရဲ့လက်လေးတွေကို အမေမသိအောင် တိတ်တဆိတ် ညှစ်ကုတ်ပြီး မော့ကြည့်လာသည်။

“ဘာလဲ ... သမီး”

ရိုးက ခေါင်းငုံ့မေးတော့ ရှေ့နားက သူလိုချင်တဲ့ အရပ်ဖက်လုံးလေးဆီ မျက်စိလေး စွေကြည့်ရင်း မေးဆတ်ပြပါ သည်။ အဲဒါ လိုချင်တယ်ပေါ့လေ။ သူ့အမေကို မပူဆာတော့ဘဲ ရိုးဘက်တစ်လှည့် ပူဆာတာ။ လူလည်ကျပုံကို ရိုးကသဘော တွေကျကာ ကျိတ်ပြီးပြုံးမိရသည်။

ကလေးတစ်ယောက် ရှိတာဟာ တီတီတာတာနှင့် ကြည်နူးသာယာဖို့ ကောင်းပါသည်။ စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းရွှင်လန်း စေပါသည်။ တကယ်တော့ မျိုးဆက်တွေ ဘာတွေ ထည့်မတွက် ဘူးပဲထား၊ မိသားစုတစ်စုဆိုတာဟာ အဖေရယ် အမေရယ် သား သမီးလေးတွေရယ် ဆိုတာ အစုံအလင် ပါဝင်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ ပဲ မဟုတ်လား။ သားသမီး မပါဝင်တော့ “လင်မယား”ဆိုတဲ့ အဆင့်မှာပဲ ရပ်နေမှာ မဟုတ်လား။

လူတွေက ပြောကြလျှင်လည်း ...

“သူတို့မိသားစုကလေး ...”ဆိုတာမျိုး ပြောနိုင်ဖို့ ကလေးကို ရှိရမည်လို့ ရိုး ထင်သည်။ ကလေးမှမရှိရင်တော့ “သူတို့လင်မယား” “သူတို့ဇနီးမောင်နှံ” လို့ပဲ သုံးနှုန်းကြမှာပေါ့။

တကယ်တော့ ရိုး ကိုယ်တိုင်လည်း သားသမီးရင် သွေးဆိုတာကို လိုချင်တာပဲပေါ့။ မိုးဂေါင် စိတ်ထဲမှာ ဒါကိုရော

မတွေးမိခဲ့ဘူးတဲ့လား။ သူ့လို ငယ်ဘဝရဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ခံစားချက်တွေကြောင့် သွေးသားမျိုးဆက်ဆိုတာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရူးအမူးတောင်တမ္မတ်သိပ်တာမျိုး မဟုတ်ရင်တောင်မှ သာမန်ပုံထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပီပီ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်ရဲ့ရင်သွေးကလေးဆိုတာကို လိုချင်မျှော်လင့်နေခဲ့မယ်လို့ မထင်နိုင်ဘူးလား။

ကလေး မရခဲ့တာဟာ သူ့တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ပြဿနာလား။ သူ့တစ်ယောက်တည်းရဲ့ နစ်နာမှုလား။ သူပြေလည်သလို သူ့တစ်ဖက်သတ်တည်း ဖြေရှင်းသွားရက်လိုက်တာ။

“အန်တီရီး”

“ဘာလဲ သမီး”

ခက်ခက်က တစ်နေရာက ခြေသုတ်ဖဲ့တွေ၍ကို လှန်လှော့ကြည့်ရှု ရွေးချယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့စဉ်မှာ ကွီကွီက ရိုးလက်ကို အတင်းဆွဲလုပ်ကာ ...

“ဟိုဖက်လုံးလေး သမီး လိုချင်တယ်၊ မေမေက ဆူလိမ့်မယ်၊ အန်တီရီးက အန်တီရီး ဝယ်သလိုမျိုး ခြင်းထဲ ယူထည့်ထားလိုက်ပါ၊ အိမ်ပြန်ခါနီးကျမှ အန်တီရီးက သမီးယူသွားလို့ ပေးလိုက်ပါလားနော်”

ရိုးမှာ လူလည်မလေးကို သဘောတကျ ရယ်မိလျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီရှင်”

ကွီကွီ ကြိုက်နေတဲ့ ဖက်လုံးကလေးကို ရိုးက ငဲ့ရွေးယူလိုက်ရပါသည်။ ဖက်လုံး ခရမ်းပြာလေးရဲ့ထိပ်မှာ အီးယော့ရုပ်ရဲ့ဦးခေါင်းလေးနှင့် နားရွက်လေးနှစ်ဖက် ဖားဖားကျနေတဲ့ ချစ်စရာအရုပ်ဖက်လုံးလေးပါ။ နှစ်လုံးသုံးလုံးထဲကနေ ရွေးချယ်နေဆဲ ...

“ဟယ် ... ကလေးလေးက ချစ်စရာလေးတော့”

အသံကလေး တစ်သံတော့ ကြားလိုက်ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ မော့မကြည့်မိသေးဘဲ ဆက်ပြီး ရွေးချယ်နေမိပါသေးသည်။ ကွီကွီကိုမြင်တိုင်း ဆယ်ယောက်မှာ ငါးယောက် ခြောက်ယောက်ကတော့ ဤသို့ရေရွတ်မိကြစမြဲ။ ကွီကွီကလည်း ဆံပင်ညိုညို ကောက်ကောက်လေးတွေနှင့် အရုပ်လေးနှယ် ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ မျက်နှာလည်း ချိုသည်။ သူ့ကိုတွေ့မြင်သူတွေ ချစ်ကြမုန်းလည်း သိသည်။ ပဲကလည်း ပေးတတ်သည်။

သူ့ကိုချစ်စရာလေးပြောရင် သူက ပြုံးပြရယ်ပြရင်း စကားရော ဖွဲ့ရောပင် သွားလုပ်တတ်သေးသည်။

“ချောလိုက်တာ၊ အရုပ်လေးကျနေတာပဲ”

“အဟစ် ... အဟစ်”

ကွိုကွိုက ရယ်များပင် ရယ်နေသေးသည်။

“အမယ်လေး ချစ်စရာလေး၊ သမီးလေး ... နာမည်ဘယ်လို
ခေါ်လဲဟင်”

“ကွိုကွိုပါရှင်”

“ဟယ် ... ကွိုကွိုတဲ့၊ ဦးရေ ချစ်စရာလေး၊ အသည်းယား
လိုက်တာ”

တစ်ဖက်က မိန်းကလေးသံနှင့်အတူ ရိုးကလည်း
ဖက်လုံးရွေးနေရာမှ မော့အကြည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေအတွက်
စပယ်ရှယ်ချုပ်ထားတဲ့ ဗိုက်ဖုံးဘောင်းဘီစကလေးနှင့် အပေါ်က
ပန်းနုရောင်အင်္ကျီတိုကားကားလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကိုယ်
ဝန်ဆောင်မိန်းမငယ်လေးကို အမြင်တွင် ရိုးမျက်နှာပေါ်မှာရှိနေတဲ့
အပြုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ အေးစက်သွားခဲ့ရပါသည်။

“သမီးလေး ... ဒီဆံပင်လေးတွေက အတုတွေ မဟုတ်
လား၊ အန်တိုကို ဖြတ်ပေးလိုက်”

“အတုတွေ ဟုတ်ပါဘူး၊ အစစ်တွေပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆံပင်တုစွပ်ထားတာပါ၊ မညာပါနဲ့ကွာ”

“မညာပါဘူး၊ ဆံပင်အစစ်”

“ဟင် ... ဒီပါးပေါ်က မွဲ့လေးကလည်း အတုတပ်ထား
တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ... မွဲ့အစစ်”

“ခစ် ခစ် ခစ် ... ဒေါ်ကန်နေပြီ”

ကွိုကွိုကိုစ၊ရင်း သဘောကျ ရယ်မောနေတဲ့ လှိုင်း
အိထွဋ်ကတစ်ဆင့် သူ့နောက်မှာ တွန်းလှည်းတွန်းရင် ရပ်နေတဲ့
မိုးဂေါင်ကိုပါ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ရိုးက ဒူးတုပ်ထိုင်နေကာ သူ
တို့က ကွိုကွိုကို အာရုံစိုက် စိတ်ဝင်စားနေကြတာမို့ ရိုးကို
မိုးဂေါင်က မမြင်သေး။

လှိုင်းကတော့ အပူပင်ကင်းမဲ့ ပေါ့ပါးစွာ ကွိုကွိုကို
ချစ်စနိုး ရယ်မောနေပါသည်။ လှိုင်းကတော့ ရိုးကိုမြင်လည်းပဲ
သိမည်မထင်ပါ။ ရိုးက ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို
ကိုယ်ထိန်းရင်း ထိုင်နေရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကွိုကွို ... လာ”

သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချထားပြီး ကွိုကွိုလက်
ကိုဆွဲ၍ ရိုးက လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။

“အစ်မ ... အစ်မသမီးလေးက တအားချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

လှိုင်းက ရိုးကို လှမ်းပြောလိုက်တဲ့အပြင် ရိုးလက်
ထဲက ခြင်းတောင်းထဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပါနေတဲ့ အီးယော်
ရုပ်ဖက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲနှိပ်ယူလိုက်ကာ ...

“ဒီဖက်လုံးလေး အန်တီ ယူလိုက်ပြီ”

ကွီကွီကို ဆက်စလှိုက်ပြန်သေးရာ ကွီကွီက နှိမ့်ဆွဲလှိုက်ရာသို့ မပါတော့ဘဲ လက်ကိုဆောင်ဖြုတ်၍ လှိုင်းလက်ထဲက ဖက်လုံးရုပ်ကို ခြေဆောင်ပြန်လုကာ ...

“ဟင်း ... သမီးဟာ ... သမီးဟာ၊ သမီး ယူထားတာ”

“အန်တီယူမလိုပါ”

“ဟင့်အမ်း ... ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

ရိုးသည် ကွီကွီကို ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ချည်းထွက်သွားဖို့ကလည်းမဖြစ်။ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကွီကွီလက်ကို လိုက်ဖမ်းဆွဲရင်း ...

“ကွီကွီ ... လာ”

“ဟင့်အင်း ... သမီးဖုတ်လုံး ... သမီးဖက်လုံး”

“ဟား ဟား ဟား၊ ကြည့်ပါဦး ဦးရယ်၊ ဒေါသတွေကြီးနေလိုက်တာ၊ မျက်နှာလေးတောင် ရဲလာပြီ၊ ပေးဘူး ဘူး”

ရိုးသည် အလကားနေရင်း စိတ်တွေ တအားဖြူထူးနေပုံရတဲ့ လှိုင်းကို မနာလိုလှစွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူ့မှာတော့ စိတ်တွေချမ်းသာလွန်းအားကြီးလျှင်ကိုယ့်မှာတော့ ရင်ကွဲပက်လက်ပါလား။

ဗိုက်ကလေး ပူထွက်နေတာတလွဲရင် ဆံပင်ကိုဘေးနှစ်ဖက်မှာ “ချို” ထွက်နေသလို ချည်ထားတဲ့ လှိုင်းရဲ့မျက်နှာကလေးဟာ နမ့်ပိရွန်းသစ်ပြီး ငယ်ဂုဏ်နှင့် နနယ်လန်းဆန်းတောက်ပနေသည်။ အရမ်းခရာတဲ့ ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကျန်းမာပြီး နုသစ်နေတဲ့ အလှမျိုးနှင့် လှိုင်းပုံစံကလေးက ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းပဲ ရိုးက မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ဓုထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ မိုးဂေါင်ထဲ မျှတ်ခနဲ ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပါသည်။ ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိသလို ပျက်နေတဲ့ မိုးဂေါင်ရဲ့အိုးတိုးအမ်းတမ်းမျက်နှာကြီး ပုံပန်းဟာ သနားစရာ။ ရိုးကို အားနာပြီး စိတ်တွေအိုက်နေတာ ပေါ်လွင်နေသည်။

ရိုးထဲ ပြန်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တောင်းဝန်တိုးလှီးသော အရိပ်အယောင်တွေ လျှံကျနေပါသည်။ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ရိုးရယ် ... လို့ အသံပါထွက်ကျလာသယောင် စကားလုံးတွေ ပျော်ဝင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းများဟာ ဆွေးညည်လျက်။

ဪ ... မိုးဂေါင် ... မိုးဂေါင်။

ခေတ်ဆန်ပြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ဇနီးကလေးကို ထားတော့ အပြင်အဆင်တောင်မှ ပြောင်းလဲနေပါပေါ့လား။

အမြဲတမ်း ရှုပ်ဖြူလက်ရှည်၊ ပိုးတွဲပုဆိုးနဲ့ပဲ မြင်သားကျခံတဲ့ မိုးဂေါင်ဟာ ခုတော့ စပိုရှုပ်ဖြူဆွတ်ဆွတ်လက်တိုနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ဆံပင်ပုံတောင်မှ နုနယ်တဲ့ပုံညှပ်ထားသေးတဲ့အတွက် ပုံပြောင်းပြီး ငယ်နသွားတယ် လို့တောင် ထင်မှတ်ရပါသည်။

ရိုးက ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပြန်ချလိုက်၍ ကွဲကွဲလက် ကိုဆွဲကာ ...

“ကွဲကွဲ ... လာတော့”

“ရော့ ... ရော့ ... သမီးလေး၊ အန်တီက စတာနော် သမီးနော်၊ ချစ်လို့စတာပါ၊ သမီးဖက်လုံးလေး ထည့်လိုက် ပြီနော်”

လှိုင်းက ဖက်လုံးကို ခြင်းထဲပြန်ထည့်ရင်း ရိုးကို ကြည့်ကာ ...

“အစ်မသမီးလေးက အရမ်းကို ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကြာကြာကြည့်ထားမှ သူနဲ့တူတာလေး မွေးအောင် ... ဟီးဟီး”

ရိုးက လှိုင်းကို စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ မပွင့်တပွင့်ဖြင့် ရုံသာ လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။

“သမီး ... တာတာ”

“... ..”

“အယ် ... ဦးရေ၊ မျက်စောင်းထိုးတယ်တော့၊ ဟား ဟား ချစ်လိုက်တာ”

ကလေးချစ်တတ်ပုံလည်းရတဲ့ ကလေးသာသာမိခင် လောင်းလေး လှိုင်းရဲ့ ရယ်သံသာသာက နောက်နားမှာ ကျန်ရစ် သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကိုက ချစ်ရာလေး။ တိတိတာတာနှင့် မိုးဂေါင် လည်း သိပ်ကိုချစ်မှာပါပဲ။ သူ့မိန်းမကို သိပ်သည်းတာ ဆိုတဲ့ အသံမျိုးတွေ တစ်ခါတစ်ရံ ခက်ခက်ထဲက မကျေမချမ်း ကြားရ တတ်ပါသည်။

သူ့အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ဇနီးက လေးရယ်လို့ ပိုပြီးတော့တောင် သည်းဦးမှာပေါ့။ ခုလို နေ့လယ် နေ့ခင်းအချိန်မျိုး အိုးရှင်းလိုနေရာကို ဈေးဝယ်အတူလိုက်လာ ပေးတာကို ကြည့်ပါလား။ ဒီလောက် အလုပ်များ အလုပ်ရှုပ်တဲ့ မိုးဂေါင်ဟာ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာ ရိုးနဲ့ ဘယ်တုန်းများ ဈေး ဝယ်အတူထွက်ဖူးလို့လဲ။

စူပါမားကက်တွေ သွားချင်ရင် ရိုးဘာသာရိုး မိဖြူ နှင့်ဖြစ်စေ ခက်ခက်နှင့်ဖြစ်စေ မေမေနှင့်ဖြစ်စေ အဖော်လုပ်ပြီး သွားရတော့။ ညဦးပိုင်းလောက်ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင် အတူထွက်ဖြစ်တာ၊ ရပ်ရှင်ကြည့်တာ စသဖြင့် ထွက်ရလေ့ရှိသော် လည်း များသောအားဖြင့်တော့ ရိုးက တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း

စီးပွားရှာတဲ့အလုပ်နှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာမည်ဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်း
ယောက်ျားကို အိမ်ရောက်မှတော့ အနားယူပါစေတော့ဆိုတဲ့သဘော
နှင့် ညပိုင်းတွေ သွက်ခဲခဲ့သည်။

ခုလို ဗိုက်ကြီးသည်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဇနီးငယ်ငယ်လေး
နောက်ကနေ အသက်ကြီးကြီး ခင်ပွန်းသည်က ဇနီးငယ်သမျှ
လှည်းတွန်းပြီး လိုက်လာတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆန်း
ပြီး ကြည့်ကောင်းနေတာကို ရိုး ဝမ်းပန်းတနည်း မြင်ယောင်နေမိ
ပါသည်။

ငါနဲ့ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး ဘယ်နှခါရှိခဲ့ဖူးသလဲလို့
စဉ်းစားကြည့်တော့ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်ငါးနှစ်တောင်ရှိတဲ့
အထဲ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ကွင်းမျိုး အမှတ်တရ အာရုံထဲပေါ်မလာ။
တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုဈေးဝယ်ထွက်ဖူးတဲ့ အကြိမ်တွေ ရှိခဲ့သော်လည်း
ရိုးက ကိုယ်ခြင်းတောင်းကိုယ်လက်ချိတ်ကာ သွားတာပင်။

သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကနေ အဆင့်တက်လာတာ
ကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် ရိုးကိုကပ် ခွဲနဲ့ မှီခိုမတတ်တာကြောင့်
လားတော့ သိပါ။ ထူးခြားပြီး ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုမျိုးကို မိုးဂေါင်
ထဲမှ ရိုး မရခဲ့ပါ။ သာမန်အားဖြင့်တော့ မိုးဂေါင်ဟာ မိန်းမအပေါ်
ပုံမှန်ကြင်နာလေးစားမှုမျိုး ရှိပေမယ့် တကူးတက ယူယဂရုစိုက်
နေတာမျိုးကိုတော့ ရိုး ဘာကြောင့် မရခဲ့တာများလဲ။

ရိုးကပ် ရိုးရိုးကြီးနေတတ်လွန်းလို့လား။ လှိုင်းကို
တော့ သူ့ရင်သွေးကလေးကို မိုက်ထဲတပင်တပန်း လွယ်ပိုးပေး
ထားရတယ်ဆိုတဲ့ အထူးညာတာကြင်နာမှုမျိုး သူ ထားရှိပုံရပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့”

ခက်ခက်နှင့်ပြန်ဆုံသော် ခက်ခက်က သူ့သမီးကို
လာတွဲလိုက်ရင်း ...

“ဒီဖက်လုံးကြီးက ဘာလဲ၊ ကွီကွီ ... အန်တီရိုးကို ပူဆာ
တာလား ဟုတ်လား၊ လျှောက်မပူဆာရဘူးလို့ မေမေ
ပြောထားတယ် မဟုတ်လား..”

“ထားလိုက်ပါ၊ ငါဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရိုး ... ! နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရောင်နဲ့ နေကောင်းရဲ့လား၊ ရုတ်တ
ရက် ပရက်ရှာတွေ ဘာတွေများ ကျတာလား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ လာ ... သွားကြစို့”

ရိုးက ခက်ခက် လက်မောင်းကိုဆွဲကာ မိုးဂေါင်တို့
ရှိရာဘက်နှင့် ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်လာသော်လည်း လမ်းချိုးတစ်ခု
ထဲက ကွေ့ထွက်လာတဲ့ သူတို့လင်မယားနှင့် သင်္ကာမကင်း
နောက်လှည့်ကြည့်တဲ့ ခက်ခက်တို့ ဘွားခနဲ လှမ်းတွေ့ကြပါသည်။

“ဟင် ... ! ဟို ... ဟိုမှာ”

ခက်ခက်သည် မိန်းမနောက်က လှည်းတွန်းပြီးလိုက်နေတဲ့ မိုးဂေါင်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“သူလိုလူက ဒီလို ကရိုကထ ခံတတ်တဲ့သူမျိုးလား၊ သူတို့ ကိုရဲတို့ အတူတူပဲ မိန်းမဆွဲထားတဲ့ ခြင်းတောင်းထဲ သူတို့စားချင်တာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်ထည့်တတ်တဲ့ သူမျိုးတွေပဲ မဟုတ်လား”

ဂိုးက မချိုပြီးလေးနှင့် ...

“မိန်းမက မိခင်လောင်းဆိုတော့ ညာတာရမှာပေါ့ဟယ်”

ခက်ခက်က ရိုးထက် တရှူးရဲရဲ ခံပြင်းနေကာ ...

“အမယ်လေးနော် ... ဘယ်သူ့ကလေးကိုမွေးမယ် မိခင်လောင်းလဲ”

“မပြောပါနဲ့ ခက်ခက်ရယ်၊ သေမှမသေချာဘဲ၊ သူ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူးဟာ၊ သူ ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ နင်လည်း ဝိုင်းဆုတောင်းပေးနော်”

ဟန်းဒီဖုန်းမှာပေါ်လာသော “Unknown” ဆိုတဲ့ စာတန်းအရ လှိုင်း ထိတ်ခနဲ ရင်ဖိုသွားပါသည်။ ဒီလိုစာတန်းမျိုးဟာ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ကောလိတွေမှာ ပေါ်တတ်သည်။ ဦးက ကွန်ပျူတာစားပွဲမှာထိုင်ပြီး အီးမေးလ်စစ်နေခိုက်ဖြစ်ကာ လှိုင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးတွေ ဆင့်ကာ ခုကာ ခိုပြီး မိမိယိုတစ်ကား ကြည့်နေတုန်းဖြစ်သည်။

လှိုင်းက ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ...

“ဟယ်လို”

“လှိုင်း”

လှိုင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲနှင့် ခေါင်းနုပန်းပါ ကြီးသွားသလိုပင်။ ထင်တဲ့အတိုင်း တစ်ဖက်ကအသံက နေလင်း။

“ဟယ်လို”

“လှိုင်း ... ငါပါ”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို”

လှိုင်းက မိဒီယိုကိုပေါ့စံ လုပ်ထားရမိပြီး လူလည်ကျကာ ဖုန်းကိုနားမှာကပ်၍ ဟယ်လို ဟယ်လို အော်ရင်း အခန်းပြင် ထွက်လာပါသည်။ လှိုင်းပဲမမိသလိုလိုနဲ့ပေါ့။ ဘာမှမကြားရသလိုလိုနှင့်ပေါ့။ အခန်းပြင်ရောက်တော့မှ ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်တာဆီ ခြေဖျားထောက်ပြီးပြေးကာ ဝရန်တာနှင့် ဧည့်ခန်းကူးတွဲတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဒါဆိုရင် ဝရန်တာမှာ လှိုင်း ဖုန်းပြောနေသမျှကို တစ်အိမ်လုံး ဘယ်နေရာကမှ မကြားရတော့ပါ။

“ဟယ်လို”

“လှိုင်း ... မကြားရဘူးလား၊ ငါပါ နေလင်းပါ”

“ကြားတယ်၊ ပြော၊ နင် ဘာကိစ္စ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဆက်ချင်စိတ်ပေါက်လို့ ဆက်လိုက်မိတာ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား”

“ဖြစ်တယ်”

“လှိုင်း ... ငါ့ဆီကို အောင်ကိုကိုက အီးမေးလ်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပို့လိုက်တယ်၊ ဖူးပွင့် မွေးနေ့တုန်းက နင်တို့လျှောက်လည်ကြတဲ့ပုံတွေလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီမှာ နင့်ဗိုက် တော်တော်ပူနေပြီပဲနော်”

တောက် ...။ လှိုင်းက ကျိတ်၍ တောက်ခတ်လိုက်ပြီး မသာကောင်၊ လောက်ကောင်၊ လူယုတ်မာကောင် စသဖြင့် စိတ်ထဲကနေ နင်နစ်နာနာ နာမ်စားတွေ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းပစ်မိသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်အပူလား”

“ငါ ထွက်သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ နင်တို့ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်တာ ငါ သိတယ်၊ လက်ထပ်တာကတော့ ငါမသွားခင်ကတည်းက၊ ဧည့်ခံပွဲထက် ဆယ်ရက် ဆယ်နှစ်ရက် စောတယ် မဟုတ်လား”

“နင် ဘာအရည်မရ အဖတ်မရတွေ လာပြောနေတာလဲ နေလင်း၊ ဒါတွေ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဘာကောထူးဆန်းလို့လဲ”

“နင် အခု ဘယ်နှလလဲ၊ မွေးခါနီးနေပြီလား”

“နောက်လမကုန်ခင် ခွဲမွေးမယ်၊ ကဲ ... ဒါပဲမို့လား”

“နေပါဦး လှိုင်”

“နင် ငါ့ဆီ ဖုန်းမဆက်နဲ့၊ ငါ ဦးနဲ့ပြဿနာမတက်ချင်ဘူး၊ ငါတို့အိမ်ထောင်ရေးက ပြေလည်သာယာနေတာ၊ ဦးက အရမ်းကောင်းတဲ့ ခင်ပွန်းသည်၊ ငါ့ဘဝလေးကို ငါ အပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး၊ ဘာမှလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဦး စိတ်ဆိုးမှာမျိုး ငါ မလုပ်ချင်ဘူး၊ နောက်ကို ငါ့ဆီမဆက်ပါနဲ့ နေလင်း”

“ငါလည်း နင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲလို့ ဦးမိုးဂေါင် သိထားသားပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ မသိတာကိုလည်း မသိဘူး၊ ငါ့ဘာပြဿနာမှမပေါ်ချင်ဘူး နေလင်း၊ နင် ငါ့အပေါ် ဒီလောက်တော့ ငဲ့ညှာပြီး ကောင်းပေးသင့်တယ်”

“အင်းပါလေ၊ ရှေ့ကကော ငါ ဆက်ဖူးလို့လား၊ ဒီတစ်ခါပဲ ဆက်သေးတာ”

“နောက်လည်း မဆက်နဲ့”

“ခုလည်းပဲ ဓာတ်ပုံတွေတွေ့လို့သာ ဆက်မိတာပါ၊ နင်တောင် ကလေးမွေးတော့မယ် ထင်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ

တွေ့မိတော့ အရမ်းဆက်ချင်လာတာကြောင့်ပါ၊ ငါတောင် ရှေ့လကုန် ကျောင်းတစ်လပိတ်မှာ ပြန်လာမယ်”

“တစ်လတည်းများ ဟိုမှာပဲနေပေါ့၊ နင်တို့ သိပ်ငွေပေါနေတယ် ဟုတ်လား၊ သွားလိုက် ပြန်လိုက် လုပ်နေရအောင်”

“တစ်လလောက် ကိုယ့်မိသားစုကြား ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကြား ပြန်ရောက်ရတာ နည်းလား၊ ကုန်ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ နှိုင်းမရအောင် တန်တယ်”

“နင် ... နင့်အမေ ပြောခဲ့တုန်းကကျတော့ သုံးနှစ်အတွင်း တစ်ချက်မှ ပြန်မလာနိုင်ဘူးဆို၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ ...”

ရုတ်တရက် ပွင့်သွားတဲ့ ဝရန်တာတံခါးကြောင့် လှိုင်းက ပြောလက်စ ထစ်တုံ့ကာ ရပ်သွားပါသည်။ ထွက်လာသူက မိုးဂေါင်။ လက်ထဲမှာ စီးကရက်နှင့်။ ဝရန်တာမှာ စီးကရက် ထွက်သောက်တာဖြစ်သည်။ အရင်က အိမ်ခန်းထဲမှာ စီးကရက်သောက်ပေမယ့် ခုတော့ ကိုယ်ဝန်နှင့်လှိုင်း ရှိနေပြီမို့ အိမ်ထဲမှာ မိုးဂေါင်က စီးကရက်မသောက်တော့။

မိုးဂေါင်က လှိုင်းရှိနေ၍ ဝရန်တာရဲ့ဟိုးဘက်စွန်းလှိုင်းအနားကပ်မလာဘဲ ဟိုးတစ်ဖက်စွန်းမှာမဲရပ်ကာ စီးကရက်သောက်နေရင်း လှိုင်းကို ပြုံးပြသည်။

“ဟဲ့ ... ဒါပဲလား၊ နင် အလကားနေရင်း ဖုန်းဖိုးတွေလည်း
ဖြုန်းတီးမနေနဲ့၊ ငါ ချလိုက်တော့မယ်၊ ငါ မိဒီယိုကြည့်
နေတာ”

“လှိုင်း ... ငါ တစ်ခုပြောမယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ ... ငါလေ ... နင့်ပုံကိုမြင်တော့ နင့်ဖိုက်ဆဲက
ကလေးဟာ ငါ့ကလေးများ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လို ...”

“သေလိုက်၊ နင် သေလိုက် မသောကောင်ရဲ့”

လှိုင်းက ဖုန်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပိတ်ကာ ပါဝါပါ
ဆော့ဖ်လိုက်ပါသည်။ မိုးဂေါင်က အံ့သြတကြီး လှည့်ကြည့်
ရင်း...

“ဘယ်သူ့ကို ဒီလောက်တောင် ပြောနေတာလဲ လှိုင်းရဲ့”

လှိုင်းသည် တတ်နိုင်သလောက် မညာလိုသူမို့ ...

“နေလင်းပေါ့”

“ဪ ... ဟိုကောင်လေးလား၊ နိုင်ငံခြားက ဆက်တာ
လား”

“ဟုတ်”

“ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“ဖူးပွင့် မွေးနေ့၊ မီးတိုလျှောက်လည်တုန်းကပုံတွေ သူ့ဆီ
ကို အောင်ကိုကိုက အီးမေးလ်နဲ့ ပို့လိုက်လို့ပါ၊ မီးပုံကိုတွေ
လို့ သူက မီးကို ဖိုက်ကြီးသည်မလို့ ခေါ်လိုပါ”

“ဪ ... ဟား ဟား ဟား၊ ခေါ်ပါစေပေါ့ လှိုင်းရယ်၊
ဘာဖြစ်လဲ ... ဟား ဟား”

“မီးဆီ ဖုန်းဆက်တာလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ တော်ကြာ
ဦး အခွင်လွဲလိမ့်မယ် မဆက်နဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ် ဦး”

မိုးဂေါင်က စီးကရက်မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီမို့
လှိုင်းက မိုးဂေါင်အနား တိုးကပ်သွားကာ ဦးရင်ခွင်မှာ ခေါင်း
ကလေးတိုးမိုလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဆက်ရင်လည်း ဆက်ပစေပါ လှိုင်းရယ်၊ သူ
က လှိုင်းကို ချစ်ဖူးတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း လှိုင်းလည်း
လက်ခံခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ အစကတည်းက
သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲဟာ”

“ဇယားရှုပ်ပါတယ် ဦးရာ၊ မဆက်တော့ အေးရောပေါ့၊
ပြီးတော့ သူက ဒီကိုလည်း ပြန်လာလည်ဦးမှာတဲ့၊ နောက်လ
ကုန် သူတို့ကျောင်းက တစ်လပိတ်မှာမို့လို့တဲ့၊ အားအား
လျားလျား၊ ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး သွားချည်လာချည်နဲ့ ပြန်မ
လာဘဲနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“သော် ... သူ့ဟာသူ ပြန်လာတာပဲ လှိုင်းရယ်၊ ဘာဖြစ်
တုန်း၊ မိဘက ဒီမှာလေ၊ လာတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ
ဆိုကြရင် တစ်ခါတလေ တွေ့လိုက်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မီးလည်း အဲဒီအချိန်ကျ မွေးနေလောက်
ပြီ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်မှာပဲနေမယ်၊ ဆုံစရာလည်းမလိုဘူး၊
တွေ့စရာလည်း မလိုဘူး၊ အလကားနေရင်း ဦး အထင်
လွဲမှာတွေ ပြဿနာတက်မှာတွေလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

မိုးဂေါင်က လှိုင်းရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေကို
ပွတ်သပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောရင်း ...

“လှိုင်းက ငယ်သေးတယ်ဆိုပေမယ့် ဦးက လှိုင်းကိုချုပ်
ချယ်တာ၊ မယုံကြည်တာ၊ ဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ ဝင်ဆုံးဖြတ်
တာမျိုးတွေ မလုပ်ပါဘူး၊ လှိုင်းကို အကောင်းအဆိုး ဝေ
ဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ဦးနောက်ရှိမယ်လို့ယုံတဲ့အပြင် ဦးရဲ့
ရင်သွေး ဦးကလေးရဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက်
ထိုက်တန်တဲ့ လေးစားနေရာပေးမှု ရှိရမယ် မဟုတ်လား၊
လှိုင်းကို ဦးယုံပါတယ် လှိုင်းရဲ့”

လှိုင်းသည် သူ့မျက်နှာကလေးကို မိုးဂေါင်ရဲ့ရင်မှာ
ပိုတိုးအပ်ပြီး ဖွက်ထားလိုက်ပါသည်။ ဦးက အဲသလိုစကားမျိုး
ပြောလျှင် လှိုင်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားရပါသည်။ အဲဒီအချိန်

တုန်းကတော့ နေလင်းကို မုန်းတီးနာကြည်းစိတ် နေလင်းအမေ
ကို မခံချင်တဲ့စိတ် အောက်မကျချင်တဲ့ မာနစို့နှင့် ရုတ်တရက်
ချက်ချင်းစဉ်းစားစိတ်ကူးပြီး အကောင်အထည်ဖော်ပစ်လိုက်တဲ့
လုပ်ရပ်ပင်။

ဒါပေမဲ့ နောင်တဖြည်းဖြည်းမှာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့
အပြုအမူအတွက် လှိုင်း ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလိုလို နောင်တရသလိုလို
လိပ်ပြာမလှသလိုလို အမြဲပဲ မလုံခြုံတဲ့စိတ်က ချောင်ထဲမှာ ခို
အောင်းကာ အမှတ်မထင် လူကိုနှိပ်စက်ပါသည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဦးလည်းပဲ တစ်ခုလပ်ပဲ၊ ဘယ်
သူမှမသာ ဘယ်သူမှ မနာပါဘူးလို့ တစ်ယူသန်သန်ပဲ တွေးပစ်
လိုက်သည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ပြီးမှ သူ့အပေါ် ဂရု
တစိုက်နှင့် တမြတ်တနိုး တလေးတစား ရှိလှတဲ့ ဦးရဲ့အပြုအမူ
များက လှိုင်းကို နောင်တနှင့် ရင်မောနေဖို့ နှိပ်စက်ကြတာဖြစ်
သည်။

လှိုင်းရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ လွယ်ထားရတဲ့ ရင်သွေးကလေး
ကို ရူးရူးမှူးမှူး ဖြစ်လွန်းလှတဲ့ ဦးကြောင့် လှိုင်းသည် မွေးဖွားရ
ဖို့နီးလာလေလေ စိတ်တွေလှုပ်ရှား ကတုန်ကယင် ဂနာမငြိမ်လေ။
ဘာကိုကြောက်မုန်းမသိ ကြောက်နေကာ အလကားနေရင်းလည်း
ဝမ်းနည်းနေမိတတ်သည်။

မိုးဂေါင်ရဲ့ ရူးသွပ်ပုံက လှိုင်းကို ပိုပြီးချောက်ချား
စေပါသည်။

အိပ်ခန်းလေးခန်းပါတဲ့ ကွန်ဒိုမီနီယမ်အခန်းထဲမှာ
ပြတင်းပေါက်များများနှင့် လေဝင်လေထွက် အကောင်းဆုံးအခန်း
ကို ရွေးချယ်ကာ မိုးဂေါင်က Baby room အဖြစ် သတ်မှတ်ပြင်
ဆင်ထားသည်။

အဖြူပေါ် အပြာနုဖျော့ဖျော့ ပူပေါင်းရုပ် ဖဲပြားရုပ်
ကလေးများ ကျကျပါတဲ့ နံရံကပ်စက္ကူကို ကပ်ထားတာမို့ အခန်း
လေးက လင်းနေသည်။ ကလေးလေး ငါးနှစ်သားအရွယ်ထိ
ဆက်အိပ်လိုရတဲ့ ပုခက်အကြီးကြီးက အရွယ်ကြီးလာတဲ့အခါ
ပုခက်ပုံစံ ဆွေးတောင်တွေကို နှိမ့်ချလိုက်ရင် အကာခပ်နှိမ့်နှိမ့်
ပါတဲ့ ဓုတင်ပုပုလေးလို ဖြစ်သွားမည်။

ကလေးအဝတ်ထည့်ဖို့ အတွန့်အတက်လေးတွေပါ
တဲ့ အဖြူရောင်စိရိပုပုလျားလျားကလေးထဲမှာ လက်ပြတ်လက်တို
လက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီတိုရှည်၊ အနွေးထည်၊ ဦးထုပ်၊ ခြေအိတ်၊
လက်အိတ်၊ အခင်း၊ အနီး၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးဖက်လုံးတွေက
အလဲအလှယ်များစွာ လုပ်လိုရအောင် အရောင်စုံ အသွေးစုံပြည့်လွှ်
ထွက်နေပြီ။

အဝတ်ဖိနပ်ကလေးတွေချည်း အရပ်ပုံမျိုးစုံ၊ အနီး
ဆိုလျှင် အဖြူဖြောင်၊ ပန်းနုဖြောင်၊ အပြာနုဖြောင်၊ အဖြူပေါ်
ပန်းနုပွင့်။ အဝါနုပွင့်၊ အို ... ချစ်စဖွယ် အဆင်အသွေးမျိုးစုံ
အောင်ပင်။ နို့ဘူး၊ နို့ခွက်၊ ဇွန်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်လေးတွေ
ကလည်း အမျိုးစုံကာ လှပဆန်းကြယ်လှပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
လည်း လှိုင်းနှင့်အတူဝယ်သလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူ ဘယ်လို
ဖွေရှာဝယ်လာလဲ မသိရ။

အရောင်စုံစုံ အရုပ်တွေမျိုးစုံကလည်း နံရံတစ်ဖက်
ကပ်၍ တစ်လျှောက်လုံး တန်းစီချထားသည်။ ဂျောက်ဂျက်လေး
တွေ မျက်နှာကျက်က တန်းလန်းကျပြီး လည်နေတဲ့ ရောင်စုံရုပ်
လေးတွေ။ သူ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ကလေးခန်းဟာ ဘယ်သူပဲဝင်
သွားသွား “အို” “ဟယ်” နှင့် ရင်သပ်ရှုမော မဖြစ်မယ့်သူ မရှိ
ပါ။ ဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးလဲ ရောက်သွားရသလို
ဆေးမောမင်သက်ငိုရမည့် ခမ်းနားမှုမျိုးနှင့် လှနေသည်။

ဒါဟာ တစ်နေ့တစ်ရက်တည်း သူ မြင်ခဲ့တာမဟုတ်။
လှိုင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားပြီဆိုတာ စသိကတည်းက တဖြည်း
ဖြည်း တစိမ့်စိမ့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် စိမ့်ပြီးပြင်လာတာ။ စိတ်ကူး
ရလိုက် ဝယ်ဖြည့်လိုက်၊ ပြင်ဆင်လိုက်။ သူ့ဟာသူလည်း တစိမ့်
စိမ့် ကြည့်မဝ ကျေနပ်မဝ။

ရူးသွားလောက်တဲ့ မျှော်လင့်မှုမျိုးနှင့် ဤကလေးလေးကို မိုးဂေါင် မျှော်လင့်နေတာ သိရလေလေ။ လှိုင်းရင်တွေ မောပန်းမွန်းကျပ်လေ။ ဦးကို အမှန်တရားအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မပြောခဲ့ဘဲ တိတ်တိတ် ကျိတ်မြိုလက်ထပ်ခဲ့မိတာအတွက် နောင်တတွေရလေ။ ခုချိန်မှာတော့ လှိုင်းသည် ဦး ဘာကြောင့် သူ့ရဲ့ပထမဇနီးနှင့် ကွာရှင်းရပါသနည်း ဆိုတာကို သိခွင့်ရပြီး ခဲ့ပြီ။

“ဒီချွတ်ယွင်းချက်လေးကလွဲရင် ရိုးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိခဲ့ပါဘူး။ သူ သွားဆစ်ကြည့်ပြီး အဖြေက မျက်နှာပန်းမလှတော့ ဦးကို ပြန်ဖွင့်မပြောဘူး၊ ဖုံးဖိထားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေ ဦးရဲ့ယောက်ျားမကြီးက သူ့သမီးချွတ်ယွင်းတာကို ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဦးက ကလေးမရနိုင်ဘူးလို့ ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး သွားပုပ်စေလွှင့် လျှောက်ပြောခဲ့တာ၊ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ် လှိုင်းရဲ့။ ရိုးကို ဦး မေတ္တာမပျက်ဘဲနဲ့ ပြတ်စဲလမ်းခွဲခဲ့တာပါ။ သူကတော့ စိတ်နာရှာမှာပေါ့လေ။”

ဦး ပြန်ပြောပြတဲ့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို ကျောတစ်ဖိုစိမ့်ဖြစ်အောင် နားထောင်ခဲ့ရသည်။ တုန်လှုပ် တုန်လှုပ်ခဲ့ရ

သည်။ သူ့ရဲ့ပထမဇနီးကို ချစ်လျက်နှင့် ကလေးမမွေးလို့ ကွာရှင်းခဲ့တာပေါ့။ ဒီလောက်တောင် ကလေးကို ရူးသွပ်တဲ့ ဦးကြောင့် အမှားအယွင်း အထစ်အငေါ့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မှာကိုလည်း လှိုင်း ကြောက်လွန်းလှပါသည်။

ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကားတွေ ဟိုနားထိုး ဒီနားထိုးနှင့် စင်းရေက နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ မနက်ခပ်စောစော လာခဲ့တာပင် တိုကင်နံပါတ်ယူလိုက်တော့ နှစ်ဆယ့်ရှစ် ဖြစ်နေပါသည်။ နေရိပ်တဲ့ တစ်နေရာမှာ နေရာယူထားတဲ့ ကားပေါ်မှာ မေမေနှင့် ရိုး ထိုင်နေကြရင်းက မိုးဂေါင်ရဲ့ကားကို မေမေက စ၊ တွေ့တာဖြစ်သည်။

“ဟိုဟာ ... ညည်းယောက်ျားကား မဟုတ်လား။”

စကားထဲမှာ “မိုးဂေါင်” လို့ နာမည်ထည့်ပြောတဲ့ အခါပြော၍ ရံဖန်ရံခါလည်း မေမေက “ညည်းယောက်ျား” လို့ နှုတ်ကျိုးသလို သုံးနှုန်းတတ်မြဲ။ အဲဒီအခါတွေမှာ ဒဏ်ရာအနာကို အပ်ကလေးနှင့် ထိုးဆွသလို စူးစူးကျင်ကျင် နာကျင်ရပါသည်။

မိုးဂေါင်က ကားပေါ်မှာမရှိ။ ရိုး ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကာ ဝဲကာ ရှာမိတော့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ မိုးဂေါင်ကို တွေ့ရပါသည်။

“သူက ဗေဒင်တွေ ဘာတွေ မေးတတ်လို့လား”

“အရင်ကတော့ တစ်ခါမှ မမေးဖူးပါဘူး မေမေ”

“ဘာများ လာလုပ်လဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

မိုးဂေါင်က ရည်ရွယ်ရာမဲ့ ဒီကဟို ဟိုကဒီ လျှောက် ချင်သလို လျှောက်နေတာဖြစ်ရာ ဇောအကြာမှာတော့ သူ့ခြေ လှမ်းများက ရိုးတို့ကား ရပ်ထားတဲ့ဘက်ဆီ ဦးတည်လာနေပါ သည်။

“ဒုက္ခပဲ ... သင်းက ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေပြန်ပြီ၊ ညည်း မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေစမ်း၊ တောက် ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်လို့ပဲ”

ရိုးကတော့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာက ပိုပြီး ရုပ်ပျက်တယ်ထင်ရာ သူ ဒီဘက်လျှောက်လာနေတာကို ရှေ့တူ ရုက ကားထဲမှနေပဲ လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ မေမေက မျက်နှာမပြင်နိုင်ဘဲ ...

“ဟဲ့ ... မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပါဆိုမှ တည့်တည့်ကြည့် နေရသလား”

“ကိုယ်က မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရ ရှောင်ရအောင် ကိုယ် က ဘာအပြစ် ကျူးလွန်ထားတာမို့လဲ မေမေရယ်၊ ကိုယ် က စင်ပေါ်ကပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ရမှာပေါ့၊ သူကသာ တုန်လှုပ်ရမှာပါ”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်း၊ နှုတ်တော့မဆက်နဲ့နော် ရွှေ နွယ်ရိုး”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးဂေါင်က နီးကပ်လာခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာတဲ့ သူဟာ ကားရှေ့ဆယ့်ငါးပေလောက် ရောက်မှပင် ခေါင်းတစ်ချက်မော့ကာ ကားကို လှမ်းမြင်သွားပါ သည်။ မြင်သွားသည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး လူများလစ်လျှင်တော့ ကမန်းကတန်း ရှောင်ထွက်ပြေးသွားမည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ထံ စေ့စေ့စူးစူး စိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ ရိုးကို အမြင်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ လှည့်ပြေးလို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် မိုးဂေါင်က ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ရင်း နီးကပ်လာပါသည်။ ကား နံဘေးရောက်လျှင်တော့ မိုးဂေါင်က အကျဉ်းအကျပ်ကျတဲ့ရုပ်မျိုး နှင့်ပင် အားယူဖျစ်ညှစ်ပြီးရတဲ့ အပြုံးမျိုးနှင့် ခါးကိုင်းခေါင်းနှိမ့် ရှိ ဟိုဘက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ရိုးရဲ့မေမေ ဒေါ်တင်လေးဝေထံ လှမ်း ကြည့်ကာ ...

“အန်တီ နေကောင်းပါတယ်နော်”

ဒေါ်တင်လေးဝေက နည်းနည်းကလေးမှ လိုက်လျှော့ ညီထွေ အားနာပါးနာပြုဖို့ စိတ်ကူးဘဲ မိုးဂေါင်ရဲ့စကားကို မဖြေ ဟဲ့အပြင် ဟိုဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်ပါသည်။

“ရိုး နေကောင်းကြတယ်နော်၊ အန်ကယ်လ်ရော”

မိုးဂေါင်က အစကတည်းက ယောက္ခမကို အန် ကယ်လ် အန်တီ ခေါ်ခဲ့သူပါ။ သူ့ဘဝမှာ “ပေပေ” “မေမေ” ဆို တာကို မှုတ်မှုတ် ချရ ခေါ်မှမခေါ်ဖူးခဲ့တာပဲ။

“ကောင်းပါတယ်”

“ရိုးတို့ ရောက်တာကြာပြီလား”

“ခုနမ္မပါ၊ နံပါတ်တောင် နှစ်ဆယ့်ရှစ်တဲ့”

“ကိုယ်က ဆယ့်ငါး၊ မကြာခင် ဝင်ရမယ် ပြောတယ်”

“မောင်လေး ဟိုမှာ ရုံးဌာနအပြောင်းအလဲနဲ့ ရာထူးတိုး စရာကိစ္စလေး ရှိတာနဲ့ လိုအပ်တာလေး ဒီက ယကြာချေ ပေးချင်လို့ လာလိုက်တာပါ”

ရိုး စကားကြောင့် ဘာကိစ္စ လျှာရှည်နေရတာလဲ ဆိုတဲ့ မနစ်မြို့လွန်းတဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့် ဒေါ်တင်လေးဝေက မျက် စောင်းလှည့်ထိုးပါသည်။ ရိုးကတော့ တမင်တကာကို ထုတ်ပြော လိုက်တာပါ။ ဒါမှ ရိုးသိပ်သိနေချင်တာကို နောက်ဆက်တွဲစပ်စပ် စုစုမေးဖို့ သင့်မည်မဟုတ်လား။

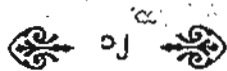
“ကိုမိုးဂေါင်ရော ... ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ၊ ထူးထူး ဆန်းဆန်း”

မိုးဂေါင်က ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာလွဲလွဲနှင့် ...

“ဟိုဟာပါ၊ နောက်လမှာ ကလေးကို ခွဲစိတ်မီးဖွားဖို့ရှိ တာနဲ့ အဲဒါ ကောင်းတဲ့နေ့ရက် အချိန်လေးပေါ့၊ အဲဒါလေး တွက်ဖို့သင့်တယ် ထင်တာနဲ့လေ၊ အဲဒီကိစ္စလေး လာမေး လိုက်တာပါ”

ဪ ... လို့ ခပ်တိုးတိုးသာ ရေရွတ်နိုင်ပြီး ရိုးက မိုးဂေါင်ကို ခပ်ငေးငေးသာ ကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။

ကားထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ ခက်ခက်က သက်ပြင်းကြီး ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ရင်း ရိုးကို အရင် မျက်စောင်း လှည့်ထိုးလိုက်ပါသည်။ လှိုင်းအိထွဋ် ကလေးမီးဖွားပြီ ကြားက တည်းက သွားကြည့်ချင်သည် လိုက်ပို့ပါနှင့် ရိုးတစ်ယောက်မရိုး မရွ ဖြစ်နေတာ။

“ဟဲ့ ... ငါက သက်သက်အစ်မမို့လို့ ခင်မိုးထွဋ်နဲ့လည်း ရင်းနှီးလို့ သွားသတင်းမေးလို့ ရတယ်မှန်ပေမယ့် နင့်ကို တော့ ဘယ်ခေါ်သွားခွင့် ရှိမလဲဟဲ့၊ နင့် ခေါ်သွားရင် ငါ အရမ်းမောင်းလဲသွားမှာပေါ့၊ ငါ့ဟာ ငါတော့ သွားလို့ရ တယ်၊ ခင်မိုးထွဋ် အသိအနေနဲ့လည်းရတယ်၊ ကိုမိုးဂေါင်

ရဲ့သူငယ်ချင်း ကိုရဲရဲဇနီးအဖြစ်နဲ့လည်း လှိုင်းနဲ့မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်းကတစ်ခါ မှောက်ပိုင်းတစ်ခါ ထင်တွေ့ဖူးသေး တော့ သတင်းမေးသွားလို့ ရတယ်လေ ရိုး ...

နင့်ကို ငါသူငယ်ချင်း၊ ငါ့အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားဆို ပေမယ့် သူတို့ပြန်သိသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ငါတော် တော်ရိုင်းရာကျမှာပေါ့၊ ဘာအကြံအစည်ရှိသလဲတောင် သံသယဝင်ဦးမယ်၊ နင် ဘာကြောင့် ကလေးကိုကြည့်ချင် ရတာလဲ၊ မမြင်ဖူးတော့ ဘာအရေးလဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက် ရူးချင်ရတာလည်း ရိုးရယ်”

ရိုး လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ နင်ပဲ သတင်းမေးသွားကြည့်ပေးပါ၊ အဓိက ငါသိချင်တာက အဲဒီကလေး ကိုနဲ့ ... မိုးဂေါင် နဲ့ တူမတူပဲ”
“ရိုး”

ခက်ခက်က ရိုးကို စိတ်မသက်မသာနှင့် ကြည့်သည်။
“နင် ဒီကိစ္စတွေ မေ့ပစ်လို့ မရဘူးလား ရိုး၊ ဒီကိစ္စက နင် နဲ့လည်း မဆိုင်တော့ပါဘူးဟာ၊ အမှတ်မထင် မမျှော်လင့် ဘဲ သိခွင့်ရလိုက်ရပေမယ့် ဒါက လှိုင်းရဲ့ကိစ္စပါ ရိုးရယ်”

“ခက်ခက် ... နင်က မိုးဂေါင်ရဲ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း မဟုတ်တော့ဘူးလားဟင်၊ မိုးဂေါင်ဘက်ကော နင် မတွေ့တော့ဘူးလား၊ ခင်မိုးထွဋ်က နင့်ညီမသူငယ်ချင်းမို့ နင်နဲ့ ရင်းနှီးသလို မိုးဂေါင်က နင့်ယောက်ျားရဲ့သူငယ်ချင်းအရင်း၊ နင်နဲ့လည်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပါပဲ၊ မိုးဂေါင် လှည်း ကျိုးထမ်းရတဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုရင် ...”

“ရိုး ... ငါ နင့်ကို ဖွင့်ပြောမိတာတောင် မှားသွားလား၊ မသိပါဘူးဟာ၊ ငါ ဒီနေ့ထိ ကိုရဲကိုတောင် မပြောခဲ့ဘူး၊ နင့်ကိုကျတော့ ငါတို့ချင်း အူမချေးခါးမကျန် အတွင်းသိ အပြင်သိ လျှို့ဝှက်ချက်မရှိအောင် ရင်းနှီးသူချင်းဖြစ်လို့ ငါ ပြောပြလိုက်တာ ...”

ငါတို့ သိထားတာက လှိုင်းဟာ အဲဒီညက ဟိုကောင် လေးနဲ့ပျောက်နေတယ်၊ ခင်မိုးထွဋ်ကလိုက်ရှာဖို့ သက်သက် တို့ ဒရိုင်ဘာကို အကူအညီတောင်းတယ်၊ လိုက်ရှာတယ်၊ မနက်မလင်းခင် သုံးနာရီခွဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာကြ တယ်၊ ဒါပဲလေ၊ အဲဒီထက် အတွင်းကျကျ နင် ဘာသိလို့လဲ”

“ဒီထက်လည်း အတွင်းကျစရာ မရှိတော့ပါဘူးဟာ”

“ဒီကလေးနှစ်ယောက် ဘာမှမမှားယွင်းခဲ့ကြပဲ ထိုင်စကား ပြောနေကြတာလည်း ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ”

“အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်လား၊ တကူးတက ခိုးပြေးပြီးမှ”

“ဒါ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ နှစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဖြစ် နိုင်ချေ ငါးဆယ်စီပဲ၊ ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ဟိုကောင်လေးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သံသယကို နင် ခုချိန်မှာ မေ့ထားလိုက် ပါတော့”

“ဖြစ်နိုင်ချေ ငါးဆယ်ပဲလေ”

“ရိုး ... ကိုမိုးဂေါင်နဲ့ လှိုင်းရဲ့အိမ်ထောင်သက်လည်း ကိုး လကျော်ရှိသွားပြီလေ”

ရိုးက ရုတ်တရက် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ ... “ငါနဲ့က ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ ခက်ခက်ရဲ့၊ သူတို့အိမ်ထောင် သက် ကိုးလလေးကို တန်ဖိုးထားရမယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ဆယ့် ငါးနှစ်ကို ဘယ်သွားလွှင့်ပစ်မှာလဲ ... ဟင်”

“ရိုး ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာခဲ့ပြီပဲ ရိုး၊ ကိုမိုးဂေါင်က ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲလေ၊ သူ မှန်မှန်မှားမှား သူ ကောင်း ကောင်းဆိုးဆိုး ခုချိန်မှာ သူနဲ့ လှိုင်းက လင်မယား၊ သူ ရင်သွေးလို့ အားလုံး လက်ခံရတဲ့ ကလေးကို မီးဖွားနေ ချိန်လေ”

ရိုး ရင်ထဲမှာတော့ အရူးတစ်ယောက်လို သေချာတာ မှ မဟုတ်ဘဲရယ်လို့သာ ရေရွတ်ကြွေးကြော်နေမိသည်။ အဖြစ်

မုန်ဟာ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းစီ ကြားထဲမှာ ဟိုဘတ်ရော ဒီဘက် ကိုပါ ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။

ရွှေနှယ်ရိုး။

နင် ဘာကိုမျှော်လင့်နေတာလဲ။ အကောင်းကိုမျှော် လင့်နေတာလား။ အဆိုးကို မျှော်လင့်နေတာလား။ ဒါကိုဖြေဖို့ အတွက်က ဘယ်ဟာက အကောင်းလဲ၊ ဘယ်ဟာက အဆိုးလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းက ရှိလာဦးမှာ။ အကောင်းဆိုတာက မိုးဂေါင် အတွက် ကောင်းဖို့လား ရိုးအတွက် ကောင်းဖို့လား။ အဆိုးက ကော ဘယ်သူ့အတွက် အဆိုးလဲ။

“ဘာထူးဦးမှာမို့လဲ ရိုးရယ်”

မထူးတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဒုံးဒုံးချ လက်လျှော့မှု မျိုးဟာ အခြေအနေတိုင်းအတွက် မမုန်ကန်နိုင်ပါ။ မထူးတော့ ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကလေးမဟုတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိုးဂေါင် က ချိပိုးချောမြူနေရမှာလား။ သူ သိလို့ ကြည်ဖြူလို့ဆိုရင် တစ် မျိုးလေ။ သူ မသိဘဲဆိုရင် ...။

ရိုးသည် ဘယ်လိုမှ မဆိုင်သလိုတော့ မနေလိုက် နိုင်ဘဲ ခက်ခက် လှိုင်းထဲသတင်းမေး ကလေးကြည့်သွားဖို့ ကိုယ် တိုင် ကားမောင်းလိုက်ပို့ပါသည်။ ခက်ခက် ဆေးရုံပေါ်တက် စာနား ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာပါ။

“ဘယ်လိုလဲဟင် ဘယ်လိုတုန်း ခက်ခက်”

ခက်ခက် ကားပေါ်ထိုင်ပြီးသော်လည်း ကားကို မောင်းမထွက်နိုင်သေးဘဲ ရိုးက အမောတကော မေးမိသည်။ ခက်ခက်က ရိုးကို စိတ်မသက်မသာ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး၊ ဒီတိုင်းပဲ၊ မိန်းကလေး၊ ကလေးက ချစ်စရာ ဖြူဖြူဖွံ့ဖြိုးကြီးပဲ”

“မိုးဂေါင်နဲ့ တူလား”

“ရိုးရယ် ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကလေးလေး ရက်သားလေး ပေါက်စနလေးကို ရုပ်ကြည့်ပြီး ဟိုလူနဲ့ တူလား ဒီလူနဲ့တူလား ငါမခွဲတတ်ဘူးဟဲ့၊ ကလေးဆိုတာ အခါလည်ခါနီးလောက်မှ သေချာရုပ်ထွက်လာတာ၊ ငါ ကလေးတွေတောင် မွေးကာစက အဖေဟူလား အမေတူ လားဆိုရင် ငါ အူလည်လည်နဲ့ မဖြေတတ်ဘူး”

“မိုးဂေါင်နဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့စိတ်တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ကျွတ် ... နင် ရူးမယ် ရိုး”

“မိုးဂေါင်ရော ရှိနေလား”

“အေး ... ရှိနေတယ်”

ရိုးရဲ့မျက်နှာက တစ်ချိုးတည်း မှိုင်ကျသွားပါသည်။ ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားတဲ့ မျက်နှာရိပ်ကြောင့် “ပါးစပ်က နားရွက်

တက်ချိတ်မတတ် ပျော်မြူးပြီး ပီတိတွေ ဟုန်နေတာ”ဆိုတဲ့ စကားကို ဆက်မပြောမိတာ မှန်လှပါဘိတော့သည်။

ရိုးက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ခပ်ငိုငိုတွေတွေလေး ရှိနေရာမှ ကားကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာပါသည်။ ခက်ခက် ဆီက ကြားရတဲ့ သတင်းစကားကလည်း ဘာမှရေရေရာရာမရှိ။ ကိုယ်တိုင်လည်း လှိုင်းရဲ့အခန်းထဲထိဝင်ပြီး ကလေးကိုကြည့်ဖို့က အခြေအနေမပေး။ ဟိုဘက် ဒီဘက် အခြေအနေနှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေပြီး အဲဒီအခြေအနေအပေါ် ကိုယ်လိုပဲ စိတ်တထင့် ထင် ဖြစ်နေမယ့်သူဆိုရင် “နေလင်း”ဆိုတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် တော့ ရှိနေပါလေရဲ့။

ကိုယ်က ကလေးကို ဝင်ကြည့်ဖို့ ဇွတ်ကြိုးစားရန် မသင့်တော်၊ သတ္တိလည်းမရှိပေမယ့် ဟိုကောင်ကလေးဆိုရင်တော့ ဖြင့် ကိုယ့်ထက်တော့ မိုက်ရူးရဲ့ ဇွတ်တရွတ်ဆန်နိုင်ကောင်းရဲ့ ထင်ရတာပဲလေ။

ရိုးက ပထမဆုံး အဲဒီကောင်လေးရဲ့အဖေ ပိုင်ဆိုင် တယ်လို့ သိထားရတဲ့ ချောင်းသာကမ်းခြေ ဟိုတယ်တစ်လုံးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ ဒိုင်ယက်ထရိုက ကြည့်ရှုရှာဖွေလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်က ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးခင်မောင်ဝင်းရဲ့သား နေလင်း ရဲ့မိတ်ဆွေပါရှင်၊ လူကြပ်စွည်းပေးဖို့ သူ ရေးပေးလိုက်တဲ့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပျောက်သွားလို့ပါ။ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကလေး များ သိခွင့်ရရင် သိပါရစေရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ရန်ကုန်အိမ် ဖုန်းနံပါတ်က (.....)ပါ ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ခပ်လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ရရှိခဲ့ ပါသည်။ ရိုးက အမှန်တော့ နေလင်းရဲ့အမေကို ပြောခွင့်ရဖို့ ရည်ရွယ်တာပင်။ သို့သော် တကယ်တမ်း အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေတဲ့ နေလင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတိုးနေရပါတော့သည်။

“နေလင်းရဲ့အမေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် နေလင်းပါ၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“ဟင် ... နေလင်းက သြစတြေးလျမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခဏပြန်ရောက်နေတာပါ၊ ဘာကိစ္စများလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ ...၊ နေလင်းကိုယ်တိုင် ရှိနေတော့လည်း ပိုကောင်း ပါတယ်၊ တို့က နေလင်းရယ်၊ လှိုင်းရယ်၊ ဦးမိုးဂေါင်ရယ်၊ သုံးဦးသုံးဖလှယ် ပတ်သက်တဲ့ အခြေအနေတွေကို ဟိုတုန်း

ကတည်းက သိနေတဲ့သူပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးရှိတဲ့
သူတစ်ယောက်ပါ”

“ဘာပြောချင်တာလဲ မသိဘူး”

“လှိုင်းအိထွဋ် ကလေးမွေးသွားပြီဆိုတာ သိတယ်နော်”

“သိပါတယ်”

“ကလေးက ဦးမိုးဂေါင်နဲ့ လုံးဝမတူဘူးဆိုတာ ပြောချင်
တာပါ”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ခင်ဗျာ”

“ကလေးက နေလင်းတို့မိသားစုနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောချင်
တာပါ။ သိဖို့သင့်တယ်လို့လည်း ထင်လို့ပါ”

ရိုးက စကားဆုံးသည့်နှင့် ဖုန်းကိုဖိချလိုက်ပါသည်။
တစ်ဖက်မှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် တောင့်တင်ပြီး ကျွန်ရစ်ခဲ့ရ
သူကတော့ နေလင်း။ ဒါ ဘယ်သူလဲ။ ဖုန်းသရဲလား၊ ဖုန်းနောက်
တာလား။

ဒီကိစ္စတွေကို ဒီလိုပြောနိုင်အောင် သူက ဘယ်ကနေ
ဘာတွေ ဘယ်လိုသိနေလို့လဲ။

“နေလင်း ... သား”

“ဗျာ”

“ဘယ်ကမှန်းလဲ၊ မင်း ဘာပိုင်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး မာမီ”

“ဘာပြောသွားလို့လဲ”

“လှိုင်း ကလေးမွေးပြီတဲ့၊ လှိုင်းရဲ့ကလေးက ဦးမိုးဂေါင်
ရဲ့ရုပ်နဲ့ မတူဘဲ နေလင်းတို့မိသားစုနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ
သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြတာတဲ့”

“ဘာ”

နေလင်းရဲ့အမေမှာ ကြားရတဲ့စကားကြောင့် မူးယိုင်
မတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်လို့ဆက်
တာတဲ့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမျိုး ပြောနိုင်တာလဲ၊ ဘယ်သူ
လဲ ရအောင် မမေးဘူးလား၊ အခြေအခြစ် မရှိတာတွေ၊
အလကားမနရင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရအောင် မင်း
ကကော ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မာမီ ... လှိုင်းကို သတင်းသွားမေးတဲ့ သဘောပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့ကလေးကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာကိစ္စ ကြည့်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိ ဖုန်းသရဲ
လုပ်တာကို အတည်ယူနေစရာလား နေလင်း၊ ဘယ်လောက်

တောင် ကြာနေပြီလဲ၊ မင်းစိတ်တွေက မတည်ငြိမ်နိုင်သေးဘူးလား၊ သူ့မှာ သူ့တရားဝင်ယောက်ျားနဲ့သူ၊ မင်းအရှက်မရှိ ဘာမှသွားကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူး နေလင်း”

“မာမီ ... ဒီကလေးကို ကျွန်တော် တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ ကြည့်ချင်တယ်၊ မာမီမတားပါနဲ့၊ မာမီတားလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ကျွန်တော် ရောက်အောင်သွားမှာပဲ”

“နေလင်း”

နေလင်းရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည် ရစ်ဝလာပါသည်။

“လှိုင်းကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံထဲ မြင်ရကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တစ်မျိုးပဲ မာမီ၊ ဟိုတုန်းကတည်းက မာမီစကား နားထောင်ခဲ့ပြီးသားပါ၊ အခုဟာက ရင်ထဲမှာ အရမ်းပြင်းထန်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်လာလို့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူက အလာခံမှာလဲ”

“အလာမခံရင်လည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ကလေးကို မြင်ရဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ”

တည်ငြိမ်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ နေလင်းရဲ့စိတ်ကနီရေပြင်ထဲ ခဲတစ်လုံး လှမ်းပစ်တဲ့သူကိုသာ နေလင်းရဲ့အမေက ဒေါမနသေ

တွေ ပွားနေရပါတော့သည်။ သို့ပေမဲ့လည်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ “ကလေးက နေလင်းတို့မိသားစုနဲ့ တူတယ်”ဆိုတဲ့ စကားစုက နားထဲမှ မထွက်နိုင်အောင် လူကိုကသိကအောက်ဖြစ်နေစေတော့တာပင်။

နေလင်းက အောင်ကိုကိုတို့ ရတနာတို့ အုပ်စုက တစ်ဆင့် လှိုင်းထံ သူ သတင်းမေး လာကြည့်ချင်တဲ့အကြောင်း စကားကမ်းလှမ်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် လှိုင်းက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းထုတ်ခဲ့ပါသည်။ လာမကြည့်နဲ့တဲ့။ သို့ပေမဲ့ နေလင်းအဖို့ ကလေးကို မြင်တွေ့ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ စုမှာလိုက်ကတည်းက ခွင့်တောင်းကြည့် မရရင် ကလေးကို ဓာတ်ပုံဗီဒီယိုတွေ ရိုက်ခဲ့လို့ နေလင်းက မှာလိုက်တာ။

အောင်ကိုကိုရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းထဲမှာ ကလေးကိုသေချာ ရိုက်လာတဲ့ ငါးမိနစ်စာ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းလေးက ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဆေးရုံကအပြန် နေလင်းအိမ်ကို ဝင်လာတဲ့ အောင်ကိုကိုက သူ့ဖုန်းထဲက ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းလေးကို ပွင့်ပြရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... ဒီမှာကြည့်၊ ကလေးလေးက မင်းအမေနဲ့ တူတာကွ၊ ဟား ဟား ... မိမိမိတို့လည်း ပြောနေကြတယ်၊ နင် နေလင်းအမေကို မုန်းမုန်းနဲ့ စိတ်စွဲပြီးမွေးလို့ ရုပ်တူနေတာ ဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဟား ဟား”

သူတို့ စတိတ်ရှိုးကြည့်ကြတဲ့ညက ဆယ်နာရီခွဲ
 လောက် အားလုံး လူစုခွဲပြီး ပြန်ကြပေမယ့် လှိုင်း ပြန်မရောက်
 သေးလို့ လှိုင်းအမေက လှမ်းမေးတဲ့ဖုန်းတွေ မိန်းကလေးတွေထဲ
 ဝင်လာသလို နေလင်း ပြန်မရောက်သေးလို့ နေလင်းအမေက
 လှမ်းမေးတဲ့ဖုန်းတွေလည်း အောင်ကိုကိုနှင့် စိုင်းသီဟထံ ဝင်လာ
 ခဲ့ဖူးပေမယ့် နောက်တစ်ရက်မှာ ဟန်မပျက် သင်တန်းလာတက်တဲ့
 လှိုင်းက ...

“ နေလင်းကားက လမ်းမှာ ပျက်နေတာလေ၊ နောက်ဆုံး
 တော့ သူ့အမေရော ငါ့အမေပါ လိုက်လာတာပေါ့၊ ထုံးစံ
 အတိုင်း သူ့အမေက အပေါက်ဆိုးတော့ ငါ့အမေနဲ့ဆို
 ရန်ဖြစ်မတတ်ဘဲ”

လှိုင်း ပြန်ပြောပြတဲ့စကားကို အားလုံးက ဘာ
 သံသယမှ မရှိခဲ့။ အဲဒီရက်တွေကစပြီး နေလင်းက နိုင်ငံခြားချက်
 ချင်းထွက်ဖို့ လုံးပန်းနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့အုပ်စုနှင့် သိမ်း
 တွေ့ဖြစ်တော့။ နေလင်းရော လှိုင်းပါ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ခဲ့ကြသည့်
 သူတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်အဖြစ်အပျက်လေးကို သူငယ်ချင်းတွေ မသိခဲ့ကြ
 ပါ။

ဘာမှမသိဘဲနှင့်တောင် အောင်ကိုကိုက “မင်းအမေ
 နဲ့တူတာ”လို့ အဆိုတင်သွင်းလာတော့ နေလင်း တုန်လှုပ်ရာ

သည်။ လှိုင်းရဲ့သမီးလေးဟာ ဝိုင်းစက်တဲ့မျက်နှာ၊ နှာခေါင်းပြား
 ဖြာလေးနှင့် ဖြူအစ်အစ်ကြီး ဖြစ်နေပုံက နေလင်းရဲ့အမေနှင့်
 တကယ်ကို တူနေတာပါ။

အောင်ကိုကို ဖုန်းထဲက စီဒီယိုမှတ်တမ်းလေးကို
 နေလင်းက သူ့ဖုန်းထဲ ကူးယူကာ အဲဒီနေ့ အိမ်အပြန်မှာတော့
 မျက်နှာက မချီမဆန့် ပျက်မှိုင့်နေပါသည်။

နေလင်း ... လှိုင်းကိုချစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ အမေကို
 လည်း မလွန်ဆန်ရဲပြန်။ လှိုင်းနဲ့သဘောမတူတဲ့ အမေဖြစ်သူ
 အပေါ် ကျိတ်ပြီးမကျေအပ်တဲ့စိတ်၊ သူ့အမေကြောင့် သူ့အပေါ်
 မတုံ့ပြန်ဘဲ မာရေကျောရေ စီးပိုးဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လှိုင်းအပေါ်
 မကျေအပ်တဲ့စိတ်။ ဤမကျေအပ်ချက်တွေကို ရင်နဲ့တစ်လုံးလွယ်
 ကာ ရှေ့တိုးဖို့လည်းမရ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း မလွယ်နှင့် ပွင့်
 ကန်ဖို့ ထွက်ပေါက်ရှာနေခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်ခြင်
 ကင်းမဲ့မှုနှင့် လှိုင်းအပေါ် သူ့ အနိုင်ယူခဲ့မိပါသည်။

မာမိက ချက်ချင်း နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ ဒလကြမ်းစီစဉ်
 သူ့ လှိုင်းကို ဇွတ်ခိုးပြေးရင် ကောင်းမလား၊ ချီတုံ
 နဲ့အတူတူပဲ။ အဲဒီတုန်းမှာ သတ္တိရှိတယ် ခေါ်ရမလား၊ မိုက်
 မလား၊ မသိတဲ့ လှိုင်းက ဦးမိုးဂေါင်နှင့် လူတကာ
 တွေအောင် ကောက်လက်ထပ်ချလိုက်တဲ့အခါ ...။

ကိုးလကျော်ကျော် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ပြီးတဲ့နောက် လှိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာခံစားချက်တို့ လျော့ပါးတန်သလောက် လျော့ပါးလာပြီးမှ လှိုင်းရဲ့ဗိုက်ပူပူ ဓာတ်ပုံကို ပြန်တွေ့ရတဲ့အခါ သူ့ပြန်တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ ခုတော့ ပိုပြီး ပိုပြီး တုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်လာတာ။ ဒီကျောင်းပိတ်ရက် မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာမီရင်လည်း အကောင်းသားလို တွေးမိပြန်သည်။

နေလင်း ... သူ့ကိုယ်သူ နားလည်မိသည်မှာ ဝေးလက်စနဲ့ ဆက်ဝေးကွာနေပြီး လှိုင်းတစ်ယောက်လည်း ဦးမိုးဂေါင်နဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ အဆင်ပြေ ခိုင်မြဲနေမယ်ဆိုရင် သူလည်း ပဲ အသည်းတွေ ဆက်လက်ကွဲအက်နေလိမ့်မှာ မဟုတ်ပါ။ အခုက သံသယတစ်ချက်က သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာလို့။ သူ့ရင်သွေးလေးများ ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတဲ့ သံသယတစ်ချက်က ဝင်စားနေလို့။

ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဦးမိုးဂေါင်ရဲ့ကလေးစစ်စစ် ဖြစ်နေတာက အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတော်လို့များ သူ့ကလေးလေး ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေနိုင်ဖို့ နေလင်းအတွက် ခက်လှပါသည်။ ဒီကြားထဲက သူ့လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ကလေးရဲ့ပုံတွေက အောင်ကိုကို ပြောသလိုပဲ မာမိနှင့်တကယ်ပဲ ဆင်နေလေတဲ့အခါ ...။

နေလင်းသည် ခြံထဲမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် မှီလိုရတဲ့ ကြိမ်ခံဝိုင်း အကြီးကြီးချကာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ငေးမောတွေးတောနေမိသည်။ သူ့ကလေးလေးများ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ လက်လွှတ်စပယ် ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်မေ့ပစ်ဖို့အထိလောက်အောင် နေလင်းရဲ့ နှလုံးသားက မမာကျောပါ။

“နေလင်း ... သား”

ညနေ မာမိ အပြင်က ပြန်လာချိန်မှာ မှိုင်ငေးနေတဲ့ နေလင်းအနား ရောက်လာပါသည်။ နေလင်းရဲ့ဘဝကို သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကြိုးကိုင်ပုံသွင်းခဲ့တဲ့ မာမိကို ချစ်ကြောက်ရိုသေစိတ်ကြောင့် နာကြည်းထုံစိတ်မျိုးအထိတော့ တစ်ကြိမ်မှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့ဖြင့် မာမိ ရက်စက်တယ်လို့ တွေးမိတတ်ပါသည်။ နေလင်းအပေါ်တင် မကဘဲ လှိုင်းအပေါ်လည်း ရက်စက်ရာကျတာဝင်။

လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပေးမည်လို့ ပြောခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီလက်မှတ်စာချုပ်ကိုကိုင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာအပြင် ပိုပြီးထူးခြားစရာ မရှိလှတဲ့ အပေးအယူမျိုးကို လှိုင်းကလည်း အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး လက်ခံမယူခဲ့။ တကယ်များ လက်မှတ်ထိုးဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အဲဒီစာချုပ်ဟာ လှိုင်းအတွက် အရေးပေါ်သုံးစရာ သက်သေတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တာကလွဲပြီး အမှန်တကယ်နွေးထွေးလုံခြုံမှုကိုတော့ ပေးနိုင်ခဲ့မှာမဟုတ်ပါ။

တကယ်တော့ လှိုင်းအပေါ် ရက်စက်စွာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သား”

နေလင်းက မာမိကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“မာမိ ...လှိုင်း မွေးထားတဲ့ ကလေးလေးက မာမိနဲ့အရမ်း တူတယ်”

“ဘာ”

“မာမိ မျက်နှာဟာ နီရဲမည်းပုပ်သွားကာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားပါသည်။ ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်ရင်း ...

“ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောတယ် နေလင်း၊ မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

နေလင်းက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကပုန်းကို ထုတ်ယူကာ ကလေးလေးရဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်ချက်လေးကို ရွေးချယ်ပြီး မေမေ့ထံ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ပုခက်ထဲ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကလေးလေး၊ စကားအကြာမှာ “အို” ခနဲ လှုပ်နှိုးသွားကာ ကလေးက မပွင့်တတ် ပွင့်တတ် ပွင့်လှလှ လက်သီးဆုပ်လေးတွေ လှုပ်ကစား ပါးစပ်လေး မာမိဟာမိ လှုပ်ကစား လှုပ်ကစား လှုပ်ကစား

“မာမိနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အောင်ကိုကိုလည်း ပြောတာ၊ မိမိနဲ့တို့ရော အားလုံး ပြောကြတာ၊ မာမိကော မထင်ဘူးလား၊ မာမိအတိုင်းပဲ မျက်နှာက ဝိုင်းစက်နေတာ”

“ဟဲ့ ... ကလေးဆိုတာ မျက်နှာရှည်လမျောနဲ့ မင်း တွေ့ဖူးလို့လား”

“နာခေါင်းပြားပြားလေးနဲ့”

“ကလေးတိုင်း နာခေါင်းပြားတယ်၊ မွေးကာစ လေးငါးဆယ်ရက်သားလေးမှာ ဘယ်ကလေးမှ နာခေါင်းမရွှန်ဘူး”

“မျက်ခုံးလည်းပါးပါးနဲ့ ကွေးကွေးလေး”

“မျက်ခုံးဆိုတာလည်း မွေးကာစမှာ မဲသံပြီး မွေးလာတဲ့လူ ရှားပါတယ် နေလင်းရယ်၊ မျက်ခုံးပါးပါးလေးတွေချည်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မာမိနဲ့တူတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

မာမိ ဘာစကားမှ မပြန်ဘဲ နှုတ်ပိတ်သွားပါသည်။

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ ရုတ်တရက် ခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် “မှတူပါဘူး” လို့ ဇွတ်မှိတ်ဖြေဖို့ နှုတ်လေးသွားတဲ့ နေလင်းအမေက ဗီဒီယိုကို နောက်တစ်ခေါက် အစကပြန်ဖွင့်ကြည့်အုတ်ပြန်ပါ

သည်။ ရင်ထဲ ဒုတ်ဒုတ် ဒုတ်ဒုတ်နှင့် နှလုံးခုန်သံ ခပ်ပြင်းပြင်း ကလေး မြည်လာတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိပါသည်။

ပုံပုံအိအိ ဖြူဖြူမွေးမွေးကြီး ဖွဲ့နေတဲ့ ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ တကယ်ပဲ ကိုယ်နဲ့ဆင်ဆင်တူတယ်လို့ ဒေါ်ခင်မမက တွေးလိုက်မိတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လို့ညာလို့မရပါ။ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူနေမိရင်း ...

“ဒါ ဘယ်သူ့ရိုက်လာတာလဲ”

“အောင်ကိုကို”

“လှိုင်းက မင်းကို မြင်ချင်မြင်ပစေ ကြည့်ချင်ကြည့်ပစေ ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဒီလိုပဲ ဟိုလူက ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ဒီလူက ဗီဒီယိုရိုက်နဲ့ ရှုပ်နေကြစော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တားမနေတော့တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို သွားပြဖို့ရယ်လို့တော့ သူလည်း ဘယ်တွေးမိမလဲမာမိ”

“ငါတို့နဲ့တူတယ်လို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တဲ့ အမျိုးသမီးကကော သူတို့သားအမိတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“လှိုင်းတို့သားအမိတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာပါတယ်”

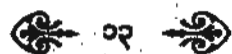

“အိမ်ဖုန်းရဲ့ Caller ID က ဆယ်လုံးအထိ မှတ်တာပဲ၊

အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ရှာကြည့်ကြည့်စမ်း နေလင်း”

နေလင်းက ဖျတ်ခနဲ နေရာမှ သွက်သွက်ထပြေးသွားပါသည်။

“ဟိုက ဝင်လာနေတာ ထင်တယ်”

နေလင်းရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်မမသည် ရှေ့က ကော်ဖီပန်းကန်ကို အနည်းငယ် ရှေ့တိုးတွန်းရွှေ့လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်လက်နှစ်ဖက် ပိုက်တင်ကာ ဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကို စူးစူးစေ့စေ့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးမျိုးလဲလို့ ပင်။ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ဣန္ဒြေရရ ကျက်သရေရှိရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေ၍ ဒီအမှုကိစ္စထဲ ဘယ်လိုပါနေပါလိမ့်လို့ ဆိုအားသင့်မိသည်။

“ဒေါ်ခင်မမနဲ့ မောင်နေလင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ရွှေ့နွယ်ရိုးပါ”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး ရိုးက ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မနေ့က ရိုးထံ ဒေါ်ခင်မမ ပုန်းဆက်ကာ လှိုင်းရဲ့ကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုမျိုးကြောင့် သူ့သားထံ ပုန်းဆက်ပြောတာလဲ စုံစမ်းတာပင်။ အနားမှာ မေမေရှိနေ၍ ရိုးက တစ်နေရာမှာ တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်မက ပုန်းသရဲလား ဘာလား ထင်နေတာ၊ ပြဿနာတွေကို ကြားဖူးနားဝသိတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် လှမ်းနောက်နေတာလားလို့၊ ခုလို ကျွန်မနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်လို့ကို မထင်မိတာ”

“ကျွန်မ ဦးမိုးဂေါင်ရဲ့ ဇနီးဟောင်းပါ”

“ဪ”

ဒေါ်မမရဲ့ “ဪ” ခံယူ အရှည်ကြီးဆွဲကာ အပေါ်ယံ ခြုံခြုံငုံငုံတော့ သဘောပေါက်သွားရ၍ သတိအနေအထားမျိုး တင်းတောင့်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ဖြေလျှော့ပြီး နောက်ခံကို မှီလိုက်ပါသည်။

“ပထမဆုံး မေးချင်တာက ညီမက ‘ကလေးဟာ နေလင်းတို့မိသားစုနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောတဲ့စကားပါ၊ ဦးမိုးဂေါင်နဲ့ လှိုင်းအိထွဋ်က မွေးလာတဲ့ကလေးကို နေလင်းတို့မိသားစုနဲ့တူတယ်လို့ ပြောထွတ်နိုင်လောက်တဲ့ နောက်ခံအကြောင်း

ရင်းက ဘယ်လိုများရှိသလဲ၊ နေလင်းတို့မိသားစုနဲ့တူတယ် ဆိုတဲ့စကားက စွပ်စွဲစော်ကားရာကျတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်မနေဘူးလား”

ရိုးက ခပ်ထက်ထက် ခပ်စွာစွာပုံ ပေါက်နေတဲ့ နေလင်းရဲ့အမေကို တောင်းပန်တဲ့ အပြုံးကလေး ပြုံးပြရကာ ...

“ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါရစေ အစ်မ”

“ကျွန်မကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ကြားချင်တယ်”

“နေလင်းတို့ လှိုင်းအိထွဋ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ခု စတိတ် ရှိုးက ပြန်တဲ့ညရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိနေလို့ ပါ”

ဒေါ်ခင်မမက စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်လိုသိနေတာမျိုးလဲ”

“အဲဒီညက လှိုင်းကို လိုက်ရှာဖို့ ပြန်ခေါ်ဖို့အတွက် သူ့ အမေဒေါ်ခင်မိုးထွဋ်က မိတ်ဆွေအိမ်တစ်အိမ်က ဒရိုင်ဘာ ကို လှမ်းအကူအညီတောင်းရပါတယ်၊ အဲဒီမိတ်ဆွေမိသားစုက ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေပဲ ဖြစ်နေလို့ ဒီကိစ္စကို သိရတာ ပါ”

“ဪ ... လူတွေဟာ ဘယ်သူမှ နှုတ်မလုံကြဘူးကိုး”

“ဆက်နွယ်မှု ရှိမလာရင်တော့ သူတို့မိသားစုက နှုတ်လုံတဲ့

မိသားစုမျိုးပါ အစ်မ၊ ဆက်နွယ်မှုက ရှိလာတာကိုး၊ အဲဒီ ညက သူတို့ဒရိုင်ဘာက ကူညီပေးပြီး သွားပြန်ခေါ်လာရ တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ဟောင်းနဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့တာကိုး”

ဒေါ်ခင်မမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ဒီလိုကြီး ပတ်သက်ဆက်စပ်လာတော့လည်း သူသူကိုယ်ကိုယ် ပြောဖြစ်ကြမှာပင်။

“အဲဒီကအပြီး လေးရက်မြောက်နေ့မှာ လှိုင်းအိထွဋ်က ဦးမိုးဂေါင်နောက် လိုက်သွားပြီး ခြောက်ရက်မြောက်မှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်၊ ကျွန်မ ရက်စွဲတွေ ပါ အတိအကျ ပြန်ရေးမှတ်ထားပြီးပါပြီ”

“အဲဒါ ဘာအတွက်လဲ”

“.....”

ရိုးက နှုတ်ခမ်းလေးချင်းပွတ်ကာ ခေတ္တအားယူနေ ပါသည်။

“ရှင်နဲ့ ဦးမိုးဂေါင်က ဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက ကွာရှင်းပြီး သားပဲ မဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တော့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုထဲမှာ ဘာအတွက် ဝင်ပါနေတာလဲ နားမလည် နိုင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်တဲ့စကား အစ်မတို့သား အမိကိုတော့ ပြောပြရတော့မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်မတို့ကို ကျွန်မက ကလေးဟာ အစ်မတို့ဘက်နဲ့တူ တယ်လို့ ပြောထားမိတယ်လေ။ ဒါကိုဖြေရှင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ပြောပြပါ”

“ကျွန်မတို့လင်မယား ကွာရှင်းဖြစ်ခဲ့တာဟာ ကျွန်မတို့မှာ ရင်သွေးမရခဲ့တဲ့ အတွက်ပါ။ ဦးမိုးဂေါင်က မိဘမဲ့တစ် ကောင်ကြွက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူမို့ မိသားစုဘဝကို အရှမ်းတပ် မက်ပါတယ်၊ ကလေးရူး သိပ်ရူးပါတယ်”

“ဪ ... ညီမက ... ညီမက ကလေးမရနိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မက Normal ပါ၊ ကလေးရနိုင်ပါတယ်”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် သူက ...”

“ကျွန်မတို့က ...”

ရိုးသည် အဖြစ်အပျက် အစုံအလင်ကို တစ်လုံးချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ရှင်းပြလိုက်ရပါသည်။ ဒီလိုပြောမပြဘဲနဲ့တော့ သူတို့က ရိုးစကားကို အလွယ်လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

“ဪ”

ဒေါ်ခင်မမက အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေတာက

“ဒါဖြင့် ဦးမိုးဂေါင်ဟာ ကလေးမရနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်”

“ဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများတဲ့ဘက်မှာပါ။ သူ့ကိုမစစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် ဘာမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး ဆိုပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ချေသဘောကတော့ ...”

“နားလည်ပြီ ... နားလည်ပါပြီ”

ဒေါ်ခင်မမက စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတဲ့ သားဖြစ်သူ နေလင်းဘက်လှည့်၍ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း သူ့ပါ ထူပူနေပါသည်။ ကဲ ... ဘာလုပ်မလဲ။ ကလေးလေးဟာ တကယ်လို့များ သူ့မြေးပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဆိုပါစို့။ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။

“ဒါနဲ့ ညီမက ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိလို့ ဒါကို ထုတ်ဖော်ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မမှာ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိပါဘူး အစ်မ၊ ဦးမိုးဂေါင်နဲ့ လှိုင်းကလည်း တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးတဲ့ လင်မယားပါပဲ။ ဘာကိုမှ ပြန်မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ တစ်ခုပါပဲ။ သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်ရင်သွေးကို အင်မတန် ရူးသွပ်တဲ့ ဦးမိုးဂေါင် သူ့ရင်သွေးစစ်စစ်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရစေချင်တာပါ။ သူ့အညာခံနေရတာလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သူ့ကိုတောင် စွန့်လွှတ်ပေးလိုက်ရပြီးမှ ကျွန်မအနေနဲ့ သူ သူ့ကလေး မဟုတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ကလေးအဖြစ်

မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားနေတာ မကြည့်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကွဲပေးလိုက်ရတာနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ခံစားရတယ်”

ဒေါ်ခင်မမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ...

“ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ ဟောဒီမှာ နေလင်းကလည်း လှိုင်းရဲ့သမီးလေး ဓာတ်ပုံ ရထားတယ်၊ တွေ့တဲ့သူတွေက ကျွန်မနဲ့တူတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ ဘာဓာတ်ကြောင်းမှ မသိဘဲ ပြောကြတာပါ၊ ခုလို ထပ်သိရတော့ ကျွန်မလည်း ခေါင်းတွေ အတော်ပူရှုပ်သွားပြီ”

ဒေါ်ခင်မမက နေလင်းရဲ့ဖုန်းကိုယူကာ ရိုးကိုဖွင့်ပြလိုက်ပါသည်။ ကလေးလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း ရိုးရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလိုလို ခမ်းသာသလိုလို ကတုန်ကယင် ဖြစ်မိသည်။ ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ကြည်နူးပီတိ ရွန်းအိမာန်တက်နေလိုက်မလဲ။

တကယ်တော့ သူ့ကို ရင်ကွဲပက်လက် ချုံးချုံးကျ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွားစေလိုစိတ်မျိုး ရိုးမှာ တကယ်မရှိပါ။ သူ့ကလေး မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့လည်း ရိုး ဆုမတောင်းမိတာ အမှန်ပါပေ။

ဒေါ်ခင်မမသည်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပိုင် လျက်သား။ သားအငယ်ဆုံးလေး နေလင်းကို လှိုင်းထက်သာတဲ့ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းနှင့်မှ ရည်မှန်းခဲ့ပါသည်။ လှိုင်းကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတာအပြင် တခြားဘာမှ တာဝန်ယူမပေးနိုင် တဲ့သဘော၊ သွေးပူပူနှင့် ပြောခဲ့တုန်းကတော့ တကယ့်စိတ်ရင်းက အဲဒီအတိုင်းပင်။ သူ့သားနှင့် ပေးစားပြီး သူ့သားရဲ့ရှေ့ရေး အနာဂတ်တွေ ရပ်တန့်ပိတ်ဆို့ကုန်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ခဲ့တာ။

သွေးအေးပြီး ရက်လတွေ ချိုကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ လှိုင်းလည်း သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ။ နေလင်းလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စာသင်လျက် ရှိနေတာကို ကျေနပ်ပါလျက်နှင့် တစ်ချိန်က သူဟာ သူတစ်ပါးသမီးပျိုကလေးအပေါ် မိန်းမရိုင်း မိန်းမကြမ်း ဆန်စွာ ရက်ရက်စက်စက် ဆက်ဆံခဲ့မိပါသလားလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ တစ်ယောက်တည်း တွေးမိလျက် လူသူမသိ ကျိတ်ရှက် မိတာမျိုး ဖြစ်ဖူးခဲ့ပါသည်။

အကုသိုလ်များခဲ့တယ်လို့ တွေးမိကာ ကုသိုလ်ရေး တွေ အလှူအတန်းတွေတောင် ပိုလုပ်ခဲ့မိပါသည်။ အခုလို “တကယ်လို့များ ငါ့သွေး ငါ့မြေးကလေးများ ဖြစ်နေခဲ့ရင်” လို့ တွေးမိတဲ့အခါမှာတော့ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ထားနိုင်ဖို့ အတော်ပင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမိတာမျိုးပါ။

ဒီတော့ ကိုယ့်နဲ့တူသလိုလိုလို့ ကိုယ်တိုင်ထင်မိတဲ့ ဤကလေးလေးကို မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ နေလင်းရဲ့သွေး မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိပါသည်။ တစ်ထပ်တည်း ဆုတောင်းနေမိသည်မှာ နေလင်းပါ။

ကိုယ့်သွေးများ ဖြစ်နေခဲ့ရင် လက်လွတ်စပယ် သဘောမထားနိုင်တဲ့ နေလင်းဟာ ခုချိန်မှာ လှိုင်းနှင့်ပတ်သက်လို့ သူ့ဟာနဲ့သူ သွေးအေးစပြုနေပြီဖြစ်တာလည်း တစ်ကြောင်း။ ကိုးလ ဆယ်လ လက်ထပ်ခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်သင်းနေပြီးသော လှိုင်းကို ခုချိန်မှာမှ ကိုယ့်ကလေးရဲ့မိခင်ဆိုပြီး ပြန်လည်ပေါင်းစည်းဖို့ဆိုတာမျိုးက တွေးကြည့်ဖို့တောင် မလွယ်ကူလှတာပါ။

ပတ်သက်စရာရှိခဲ့ရင်တောင် ကိုယ့်သွေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးအပေါ်သာ ပတ်သက်ချင်မိတာက ပိုနေခဲ့ပြီး လှိုင်းကိုတော့ သူ့ခင်ပွန်းသည်နှင့်သူသာ ရှိစေချင်တာမျိုး။ တကယ်လို့ သူ့ကလေးများ ဖြစ်နေခဲ့ရင် လှိုင်းရဲ့ခင်ပွန်း ဦးမိုးဂေါင်ကကော လှိုင်းအပေါ် အလွယ်တကူ ကြည်ဖြူခွင့်လွှတ်နိုင်မှာတဲ့လား။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို အံ့နည်းနှင့်အများ ထိခိုက်မှာ။ ထိခိုက်သွားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့အနောက်မှာ လှိုင်းရဲ့ရှေ့ရေးဟာ ...။

မတွေးချင်ပါ။

ဒီတော့ နေလင်းရဲ့ဆုတောင်းကလည်း သူ့အမေနှင့် တစ်ထပ်တည်းပင်။ သူ့သွေးဖြစ်မနေပါစေနဲ့။ ဦးမိုးဂေါင်ရဲ့သွေးသာ ဖြစ်ပါစေ။

“ကဲ ... ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ညီမက ဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလဲ”

“အစ်မတို့ကရော”

“ဒီကိစ္စကို အစဆွဲထုတ်လာတဲ့သူက ညီမပါ။ ညီမက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လို့ဆိုတာကို အရင်ပြောပါ”

“ကျွန်မက ဒီကလေးဟာ ဦးမိုးဂေါင်သွေး ဟုတ်မဟုတ်ကို အတိအကျ သိချင်တာပါ။ အမှန်အတိုင်း သိချင်တာပါ”

“ကျွန်မလည်း နေလင်းသွေး ဟုတ်မဟုတ် သိချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးစဉ်းစားကြည့်ပါဦး ရွှေ့နွယ်ရိုး။ အမှန်အတိုင်း သိရခြင်းအားဖြင့် ညီမမှာ ဘာအကျိုးရှိနိုင်သလဲ”

“ကျွန်မ အကျိုးရှိဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဦးမိုးဂေါင်အတွက်ပေါ့ ၊”

“သူ့လောကရူးသွပ်တဲ့သူဟာ သူ့ရင်သွေးအိမ်ကိုပဲ ဂုဏ်ယူသင့်တယ်လေ။ သူများရဲ့ကလေးကို သူ့သွေးထင်ပြီး ချိပိုးချောမြူဂုဏ်ယူနေရမှာ သူ့အတွက် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူ သိရင် ဘယ်လောက်ပေါက်ကွဲမလဲ။ သူ့အပေါ် မတရားရာ မကျလွန်းဘူးလား”

ဒေါ်ခင်မမက ရွှေ့နွယ်ရိုးကို တစ်ခဏစိုက်ကြည့်
အကဲခတ်နေမိပါသည်။ ဒီအမျိုးသမီးဟာလည်း ဦးမိုးဂေါင်အပေါ်
သူ့ဘက်က အလွန်ချစ်ခဲ့ပါလျက် ဦးမိုးဂေါင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တို့
ကျတော့ သူ့အပေါ် စိမ်းကားရက်စက်ရာကျခဲ့တာအတွက် နာကျင်
ခြင်းဝေဒနာနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရူးသွပ်နေသူပေပဲလို့သာ မှတ်ချက်
ပြုမိပါသည်။

ခါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်း အမှန်တရားကိုတော့
သိကိုသိချင်သေးတာ။

“ဒါဖြင့် လှိုင်းအိတွင်ကို ဖွင့်မေးကြဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့”

“ဖွင့်မေးရုံနဲ့တော့ သူ ဖြစ်စေချင်သလိုဖြေတဲ့ အဖြေစကား
ကိုပဲရမှာပေါ့ အစ်မ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူက ဦးမိုးဂေါင်
ရဲ့သွေးပါ ဆိုတာကလွဲပြီး တခြားအဖြေ ပေးစရာအကြောင်း
မရှိဘူး၊ ဒီအဖြေတစ်မျိုးတည်းကသာ အသင့်တင့်အလျောက်
ပတ်ဆုံးပဲလေ၊ ကျွန်မတို့က သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့အဖြေ
ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖြေမှန်ကို လိုချင်တာ”

“အဲဒီတော့ ! ”

“နည်းတွေရှိပါတယ်၊ သွေးစစ်ကြည့်တာ၊ DNA စစ်ကြည့်
တာ”

“DNA က ဒီမှာပဲ စစ်လို့ရလို့လား၊ စင်ကာပူကို ပို့စစ်
ရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်လို့တော့ ရတာပဲ”

ငြိမ်သက်နေတဲ့ နေလင်းက သက်ပြင်းကြီးတစ်စုံက
ချရင်း ရိုးကိုကြည့်ကာ ...

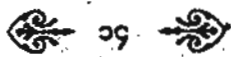
“အန်တိုကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ နေလင်း”

“ခုအဖြစ်အပျက် အခြေအနေတွေမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
ရင်ထဲလည်း ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ အန်တိုရင်ထဲ ဦးနောက်
ထဲလည်း ဒီတိုင်းပဲ ရှုပ်ထွေးနေမှာပဲ၊ ပူထူနေမှာပဲ၊ ကျွန်
တော်တို့ ကြုံတွေ့ထားဖို့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အန်တို”
“.....”

“ဒီပြဿနာတွေ ရုတ်တရက် ထပြီးပေါ်ပေါက်လာတဲ့
အတွက် လှိုင်းတို့အိမ်ထောင်ရေး ထိခိုက်ပျက်စီးသွားနိုင်
တယ်”

“သမီး ... သမီးလေး၊ ငါ့သမီးလေး ... ဟား ဟား၊ ဖေဖေ
ဖေဖေလို့ ခေါ်ပါဦးကွ၊ အဟား ဟား”

သမီးလေးထားတဲ့အခန်းနှင့် လှိုင်းတို့အိပ်ခန်းကို
ကြားမှာကူးဖို့ တံခါးပေါက်တစ်ခု ဦးမိုးဂေါင်က ဖောက်ချလိုက်
ပါသည်။ ညကျ သမီးအခန်းမှာ သမီးလေးရယ် သမီးအတွက်
ငှားထားတဲ့ နှာခံရယ် အိပ်သည်။ ဒီနှာခံကို ဦးမိုးဂေါင်က လေး
လလောက်ထိတော့ ဆက်တိုက်ငှားထားမည်ဟု ဆိုပါသည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဦးထံမှ ဖေဖေသံ ညံစီနေ
သည်။ အလုပ်သွားခင် သူ့သမီးနှင့်ပဲ လုံးထွေးနေပါသည်။
လှိုင်းက ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ
တုန်ယင်နေတဲ့ရင်ကိုဖိရင်း သက်ပြင်းတွေချည်း ချနေမိပါသည်။

“လှိုင်း နေမကောင်းဘူးလား”

ဒီဘက်ခန်း ပြန်ကူးလာကာ ကမန်းကတန်း အဝတ်
အစားလဲနေတဲ့ မိုးဂေါင်က လှိုင်းရဲ့ခပ်နှမ်းနှမ်း မျက်နှာလေးကို
လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

“မျက်နှာက နှမ်းနေလို့”

“ညကအိပ်မပျော်လို့”

“အင်း ... ညက သမီးလေး ထ၊ ငိုသေးတာကိုး၊ ဦးကတော့
ချက်ချင်းပဲ ပြန်အိပ်ပျော်တယ်၊ လှိုင်း ပြန်အိပ်ပျော်လို့
ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ အိုဂျီက ပြန်ကြည့်ဖို့ ဖောလိုးအပ်ပျံချိန်
ထားတာ မဟုတ်လား၊ ပြန်ရောက်ရင် တစ်ရေးလောက်
အိပ်လိုက်ဦး၊ လှိုင်း အိပ်ရေးပျက် အစားပျက်ရင် သမီးလေး
ပါ နို့မဝဘဲနေမယ်၊ ကြားလား လှိုင်း”

လှိုင်းက ဦးကို မှန်ထဲကနေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ပါသည်။ ညကအိပ်မပျော်တာက သမီး ထ၊ ငိုလို့မဟုတ်။ သမီး
ထမငိုခင်ကတည်းက အိပ်မပျော်လိုက်တာ မိုးလင်းခါနီးအထိပါ
ပဲ။ မှေးခနဲ ငိုက်ခနဲ တစ်ချက် တစ်ချက် ဖြစ်တာကလွဲလို့ အိပ်
ကိုမပျော်။

“သမီးရေ ... တာတာ၊ ဖေကြီး သွားပြီ၊ ဆရာမ ... ဒီနေ့ သူ့အမေ အပြင်သွားမှာမို့လို့ သမီးကို သေချာဂရုစိုက်ပါနော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

“ဒေါ်လုံး ... ဆရာမနားပဲနော်၊ ဆရာမ တစ်ခုခုလိုအပ်ရင် ချက်ချင်း ကူနိုင်အောင် တစ်ခုခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဦး ထွက်သွားတဲ့အခါ မသိမသာ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “ဟင်း” ခနဲ စိတ်လျှော့ချလိုက်တဲ့အခါ လှိုင်းပုံသဏ္ဌာန်က ကပြစ်ကစုတ်နှင့် နွမ်းနွေးသွားပါသည်။ ခေါင်းထဲလည်း ပူထူရှုပ်ထွေးလာသည်။ နေလင်း ဖုန်းဆက် ဆက်သွယ်နေတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မကိုင်တော့ တခြားနံပါတ်နှင့်ဆက်ကာ လှိုင်း ကိုင်လိုက်မိတဲ့အခါ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး တွေ့ဖို့ချိန်ပါသည်။

လှိုင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းပြီး ဖုန်းကိုချချပစ်သည်။ တစ်နေ့ကတော့ အံ့သြစရာ။ နေလင်း ဆက်တာမဟုတ်ဘဲ နေလင်းရဲ့အမေ ဆက်လာတာ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးစကား ပြောစရာရှိ၍ လှိုင်း လာတွေ့မလား သူတို့ လာတွေ့ရ

မလားတဲ့။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတော့ဘဲ ဒီနေ့ ဆရာဝန်နှင့် ဖောလိုးအပ်ပ် ပြန်ပြောရာရှိတာမို့ အပြန်မှာလာခဲ့မည်လို့ လက်ခံချိန်ဆိုလိုက်ရသည်။

ဒီအတွက် ရင်ထဲလေးပြီး ထိုင်းမှိုင်းနေတာ။ ဘာတွေ ဆွေးနွေးမလို့လဲ။ သာယာတည်ငြိမ်နေတဲ့ လှိုင်းရဲ့ဘဝကလေးကို လှိုင်း ထိခိုက်ပျက်စီး မခံနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က လော်လီခြင်းကင်းသော်လည်း အမှားအယွင်း ဖြစ်ခဲ့ရကာ အဲဒီအမှားအယွင်းကို ဖွင့်ဟဝန်မခံဘဲ ဦးကို လက်ထပ်ခဲ့မိတာက လှိုင်းဘက်က အပြစ်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကြိုတင်ဝန်မခံခဲ့တဲ့ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ဦး သိသွားမှာ လှိုင်း အသေအလဲ ကြောက်ရွံ့နေရပြီ။

စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ဆရာဝန်ဆီရောက်။ ချုပ်ရိုးတွေ ဘာတွေ စစ်ဆေး၊ ဗိုက်ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆရာဝန်ဆီက အပြန်မှာတော့ ဒရိုင်ဘာကို နေလင်းတို့သားအမိနှင့်ချိန်းထားသည့် စားသောက်ဆိုင်လေးသို့ မောင်းခိုင်းလိုက်ရသည်။ ရီဆက်ပ်ရှင်မှာ မေးလိုက်တော့ သူတို့ရောက်နှင့်နေပြီဆိုကာ သီးသန့်ခန်းကလေးဆီ လိုက်ပို့ပါသည်။

အခန်းကို ဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင် စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာက သုံးယောက်။ နေလင်းတို့ သားအမိရယ်၊ နောက်ထပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်။

“ဟော ... လာ လာ ... လှိုင်း၊ နေကောင်းရဲ့လား”

ချိုသာပျော့ပျောင်းနေတဲ့ နေလင်း အမေကို လှိုင်းက အကဲတခတ်ခတ်နှင့်ပင် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရကာ ...

“ဟုတ် ... နေကောင်းပါတယ်”

“ကလေးတောင် သုံးပတ်လောက် ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှိုင်းက နေလင်း၊ နေလင်းအမေ၊ မြင်ဖူးသလိုရှိသော မျက်နှာစိမ်းအမျိုးသမီးတို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ...

“အန်တီ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ပြောရခက်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပေမယ့် မပြောလည်းမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ပြောရတော့မှာပဲ လှိုင်းရေ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီဘက်က ဦးမိုးဂေါင်ရဲ့ဇနီးဟောင်း ဒေါ်ရွှေနှယ်ရိုးတဲ့”

“ရှင်”

လှိုင်းသည် ဦးရဲ့ဇနီးဟောင်း ဆိုသူကို တအံ့တဩ အလန့်တကြား ကြည့်နေမိပါသည်။ ဦးရဲ့ဇနီးဟောင်းက နေလင်းတို့သားအမိနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ။ ခုကိစ္စမှာရော ဘာကြောင့် ပါလာတာလဲ။

“ဟို ... ဘာ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

လှိုင်းအသံလေးက တုန်ယင်နေခဲ့သည်။

စားပွဲပေါ်မှာ မှာယူထားတဲ့ အစားအသောက်အချို့က အေးစက်လျက်။ အားလုံးရဲ့အာရုံက လှိုင်းထံမှာသာ။ ဘယ်သူမှ ဘာကိုမှ စားဖို့စိတ်ကူးမရှိ။

“လှိုင်းမှာ ပြောစရာစကား တစ်ခွန်းပဲရှိပါတယ်၊ သမီးလေးက ဦးရဲ့ရင်သွေးပါ”

“သေချာလား သမီး”

ဒေါ်ခင်မမက ကိုယ်ရှေ့ကိုင်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။ “သမီး အသိဆုံးပေါ့ အန်တီ၊ နေလင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လှိုင်း စိတ်ပူခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး လှိုင်းမှာ မရှိလာခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကို ဦးနဲ့မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ မလုပ်ခင်ကတည်းက သေချာခဲ့ပါတယ်၊ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီတို့ စိတ်ရှင်းရှင်းထားပါ၊ လှိုင်း မညာပါဘူး။ ကလေး လာကြည့်ကြတုန်းက ရတနာတို့ စိန်တို့ ဖူးဖွင့်တို့ပါ ကလေးကို အန်တီနဲ့တူတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ ဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်း နှာခေါင်းပြားပြားလေးနဲ့ ဆင်တယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်လို့ လှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကွေးလိုက်မိပါသေးတယ် ...

အဲဒါဟာ ဆင်တာကို ဆင်တယ်လို့ ပြောတာကလွဲ
ရင် အန်တီနဲ့ မပတ်သက်ဘူး၊ အန်တီသွေးလည်း မပါဘူး၊
ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သမီးက ဦးရဲ့ရင်သွေးပါ”
“ဒါဖြင့် နင် ဘာဖြစ်လို့ အခု တုန်လှုပ်နေတာလဲ”

လှိုင်းက နေလင်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း

နာနာကြည်းကြည်းကြည့်ကာ ...

“ငါမမှားခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ငါ့မှာ အမည်းစက်ထင်
ခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကို သွေးပူပူမှာ ဖုံးကွယ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိခဲ့
ပြီး ဦးကို ဖွင့်ဝန်မခံဘဲ ငါ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ ခုချိန်ကျမှ
ဖွင့်ပြောဖို့ သိပ်ခက်တယ် နေလင်း၊ အတိုင်းအတာတစ်ခု
အထိ အခြေခိုင်လာပြီးမှ ယိုင်လဲမှာ ပြုပျက်မှာ သိပ်ကြောက်
တယ် ...

ဒါကြောင့် အဲဒီကဏ္ဍကို မှောင်အတိချထားချင်တယ်၊
ဒီကိစ္စကိုသိတဲ့လူတွေအားလုံး အဝေးကြီးရောက်နေလေ
ကောင်းလေ၊ နင့်ကိုလည်း ပြန်တောင်မလာစေချင်ဘူး၊
မတော်တဆ အစွန်းအစထွက်လာမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့
ငါ တုန်လှုပ်တာ၊ ကလေးမမွေးခင်ကတည်းက ဓာတ်ပုံ
ကြည့်ပြီး နင် ဖုန်းဆက်လိုက်ကတည်းက နင် ပြဿနာ
ရှာမလားလို့ တုန်လှုပ်နေတာ ...

နင် ယုံပါ နေလင်း၊ နင်နဲ့ ငါ့မှာ ငါက နင့်ကို
တောင်းပန်နေရမယ့် အနေအထား မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က
အပြစ်ကျူးလွန်သူပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊
နင်ယုံပါ၊ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အသေချာ
ဆုံးပါ၊ သမီးလေးက ဦးရဲ့ရင်သွေး အစစ်ပါ”

နေလင်းနှင့် ဒေါ်ခင်မမတို့ သားအမိ သက်ပြင်း
ကြီးတွေ ကျိတ်၍မှုတ်ထုတ်ကာ အနည်းငယ်ပေါ့ပါး ဘဝင်ကျ
သွားတဲ့ ဟန်မူရာ ရှိသော်လည်း ရိုးက တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ကိုယ်
ကို လှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။

“သမီး”

“.....”

“ဦးမိုးဂေါင်ဟာ ကလေးအဖေဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်ရူးသွပ်
လဲ သမီး သိသလား”

“လှိုင်း အသိဆုံးပေါ့ အန်တီ၊ တစ်ချိန်လုံး ရူးနေတာပါ”

“ဒီလောက်တောင် ရူးသွပ်တန်ဖိုးထားတဲ့သူ တစ်ယောက်
ဟာ သူ့ကလေးအစစ်မဟုတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို
သူ့ကလေးအမှတ်နဲ့ ရူးသွပ်နေရတယ်ဆိုရင် သူ့အဖို့ဘယ်
လောက် နစ်နာပြီး မခံချင်စရာ ကောင်းမလဲ၊ လှိုင်း နား
လည်လား”

လှိုင်းသည် ဇွဲကြီးလှတဲ့ ရိုးကို စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်
ကြည့်ကာ ...

“သမီးလေးက ဦးကလေး အစစ်ပါလို့ အန်တီကို ပြောပြီး
ပါပြီ”

“စကားလေးတစ်ခွန်း ပါးစပ်က ပြောရတယ်ဆိုတာ ဘာ
ခက်လို့လဲ၊ လွယ်ပါတယ်၊ ပြောချင်တိုင်းပြောလို့ ရနေတာ
ပဲ”

“ဒါဖြင့် လှိုင်းက ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“သေချာဖို့ လိုတာပါ”

“လှိုင်းထက် ဘယ်သူက သေချာနိုင်မလဲ၊ ဦးနဲ့ဇည့်ခံပွဲ
မလုပ်ခင်မှာပဲ သေချာခဲ့ပါတယ်လို့ အဖွင့်လင်းဆုံး ပြော
ထားပြီးပြီပဲ အန်တီရယ်”

လှိုင်း အသံက ကတုန်ကယင်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ
ရစ်လည်လာပါသည်။ အားလုံးက လှိုင်းမျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့
ကြည့်ကာ လှိုင်းစကားတွေဟာ အမှန်တွေလား မုသားတွေလား
ဝေဖန်ပိုင်းခြားရခက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်။ စာမေးပွဲစစ်နေတဲ့
ပါမောက္ခကြီးသုံးဦးရှေ့ တစ်ယောက်တည်း ဖြေနေရတဲ့ ကျောင်းသူ
လို့ အသည်းငယ်နေပါသည်။

“ဒါက နှုတ်က ပြောတာပဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုမဆို
ပြောလို့ဖြစ်နေတာမျိုးဆိုတော့ ခိုင်လုံ သေချာတယ်လို့
ပြောလို့မရနိုင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူ့အတွက် ခိုင်လုံ သေချာရမှာလဲ အန်တီ၊ အန်တီ
အတွက်လား”

ရိုးက မျက်နှာလေး အနည်းငယ်နီမြန်းကာ ...

“အားလုံးအတွက်ပေါ့၊ တကယ်တော့ နေလင်းတို့အတွက်
လည်း ခိုင်လုံဖို့ လိုအပ်တာပဲ၊ သက်သေလိုတာပဲလေ”

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ အန်တီ”

“နှုတ်က ပြောတာထက် ခိုင်လုံတာ တစ်ခုပေါ့”

“အန်တီက ဒါဟာ ဦးရဲ့ရင်သွေးပါလို့ လုံးဝမယုံကြည်တာ
လား”

“ယုံကြည်ချင်တာပါ”

“အန်တီနဲ့ ဆိုင်လို့လား”

ရိုးမျက်နှာက ဖျတ်ခနဲပျက်ကာ အနည်းငယ်လည်း
တင်းသယောင် ရှိသွားပါသည်။

“ဦးမိုးဂေါင်က အန်တီနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ပေါင်းခဲ့တဲ့
ခင်ပွန်းဟောင်း၊ ကလေးမရခဲ့တဲ့သူ၊ ဒါကြောင့် ဒီကလေး
ဟာ သူ့ကလေးပါလို့ အလွယ်တကူ မယုံနိုင်တာပါ”

“အန်တီ မယုံပေမယ့် ဦးကယုရင် မပြီးဘူးလား”

ရိုးက ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ပလုံးပထွေး ဖြစ်နေပြီး စိတ်တိုတိုနှင့် ...

“သူမှ မင်းရဲ့အဖြစ်မှန်ကို မသိတာ”

“ကဲ ... အန်တီ၊ ဥပမာ ... ကဲ ... ဦးကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အန်တီ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဦးနဲ့ အန်တီ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ”

ရိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းစွာချကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မဆိုင်တော့ပါဘူး သမီး၊ အန်တီမှာ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ကတည်းက ရင်သွေးဆိုတာရယ် မိသားစုဆိုတာရယ်ကိုပဲ အရူးအမူးတောင့်တကြီးပြင်းလာတဲ့ ဦးမိုးဂေါင်ကို အန်တီကိုယ်တိုင် မေတ္တာစေတနာရှိရက်နဲ့ အန်တီမှာလည်း ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှမရှိခဲ့ဘဲနဲ့ ရင်သွေးလေး မွေးမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ တခြားစိတ်သဘောကွဲလွဲမှု မရှိဘဲ လမ်းခွဲရတဲ့ အထိဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဦးမိုးဂေါင်ကိုက သူ့ကိုယ်သူ ချွတ်ယွင်းချက်မရှိဘူး ထင်ခဲ့တော့ ခုကိစ္စကိုလည်း သူကတော့ ဘာသံသယမှ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီနေရာကနေ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အားလုံးသိနေတဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သံသယဝင်စရာ မကောင်းဘူးလား လှိုင်း ...

ကိုယ့် လမ်းခွဲပြတ်စဲပေးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ မထိုက်တန်အောင် တစ်ဖက်မှာ သူ့ အညာခံရတယ်ဆိုရင် အန်တီ မခံစားရဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့အတွက် နစ်နာလွန်းအားရော မကြီးဘူးလား၊ သူ့လို စိတ်ထားကောင်းပြီး သမီးအပေါ်လည်း ကြင်နာမှာသေချာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အမှန်နဲ့မထိုက်တန်ဘူးလား သမီး၊ လှည့်ဖြားမခံရထိုက်ဘူးလို့ မထင်ဘူးလား”

လှိုင်းက မျက်ရည်တွေ လည်နေတဲ့ ရိုးကို အံ့အံ့သြသြလေး ဝေးကြည့်နေကာ ...

“အန်တီ ... ဦးကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မဆိုင်တော့တဲ့ ဘေးထွက်နေရတဲ့ အချိန်မှာတောင် သူ့အတွက် လိုက်စဉ်းစားနေမိတာ”

“လှိုင်း စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီ၊ ဦးဟာ ကလေးမရတာ တစ်ခုနဲ့ သူ့အပေါ်ကောင်းတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ခဲ့ရတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် သူ့ကို စိတ်မထိခိုက်ရစေချင်တာပါ”

“အန်တီ ... လှိုင်းလည်း ဦး ... ဦးကို ချစ်ပါတယ်”

ရိုး မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်ကာ သူ့ရှေ့က နနယ်ဝင်းစင်တဲ့ မိန်းမငယ်လေးကို မျက်နှာလွှဲလိုက်မိပါသည်။

“ဦးကို လှိုင်းရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ခဲ့ပေမယ့် ဦးအပေါ် ဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက် မညာပါဘူး အန်တီ၊ ဦးရဲ့ရင်သွေးပါ၊ အန်တီ ယုံပေးပါ လှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“သက်သေခိုင်လုံဖို့လိုတယ် လှိုင်း”

“အန်တီက ဦးကို လုံးဝ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကလေးမရနိုင်ဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ယုံထားရတာလဲ”

“ဒီဒါ ဘိုင်းပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဦးဘက်ကိုမှ မစစ်ဆေးခဲ့တာ”

“အဲဒီတစ်ချက်တော့ ထွက်ပေါက်ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သက်သေလည်း မရှိခဲ့ဘူးလေ”

“သမီးလေးက သက်သေပါ အန်တီ”

ရိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လျှင် လှိုင်းကလည်း စိတ်ရှုပ်သလို သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ... လှိုင်းက ဘယ်လိုသက်သေပြရမှာလဲ”

“နည်းလမ်းတွေ အများကြီးပါ၊ ကလေးကို သွေးစစ်တာ DNA စစ်တာတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့ သက်သေအမှန်တွေ ရနိုင်တာပေါ့”

“သွေးအုပ်စုက ထပ်စစ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ လှိုင်းက အီ၊ ဦးက အေဘီ”

မိုးဂေါင်ရဲ့သွေးအုပ်စု အေဘီ ဆိုတာ ရိုးလည်းသိပါသည်။

“ကလေးက !! ”

“သမီးလေးက အေဘီပါ၊ ဆေးရုံက စစ်ပေးပြီးပြီ၊ ဦးနဲ့ သွေးအုပ်စု တူတူပဲ၊ ဒါအခိုင်မာဆုံး သက်သေပဲ၊ လှိုင်း စာရွက်လည်း ပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပြီဇော်”

ရိုးက နေလင်းတို့သားအမိဘက် အမောတကော လှည့်ကာ ...

“နေလင်း သွေးအုပ်စုက ! ”

“နေလင်းသွေးက အေ”

“ဟင်”

“နေလင်းက အေ ဆိုတော့ ...”

လှိုင်းက စိတ်တွေရှုပ်လာသလို ...

“ဦးနဲ့ သမီးလေး သွေးအုပ်စု တူနေတာတောင် မပြီးသေးဘူးလား အန်တီ”

“နေလင်းက အေ ဆိုရင် နေလင်းနဲ့ လှိုင်းကနေလည်း အေဘီရင်သွေး ရနိုင်သေးတာပဲလေ”

လှိုင်းသည် ငိုချလိုက်ချင်တာတုတ်ရပ်နှင့် ရိုးကို မျက်ရည်တွေဖြည့်တဲ့ မျက်လုံးနှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ...

“အန်တီ ဘာကိုတွေ့ရမှ ကျေနပ်မှာလဲ၊ ခုဟာက အန်တီက ကလေးဟာ ဦးရဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီးတော့ပဲ ဖြစ်စေချင်နေတာလား ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဦးမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့သွေးပဲဆိုတဲ့ အဖြေမျိုးပဲ ပေါ်စေချင်နေတာလား ...

နေလင်း ... နင်တို့သားအမိကော ဘာလဲ၊ တလောက လုံးက ဒီကလေးကို ဦးမိုးဂေါင်ကလေး မဟုတ်ပါဘူးဆို ပြီးတာနဲ့ စွပ်စွဲချင်နေတာလား၊ အဲဒါကိုပဲ သက်သေပြ နိုင်ချင်တာလား”

“လှိုင်း ... အန်တီကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နေလင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်စေချင်တာ၊ နေလင်းနဲ့ သက်ဆိုင်စေချင်ပါ့မလား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သက်ဆိုင်နေရင်သာ မလွဲမရှောင် သာ လူသားပီသချင်စွာနဲ့ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားတာဝန် ကိုယ်ယူထိုက်တယ်လို့ ခံယူပြီး လာတွေ့ရတာပါ၊ နေလင်းနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာပါ”

“ခု မပတ်သက်ပါဘူး ဆိုတာကို မကျေနပ်နိုင်ဘူးလား”

ဒေါ်ခင်မမက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်မိရင်း ...

“အန်တီအနေနဲ့တော့ ကျေနပ်ရမှာပါ”

“နေလင်း ... နင်ကော”

“ငါလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းခဲ့တာပါ လှိုင်း”

လှိုင်းက ရိုးထဲသို့ ဆတ်ဆန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း နာနာကျင်ကျင်နှင့် ...

“အန်တီတစ်ယောက်တည်းကပဲ နေလင်းရဲ့သွေး ဖြစ်စေချင်နေတာပေါ့နော်၊ ဦးနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘဲ နေလင်းနဲ့ပဲသက်ဆိုင်စေချင်တာ အန်တီတစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ အန်တီတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ပြဿနာပေါ့နော်”

ရိုးသည် သူ့ဘက်၌ စစ်ကူတွဲထားတဲ့ အားတွေလျှော့ကျကာ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်ကျန်ခဲ့သလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် မျက်နှာပူရသည်မှန်သော်လည်း ...

“မင်း ယုံချင်မှတော့ ယုံပေါ့ လှိုင်း၊ အန်တီကလည်း ဦးမိုးဂေါင်ရဲ့ ရင်သွေးအစစ်ပဲ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒပါ၊ DNA ထပ်စစ်လို့ ရသေးတာပဲ၊ ဒါကတော့ ခုနက သွေးအုပ်စုလို တိုက်ဆိုင်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့”

လှိုင်းက မျက်ရည်ပေါက်များ ပါးပြင်ပေါ် စီးလိမ့်ကျကာ ရိုးကို မျက်လုံးမှေးစင်းကြည့်ရင်း ...

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ အန်တီက ဦးရဲ့ရင်သွေး မဟုတ်စေချင်တာ၊ ဦးဟာ ကလေးမရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ

မှန်ကန်စေချင်နေတာပါ။ သူ့ရင်သွေးအစစ်ကိုသာ ရစေချင်တာ။ ဘာစေတနာ ညာစေတနာတွေ အန်တီရေရွတ်နေပေမယ့် အန်တီ ရင်ထဲမှာ ဟိုးအတွင်းထဲမှာ ဦးကိုကလေးမရနိုင်တဲ့သူပဲ ဖြစ်စေချင်တယ် ...

အတ္တပဲ၊ အဲဒါ အတ္တပဲ၊ အန်တီနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်နေလို့ ကလေးမမွေးခဲ့တဲ့အတွက် လှိုင်းနဲ့လည်း မရနိုင်ဘူး။ မရစေရဘူး။ ရတယ်ဆိုရင် အလိမ်အညာပဲလို့ တစ်ယူသန်နေတာဟာ အန်တီ မသိစိတ်မှာ မနာလိုနေတာ၊ လက်သင့်မခံနိုင်တာ၊ တခြားမိန်းမနဲ့ ကလေးရပါတယ် ဆိုတာကို မကြည်ဖြူနိုင်တာ၊ ဘယ်လိုပဲ အမှန်တရားကို ပြောနေပါစေ၊ မျက်စိမိတ်ပြီးတော့ကို မယ့်ဘူးငြင်းနေတာဟာ အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ...

ဦးက လှိုင်းကို မယုံကြည်လို့ စစ်ဖို့ဆေးဖို့ တောင်းဆိုရင် ဒါဟာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ဦးမှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အန်တီမှာ လှိုင်းကို ဘာစစ်ဖို့ ညာစစ်ဖို့ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ နေလင်းတို့ သားအမိတောင်မှ တစ်ချိန်ကတော့ တာဝန်မဲ့ချင်ခဲ့ပြီး ခုမှ အလန့်တကြား ငါသွေးသားလား ထ၊ ဖြစ်လာကြတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကိုသိချင်တယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသေးတယ် ...

အန်တီအနေနဲ့ တောင်းဆိုခွင့်လည်း မရှိသလို အဓိပ္ပာယ်လည်း လုံးဝမရှိဘူး၊ အန်တီနဲ့ ဦးဟာ ဘာပြဿနာမှမရှိဘဲ ခွဲခွာခဲ့ကြတယ်၊ ဒီခေါင်းစဉ်ကြောင့် ဆယ့်ငါးနှစ်အိမ်ထောင်ရေးကို ဖြိုဖျက်လက်လျှော့လိုက်ရတယ်၊ အန်တီအသည်းနာရတယ်ဆိုတာ နာထိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီနဲ့ဦးက တရားဝင်ကွာရှင်းထားသလို ဦးနဲ့လှိုင်းက တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာပါ ...

ဦးရဲ့နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေမှာ အန်တီ ဝင်စွက်ဖက်ပူပန်နေရစရာလည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ လှိုင်းရဲ့နောက်ကြောင်းကိစ္စတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ အန်တီ သိခွင့်ရထားတယ်ဆိုပေမယ့် လှိုင်းကိုလည်း အန်တီ စွက်ဖက်ခွင့် အမိန့်ပေးခွင့် စီစဉ်ခြယ်လှယ်ခွင့် လုံးဝမရှိပါဘူး ...

တစ်ခုပဲရှိတယ် ...

ခြိမ်းခြောက်လို့တော့ ရတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခုဟာက အန်တီ လှိုင်းကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ၊ အန်တီစိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့တုန်းက မရခဲ့တဲ့ကလေး သူနဲ့ကျတော့ ရသွားတယ်ဆိုတာကို မနာလိုနေတာ၊ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိခဲ့တော့ ပိုဆိုးတယ်၊ တကယ်လို့များ အန်တီထင်သလိုပဲ ဒါဟာ ဦးကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုရင်

အန်တီ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပြိုကွဲသွားမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဆောင်ကြည့်ရမှာ အရသာရှိမှာမို့လို့လား အန်တီရယ် ...

တကယ်တော့ ဘယ်သူ့ကလေးဆိုတဲ့ အဖြေတောင် ပေါ်နေစရာ မလိုဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က သံသယရှိလို့ ကလေးကို DNA စစ်ဖို့ တောင်းဆိုနေပါတယ် ဆိုရုံနဲ့ စစ်ရမယ်ဆိုရုံနဲ့ ဦးနုလှိုင်းရဲ့ကြားက ဆက်နွယ်မှုတွေ ပျက်စီးကုန်ပါပြီ၊ ဦးနုခါးသီးတဲ့အမုန်းကို လှိုင်း လက်ခံရမှာ၊ လှိုင်းကို ရွံရှာနာကြည်းသွားမှာ၊ နင်က လိမ်ညာဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့သူမို့ ဒီလို ခံစားရထိုက်တယ်လို့ အန်တီ သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုရင် လှိုင်း အရှုံးပေးပါတယ် ...

လှိုင်းရဲ့ကလေးမို့ လှိုင်းရဲ့စိတ်နဲ့ လှိုင်းရဲ့ကိုယ်စစ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ အန်တီကို ငြင်းလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီရင်ထဲမှာ မှောင်ရိပ်မိနေတဲ့ ဝန်တိုမစ္စရိယက တခြားတစ်ချိန်မှာ တခြားတစ်နည်းနည်းနည်းနဲ့ ဒီကလေးအပေါ် တိုက်ခိုက်လာဦးမှာပါ၊ ပျက်ပြယ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ...

ဒီတော့ ... အန်တီ စစ်စေချင်သပဆိုရင် ဦးကိုသာ အလုံးစုံ ဖွင့်ပြောပြီး စစ်ခိုင်းကြည့်လိုက်ပါတော့၊ စစ်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဒါဟာ ဦးရင်သွေးလေးစစ်စစ်ဆိုတာ နိုင်နိုင်မာမာ ပေါ်လာမှာမို့ အန်တီ ရှုံးမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ပြီး

ဆိုတာတည့်မှာ ဦးနုလှိုင်းကြားမှာ အက်ကြောင်းဟသွားပြီမို့ လှိုင်းလည်းရှုံးမှာပါ၊ ဦးနုသမီးလေးဟာ ဦးလိုမိဘအစုံမဟုတ်တောင် အဖေဖြစ်စေ အမေဖြစ်စေတော့မဲ့သွားတော့မှာပါ၊ ဦးအဖို့လည်း အိမ်ထောင်တစ်ဆက်ကနေ နှစ်ဆက်ပျက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေ ပြိုကွဲပြီး တော်တော်နဲ့ နာလန်ထူနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...

လှိုင်းက ဦးကို ဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့သူမို့ လှိုင်းခံစားထိုက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်လို့ သတ်မှတ်လို့ ရပါတယ်၊ ဦးကလည်း အန်တီအပေါ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်စွန့်ခွာခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ် ခံထိုက်တယ်လို့ ယူဆလို့ ရပါတယ်၊ အပြစ်မဲ့တာက ခုမှ တစ်လမပြည့်သေးတဲ့ လှိုင်းတို့သမီးလေးပါ၊ ဦးနုမျိုးဆက် ရင်သွေးလေးပါ အန်တီ”

ရိုးသည် အဆက်မပြတ် ပြောနေတဲ့ လှိုင်းရဲ့စကားတွေကို ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားဟတဲ့အထိ အငိုက်မိပြီး နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေတဲ့ လှိုင်းရဲ့မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေကိုလည်း သတိလက်လွှတ် ငေးမောနေမိသည်။ နေလင်းတို့ သားအမိလည်း လှိုင်းကို အငေးသားသင့်သား ငေးကြည့်နေပါသည်။ နေလင်းဟာ အတိတ်က သူ ဇွတ်

တစ်ဖက်ပြုဖူးခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် လှိုင်းကို မဖော်ပြတတ်
အောင် သနားကရုဏာသက်မိကာ မျက်ရည်လည်နေမိပါသည်။

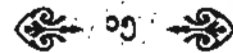
လှိုင်းက ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်ပါ
သည်။ ခုံကိုတွန်းရွှေ့ကာ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်ရင်း ...

“DNA စစ်ကြည့်ပါလို့ ဦးကို အန်တီကိုယ်တိုင် ပြောပြီး
တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

လှိုင်းက တစ်ရှူးဘူးမှ တစ်ရှူးစတွေ လှမ်းဆွဲဖြတ်
ကာ မျက်ရည်တို့ကို ပွတ်သုတ်ရင်း ...

“ဒီပြဿနာတွေအားလုံး ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ သမီး
လေးဟာ သူ့ရင်သွေးစစ်စစ်ဖြစ်တာ ဦးသိသွားမှာမို့ အန်တီ
ဆီကိုတော့ ဦး ပြန်ရောက်လာမယ် မထင်ပါဘူး အန်တီ”

ဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားတဲ့ လှိုင်းကျောပြင်ကို
ကြည့်ရင်း ရိုး ရင်ထဲက နှလုံးသားက အပြင်ကို ပေါက်ထွက်
မတတ် ခုန်လှုပ်တုန်ခါနေခဲ့ပါသည်။

ဆင့်ထပ်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးကြီးများမှာ ခပ်မြုပ်မြုပ်
မှီရင်း ဂွမ်းစောင်ပုံကြီးအောက်၌ မလှုပ်မယှက် နဖူးပေါ် လက်တင်
ငြိမ်သက် တွေးတောနေတဲ့ ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းကလေးဟာ စိုစွတ်လျက်
မီးရောင်တွင် မျက်ရည်ရောင်လက်နေသည်။

တစ်ဇောအကြာမှာတော့ ရိုးက လူးလွန်လိုက်ရင်း
ခုတင်ကြီးနံဘေးတ မှန်တင်ခုံပေါ် ထင်ထားသည့် ဖုန်းလေးကို
လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ မနှိပ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့နံပါတ်။ Speed
dial စာရင်းမှာ နံပါတ်တစ်နေရာက ထည့်ထားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက်
“တစ်“ ဂဏန်းလေးတစ်လုံးကိုသာ နှိပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... ကိုမိုးဂေါင်လား၊ ရိုးပါ”

၂၀၈

လမင်းစိုစို

“ရိုး ... ပြောပါ”

“သမီးကလေး မွေးတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ရိုး”

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပါ ကိုမိုးဂေါင်၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရိုး”

ရိုးက ဖုန်းခလုတ်လေးကို ဖိချကာ မျက်ရည်တစ်
ပေါက် စီးလိမ့်ကျရင်းက မသံမကွဲ ပြုံးနေမိပါသည်။

BURMESE
CLASSIC

လမင်းစိုစို